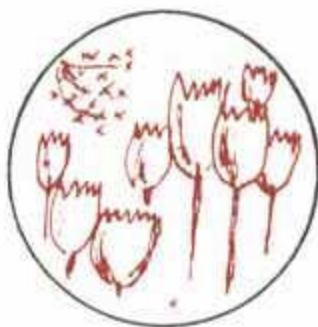
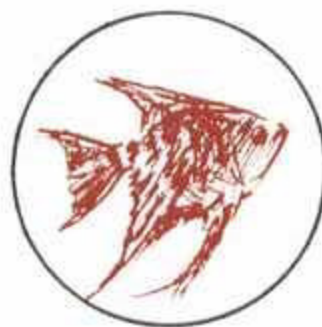
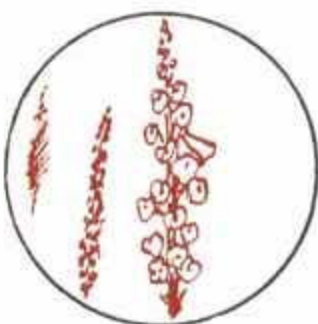
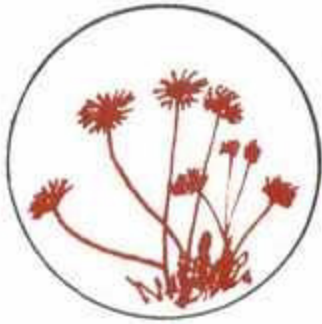

วารสารข้าราชการ

ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๑๒

ธันวาคม ๒๕๖๕

ขจัดเวลาที่ไร้ประโยชน์
เสี่ยงจากครองการ ฯ
ข้อคิดจากเป่าขุ่นจัน

วารสารข้าราชการ

ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๑๒

ธันวาคม ๒๕๑๕

สารบัญ

เรื่องประจำ	หน้า
บทบรรณาธิการ	๒
ใหม่ ๆ ในราชการ	๑๖
เกร็ดบริหาร	๓๒
กฎหมายและระเบียบใหม่	๔๒
จากชนบท	๕๗
อ่านหนังสือเดือนละเล่ม	๕๘
ปัญหาระเบียบข้าราชการพลเรือน	๖๕
ท้ายเล่ม	๘๘

บทความ

หลักการขจัดเวลาที่ไร้ประโยชน์ของผู้บริหาร	๕
การนำเงินสะสมมาใช้ในการสงเคราะห์ข้าราชการ	๑๐
การฉ้อราษฎร์บังหลวง	๒๓
อำนาจหน้าที่สมาชิกสภาจังหวัด	๕๓
ตัวแปรของผู้ที่จะเป็นผู้นำข้าราชการจังหวัด	๖๒
ผู้อ่านพูดถึงวารสารข้าราชการ	๘๐

วัตถุประสงค์

- เพื่อเผยแพร่วิชาการด้านการบริหารงานบุคคล
- เพื่อเผยแพร่แนวความคิดในการปฏิบัติราชการ
- เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างข้าราชการเพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดีสำหรับข้าราชการ

คณะผู้จัดทำ

เจ้าของ และฝ่ายจัดการ สวัสดิการ สำนักงาน ก.พ.

ที่ปรึกษา พันเอก จินดา ณ สงขลา
นายประวิทย์ ณ นคร
นายโสรัจ สุจริตกุล

บรรณาธิการ นายสมศักดิ์ เจริญกุล

ผู้ช่วยบรรณาธิการ นายอุดม มุ่งเกษม

กองบรรณาธิการ นายสุธี สุทธิสมบูรณ์
นายสำรา สัมพันธ์

นายสมศักดิ์ สุภะวัชรเดช
นางสาวศรีเพ็ญ คุรงค์เดช
นายณรงค์ นกุลการ

สถานที่พิมพ์ ไทยพิมพ์—อักษรสารการพิมพ์
กรุงเทพ ฯ

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายสิทธิชัย ปรีกัมภ์

บริการสมาชิก

- ท่านสมาชิกที่มีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายระเบียบและวินัยข้าราชการพลเรือน ปัญหาคลังหรือปัญหาข้อข้องใจอื่นใด โปรดส่งคำถามไปที่ “บรรณาธิการวารสาร” นี้
- จำหน่ายปลีก เล่มละ ๕ บาท สมาชิกปีละ ๕๐ บาท รวมค่าส่ง บอกรับเป็นสมาชิกได้ที่ ผู้จัดการสวัสดิการ สำนักงาน ก.พ. ถนนพิษณุโลก โทร. ๒๘๑๕๔๕๕ หรือ ๒๘๑๓๓๓๓ ต่อ ๓๔
- กรุณาส่งเงินในนาม ผู้จัดการสวัสดิการ สำนักงาน ก.พ. โดยส่งจ่ายเงินที่ ป.ท. สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

บทบรรณาธิการ

การปฏิรูปที่ดี การพัฒนาที่ดี เป็นเรื่องที่ต้องทำกันอย่างทั่วด้าน จะเลือกทำกันเพียงบางส่วนบางตอนไม่มีทางสำเร็จได้ เช่นการปฏิรูปการศึกษา จะปฏิรูปเฉพาะการศึกษาระดับประถมไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น ทั้งนี้ เจอนไขสำคัญผู้ที่อยู่ในแวดวงการปฏิรูปดังกล่าว ต้องเข้าใจความมุ่งหมาย และลงมือปฏิรูปด้วยตัวของตัวเองเช่นเดียวกัน จะปล่อยให้มีการปฏิรูปโดยบุคคลเพียงบางกลุ่ม โดยตนเองเพียงแต่บารับ ไม่เคลื่อนไหวหรือลงมือกระทำการสิ่งใดเสียบ้างแล้ว ความสำเร็จของการปฏิรูปย่อมอยู่ห่างไกลจากความเป็นจริงเป็นแน่

ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีข้าราชการในภูมิภาคบางท่านซึ่งคลุกคลีกับระบบ การทำงานที่ไม่เหมาะสม และไม่สามารถทนอยู่ในสภาพเดิมได้อีกต่อไป พร้อมกับเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการทำงานในส่วนนั้นเสีย เช่นนี้ จึงเป็นเรื่องน่ายินดีและควรได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง เพราะปัญหาการทำงานในส่วนภูมิภาคนับได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ และกล่าวขวัญกันมานาน แต่มิได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นเรื่องเป็นราวเสียที

ทัศนะต่อไปนี้ จึงเป็นการมองปัญหาและการหาทาง ออก จาก สมาชิก ในส่วน ภูมิภาค ที่ ขอ

อนุญาตเผยแพร่แก่ผู้อ่านทั้งหลายโดยทั่วกัน

การที่จะปฏิรูประบบราชการ เพื่อแก้ปัญหางานซ้ำซ้อน ข้าราชการล้นงาน หรือปรับปรุงงานราชการให้มีประสิทธิภาพนั้นเป็นเรื่องใหญ่ และมีความยากยิ่งนัก ซึ่งถ้าสามารถกระทำสำเร็จ ก็จะมีประโยชน์อย่างมหาศาล เพราะเป็นการประหยัดเงินงบประมาณได้จำนวนมาก และสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม ที่เป็นปัญหามานาน เป็นการบรรลุถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวระหว่างคนในชาติ การทำได้หมายถึงความอยู่รอดของประเทศที่มองเห็นอย่างเด่นชัด เป็นงานประวัติศาสตร์การสร้างชาติกันทีเดียว ที่พูดนี้ไม่เกินความจริงเลย ถ้าได้ใช้วิจารณ์อย่างดีแล้ว

งานราชการนั้นคล้ายเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีความพิสดาร อันบุคคลภายนอกมีอาจมองผ่านทะลุได้ง่ายนัก ขอให้สังเกตดูอย่างง่าย ๆ ว่า เมื่อเกิดการเสียหาย หรือทุจริตเกี่ยวกับเรื่อง การ ปฏิบัติงานในหน้าที่ขึ้น ผู้บังคับบัญชาสามารถปกป้องหรือโอ้อุ้มผู้กระทำผิดได้กว่า ๘๐% ในทางกลับกัน ถ้าผู้บังคับบัญชาไม่เอาด้วย หรือ ต้อง การ จะขจัด แล้ว จะมีทางรอดไม่เกิน ๑๐% ซึ่งเป็นที่ทราบและยอม

รับกันดีในวงราชการ โดยมีเรื่องจริงที่จะพิสูจน์ได้เสมอ หรืองานอย่างเดียวกันและมีสภาพการเหมือนกันทุกอย่าง แต่ต่างบุคคล ผลงานที่เกิดขึ้นจะไม่เหมือนกันเสมอไป บางที่อาจจะตรงข้ามกันได้ เช่น คนแรกได้เลื่อนเงินเดือน ๒ ขั้น แต่คนหลังได้เพียง ๑ ขั้น หรือฝ่ายแรกได้รับอนุมัติงานตามโครงการที่เสนอไป แต่ฝ่ายหลังถูกส่งผลกระทบนี้ เป็นเพราะระบบราชการไม่ใช่วิชาคำนวณ หรือสูตรทางเคมี แต่เต็มไปด้วยความพิสดารนานาประการ ศึกษากันไม่หมด

เหตุนี้ การที่ผู้หวังดีและตั้งใจจริง มุ่งเข้าไปแก้ไขระบบราชการนั้น ออกจะมีต้นทุนมาก ดังที่มีการพูดว่า “หน่วยงานต่างๆ ของเมืองไทยมีความต้องการตรงกันอยู่อย่างหนึ่งคือ แข่งขันกันสร้างอัตรากำลัง” ก.พ. และสำนักงานประมาณผู้ควบคุม ต่างก็ทราบข้อเท็จจริงนี้ ถึงแม้จะมีหน่วยงานกลาง จ่ายดูแล และ กลั่น กรอง ก็ตาม แต่เมื่อกระทรวงทบวงกรมมีวิธีการ เสนอขออัตรากำลังมา ก็จำเป็นต้องอนุมัติให้ไป เมื่อถูกทักท้วงยับยั้งก็จัดทำเสนอมาใหม่ ผลสุดท้ายก็สำเร็จอยู่ที่เจ้ากระทรวงเจ้ากรมนั้น คล้ายนายอำเภอ พร้อมที่จะแสดงเหตุผล และพยานหลักฐาน ให้เข้าหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ แน่แน่นอนความสำเร็จจะต้องเป็นของฝ่ายแรก เคยมีการไต่สวนขึ้นที่หลังหาว่าตบตา แต่ทำอย่างไรได้ เพราะมันผ่านไปแล้ว ผลพลอยได้จากการเพิ่ม อัตรากำลังมีอยู่หลาย

ประการ จึงเพิ่มจนข้าราชการล้นงานอยู่เกือบครึ่งแล้ว แต่ไม่มีหน่วยงานใดยอมรับความจริงนี้เลย

ข้อเท็จจริงในกรมกองหรือส่วนกลาง จะไม่ขอฟุด เพราะอยู่ถึงหูถึงตากันแล้ว มามองไปยังหน่วยงาน ๕๐๐ กว่าแห่งที่เป็นฐานรองรับเกือบทุกกระทรวงทบวงกรม ผู้ปฏิบัติงานให้ถึงประชาชนโดยตรง อันเป็นหน่วยงานที่ประชาชนเกือบ ๑๐๐% รู้จักกันดี คือ อำเภอ เช่น

๑. บางแผนกเดิมต้องทำทุกอย่าง เฉพาะงานทั้งหมดที่เป็น ของ กองกลาง สำนักงาน ปลัด-กระทรวง มีเสมียน พนักงาน ทำอยู่เพียง คนเดียว (กระทรวงวางระเบียบแบ่งงานไว้) ก็ปรากฏว่าสามารถทำได้ดีตลอดมา จนภายหลังมีการโอนงานส่วนใหญ่ไป คงเหลืองานกองกลางไว้ให้แต่เจ้าหน้าที่ที่คงไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าจะมีการเพิ่มขยายปรุ้งแต่งขึ้นบ้างตามกาลสมัย อันนี้เป็นการชี้ให้เห็นว่าถึงแม้งานจะโอนไป แต่อัตรากำลังก็คงเดิม

๒. บางแผนกแยกไปอีก ตลอดทั้งเดือนทั้งปีเกือบไม่ต้องทำอะไรเลย ปีหนึ่งถ้าใช้เวลาทำจริงๆ ปีหนึ่งไม่เกิน ๑๐ วันก็เสร็จ (ทำงาน ๑๐ วันสามารถยังชีพไปได้ ๑ ปี)

๓. สำหรับ บางแผนกเมื่อเปิด หน่วยงานใหม่ ๆ จะได้รับอนุมัติเงินให้ตามโครงการ แต่พอ

ผ่านไปหลาย ๆ ปี ก็จะถูกตัดเงินจนหมด (เจ้าหน้าที่คงเดิม) เพื่อเอาเงินไปให้เขตอื่นที่เปิดใหม่หรือเขตที่เรียกว่านั้นหนัก เมื่อขาดเงิน งานก็ไม่มีทำ เจ้าหน้าที่ก็เตะฝุ่น (อำเภอใหญ่ ๆ มีถึง ๒๐ กว่าคน) ลงบันทึกการปฏิบัติงานประจำวันว่า “เยี่ยมเยี่ยมราษฎร” บางเดือนหรือหลายเดือนติดต่อกันไม่เคยไปท้องที่เลย แต่สิ้นเดือนเบิกค่าพาหนะเบี้ยเลี้ยงตามฟอร์ม รวมแล้วข้าราชการประเภทลอยนวล ล้วนแต่แอบอ้างอยู่กับการ “ออกไปปฏิบัติงานท้องที่” ทั้งสิ้น จะอ้างอย่างไรก็ได้ เพราะไม่มี หลักฐาน หรือ ต้อง แสดง ผลงาน ช่างโหม่งมันอยู่ตรงที่ จะทำหรือไม่ทำก็ได้ การละเลยเพิกเฉยต่อหน้าที่นั้น ไม่มีใครเตือนหรือเสียหายโดยเฉพาะเจาะจง เมื่อเป็นเช่นนั้น ต่างก็เลือกเอาทางสบายด้วยการอยู่นิ่งเฉย ที่เขาชอบพูดกันว่า “ทำหรือไม่ทำแค่นั้น” ที่จริงบางแผนกการที่จังหวัดก็มีพนักงานลับเหลี่ยมเหมือนกัน ผ่านไปที่ไรก็เห็นนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ ล้อมโต๊ะคุยกัน หรือดักเสือนี่แหละเหล่าอภิสิทธิ์ชน ขณะที่เอาเปรียบสังคมและข้าราชการด้วยกัน อันข้าราชการผู้มีหน้าที่รับการติดต่อหรือบริการประชาชนนั้น กำลังเป็นโรคประสาทมากขึ้นเรื่อย ๆ ประสาทเพราะการตกเดือนคาคโทษที่ต้องทำให้ได้ อย่าให้บกพร่องเป็นอันขาด เครื่องใช้ (แม้กระดาษจะเขียน) คนจะพอกับงานหรือไม่ ระเบียบการมีอุปสรรคต่องานเพียงใด ไม่เคยมีการพูดถึงกันเลย มันไม่ใช่ข้ออ้างหรือแก้ตัวอย่างใด ๆ ทั้งสิ้น

เลิกกันเสียที กับการทำลายจิตใจของคน ที่ทำงาน คนว่างงานมักไม่ผิดเลยแถมเงินเดือนเบี้ยเลี้ยงค่าตอบแทนพร้อมสรรพ เงินเดือนคือสิ่งแลกเปลี่ยนกับแรงงาน เมื่อไม่ทำงาน แต่ยังรับเงินเช่นนั้น มันเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องหรือ

งาน ปฏิรูป ระบบ ราชการ หรือ กลไก การบริหารนี้ ที่จริงก็มีใช้จะยากเกินไปนัก ถ้าได้วางแผนให้ถูกแบบและรัดกุม การประชาสัมพันธ์ช่วยได้ไม่น้อย ผู้มีประสบการณ์จากหน่วยงานต่าง ๆ ที่ตั้งใจจริงนั้น มีประโยชน์มากควรตั้งเป็นหน่วยงานเฉพาะกิจขึ้นชั่วคราว และให้เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานนี้ ได้ออกไปสัมผัสกับของจริงภายใต้แผนการที่ดี อย่าให้ถูกตบตาได้ เมื่อแก้ไขได้สำเร็จประสิทธิภาพของการบริหารจะสูงขึ้น และคอร์ปชั่นจะลดลง ความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมืองจะบังเกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องค้นร่นขวบขวายมากนัก

ข้อคิดเห็นดังกล่าว เชื่อว่า คงพอเป็นกระจกเงาที่สะท้อนภาพบางส่วน ของการ บริหาร ราชการ ส่วนภูมิภาคเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับทราบ และถึงแม้ว่า จะเป็นภาพ ที่พร่ามัว อยู่บ้าง ก็คงไม่ถึงกับทำลาย ความตั้งใจจริง ที่ ต้องการ เห็นความ ถูกต้อง ความเจริญก้าวหน้าของระบบราชการ ซึ่งไม่สามารถผันแปรเป็นอย่างอื่นไปได้เลย

วารสารข้าราชการคงจะเป็นเวทีสำหรับท่านสมาชิก ร่วมเสนอความเห็นในการปฏิรูประบบราชการได้เสมอ △

หลักการขจัดเวลาที่ไร้ประโยชน์ของผู้บริหาร

บุญวัฒน์ วิสกุล

ผู้บริหารมีเวลาอยู่เหลือเฟือ แต่กลับใช้เวลาเหล่านั้นไปอย่างเปล่าประโยชน์ ก็คือ ไม่รู้จักใช้เวลาให้มีค่านั่นเอง

ผู้ที่มีความรับผิดชอบในการบริหารงาน และเป็นบุคคลที่ทำงานหนักเพื่อผลประโยชน์ของหน่วยงาน มักจะคิดอยู่เสมอว่า วันหนึ่งๆ นั้นช่างสั้นเสียเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในวันที่ต้องมีการประชุม หรือมีการเจรจาเรื่องต่างๆ แล้ว เวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนไม่มีเวลาทำกิจการอื่น

บางคนเห็นว่าใน ๒๔ ชั่วโมงของวันหนึ่งนั้น น่าจะมีชั่วโมงมากกว่าที่มีอยู่ บางคนที่มีความอุตสาหะใช้เวลาเกือบ ๒ ใน ๓ ของวันหนึ่งให้กับราชการ หรือ

ธุรกิจของตน แต่ก็ยังรู้สึกว่าเวลาน้อยเกินไป เพราะงานมิได้อยู่ ณ สถานที่ทำงานเท่านั้น แต่อาจอยู่ที่ภัตตาคารขณะที่รับประทานอาหารกลางวัน หรืออยู่ที่งานเลี้ยงรับรองเวลาค่ำ แม้แต่วันเสาร์อาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ ก็ยังมี พิธีกรรมทางศาสนา หรือพิธีการอื่นๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทางตรงหรือทางอ้อมกับงานที่ผู้บริหารงานจะต้องรับผิดชอบอยู่ เวลาจึงนับเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งของผู้บริหารงาน ที่มีความรับผิดชอบสูง และมีเจตนาแน่วแน่ที่ต้องการทำงานเพื่อผลประโยชน์ขององค์การ

เป็นความจริงหรือที่กล่าวว่า ผู้บริหารงานมีเวลาน้อยเกินไปที่จะบริหารงาน หรือผู้บริหารงานไม่รู้จักใช้เวลาให้ถูกต้องกันแน่ มีบ่อยครั้งที่พบว่าประเด็นหลังต่างหากที่เป็นปัญหา กล่าวคือ ผู้บริหารมีเวลาอยู่เหลือเฟือ แต่ใช้เวลาเหล่านั้นไปอย่างเปล่าประโยชน์ อีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้บริหารงานไม่รู้จักใช้เวลาที่มีค่าให้เป็นนั่นเอง

เมื่อพิจารณาคุณลักษณะของผู้บริหารที่ช่วย ทำให้เวลาการทำงานสั้นเข้าจะพบว่า

๑. เป็นบุคคลที่มีความจำกัด ความสามารถที่จะนึกถึง

ข้อเท็จจริง เหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ ที่เคยผ่านสมองของตนมาแล้ว ทำให้การตัดสินใจครั้งใหม่ง่ายและรวดเร็วขึ้น ถ้าหากมีความจำเสื่อม จะต้องใช้เวลาคิดตรึกตรองหรือต้องรอคอยถามบุคคลอื่น ทำให้เวลาเสียไปโดยไม่จำเป็น

๒. **เป็นบุคคลที่มีความยืดหยุ่น** รู้จักเปลี่ยนแปลงท่าทีและการตัดสินใจให้เข้ากับสถานการณ์ ผู้ที่มีคุณลักษณะเช่นนี้ ย่อมเข้าใจว่า เหตุการณ์ต่างๆ นั้นเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ความคิดเห็นหนึ่งๆ ที่เคยมีอยู่ อาจจะต้องเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ จึงไม่มีความคิดเห็นที่คงที่ตลอดไป เมื่อรู้จักยืดหยุ่น ปรับปรุงเรื่องให้เข้ากับเหตุการณ์ เวลา ย่อมสั้นเปลืองน้อยลง เพราะไม่ต้องเสียเวลากับการขึงแข็งหรือพะวงกับ ปัญหา ขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดขึ้น

๓. **เป็นบุคคลที่มีความมั่นใจในตัวเอง** ความมั่นใจไม่ทำให้เกิดความลังเล เมื่อมุ่ง

ทำกิจการใดแล้วไม่มีความกังวลจากปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้ที่ขาดความมั่นใจจะมีความกังวล ความกลัว ความลังเล เมื่อนำกิจการใดแล้วต้องคิดแล้วคิดอีก ทำให้งานล่าช้าเสียเวลา

๔. **เป็นบุคคลที่สามารถรักษาความสัมพันธ์กลมกลืนกับผู้อื่นได้** ทำให้สามารถลดปัญหาขัดแย้ง หรือความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันได้ ความร่วมมือจะเกิดขึ้น ทำให้ งาน เร็วไม่เสียเวลา

๕. **เป็นบุคคลที่เปิดเผยมองตรงไปตรงมา** ซึ่งจะทำให้บุคคลอื่น มีความเชื่อถือ หรือมีความไว้วางใจ การกระทำสิ่งใดจึงง่ายขึ้น เวลาทำงานจะลดลง

๖. **เป็นบุคคลที่มีสุขภาพอนามัยดี** สามารถที่จะทำงานหนัก และถ้าจะต้องใช้เวลามากก็มีเวลาให้กับงานได้เต็มที่

ฉะนั้น หากจะลดเวลาที่สูญเปล่าโดยไม่จำเป็น ผู้บริหารน่าจะสร้างคุณลักษณะประจำตัว

ดังกล่าวไว้ด้วย นอกจากนั้นไม่ควรสร้างคุณลักษณะ และนิสัยดังต่อไปนี้ เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้สั้นเปลืองเวลาคือ

๑. มีนิสัยชอบแก้ตัว หรือชอบอธิบาย ความผิดพลาด ที่ผ่านไปแล้ว

๒. ไม่ตัดสินใจให้แน่วแน่ เดี๋ยวตกลงไป มีแต่ความลังเล ไม่แน่นอน

๓. เป็นผู้ที่ต้องการให้กิจการทุกอย่างถูกต้องดีเลิศ ไม่มีที่ติ

๔. มีอารมณ์หงุดหงิด ขี้เป็นห่วง โกรธง่าย ชอบสร้างศัตรูและตั้งเครียดกับปัญหาต่างๆ มากเกินไป

๕. มีความรู้สึกไม่มั่นคง ในจิตใจตลอดเวลา

คุณลักษณะที่จะเป็นประโยชน์ ของผู้บริหาร ดังกล่าวไม่อาจมีอยู่ในทุกบุคคลเสมอไป ฉะนั้น จึงควรสร้างวิธีการอื่น ๆ ประกอบ ด้วย เพื่อให้เวลาสูญเปล่า วิธีการเหล่านี้ได้แก่

๑. การวางแผน ผู้บริหาร

ทุกคน ควรมี ความคิดไว้ล่วงหน้า
ทุกครั้ง เมื่อจะกระทำกิจการใดก็
ตาม ยิ่งเป็นงานละเอียดลึกซึ้ง
ยิ่งจำเป็น ต้องคิดล่วงหน้าให้รอบ
คอบมากขึ้น การคิดล่วงหน้า
หรืออีกนัยหนึ่ง การวางแผนเป็น

ผู้บริหารน่าจะลองสำรวจ
เวลาทำงานของตนในวันหนึ่งๆ
หรือ สัปดาห์ หนึ่ง ๆ ว่าทำงาน
อะไรบ้าง และใช้เวลามาก
น้อยเท่าใด

การ เตรียม ทาง หน้ ที่ไล่ไว้
พร้อมสรรพ ถ้ามีการวางแผนดี
ก็สามารถมองเห็นอุปสรรคที่จะ
เกิดขึ้นภายหน้าได้ และขอยืม
เวลาน้อยกับการ แก้ไข อุปสรรค
ที่เกิดขึ้น นอกจากการวางแผน
ทำงานล่วงหน้าแล้ว ผู้บริหาร
ควรตั้ง วัตถุประสงค์ ของ ตนเอง
ด้วยว่าจะทำ อะไร มาก น้อยแค่ไหน
มี ใ้ทำงานที่ปราศจาก
วัตถุประสงค์ที่แน่นอน

๒. การสำรวจเวลาทำ

งานของตน ผู้บริหารน่าจะ

ลองสำรวจ เวลาทำงาน ของตน
ในวันหนึ่ง ๆ หรือสัปดาห์หนึ่ง ๆ
ว่าทำงานอะไรบ้าง และแต่ละ
งานใช้เวลามากน้อยเท่าใด หาก
ผู้บริหารไม่มีเวลาสำรวจเวลา
ของตนเอง อาจให้เลขานุการ
หรือบุคคลอื่น ช่วยสำรวจให้ก็ได้
จากการสำรวจ จะพบว่าผู้บริหาร
ใช้เวลาทำงานอย่างไร งานใด
ใช้เวลามากเกินไป และงานใด
ใช้เวลาน้อย ผู้บริหารน่าจะ
วิเคราะห์ ต่อไปได้ว่า งานใดควร
ทำและงานใดไม่ควรทำ

งาน ที่ผู้บริหาร ไม่ควรทำ
หรืออาจจะประวิงเวลาต่อไป
ได้ ควรจะเป็นงานเหล่านี้คือ

๒.๑ งานที่เป็นปัญหาอัน
ไม่สำคัญสำคัญนัก และไม่ตรง
กับวัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้ ชัด
เจนแล้วในข้อ ๑

๒.๒ งาน ที่เป็น ปัญหา
ซึ่งยังมองไม่เห็นหนทางแก้ไขได้
ในปัจจุบัน

๒.๓ งาน ที่เป็น ปัญหา
และดึงดูดความสนใจ เพราะ

ง่ายที่จะแก้ไข และถ้าแก้ไขแล้ว
ก็จะ ประสพ ผล สำเร็จโดย ง่าย
งานประเภทนี้บุคคลอื่นก็สามารถ
แก้ไขได้

ถ้าหาก ผู้บริหาร ละทิ้งงาน
ดังกล่าวนี้เสียได้ ก็จะประหยัด
เวลาของตนไปได้ ส่วนหนึ่ง แล้ว
ขั้นต่อไปผู้บริหาร ก็ควร จะ
พิจารณา ดูว่ามี งาน อะไร ที่ตน
ควรทำ งานต่อไปนี้ผู้บริหาร
ควรทำคือ

๒.๔ งานใหญ่ งาน
สำคัญ ต้องทำและทำเสียก่อน
ส่วนงานย่อย และสำคัญน้อย
อาจรอช้าหน่อยได้ ถึงแม้ว่าเมื่อ
พิจารณา ดูอย่าง ผิวเผิน จะเห็น
เป็นงานด่วนก็ตาม แต่ผู้บริหาร
ต้องอย่าลืมว่า งานที่ตนประวิง
ไว้นั้น อาจ จะทำไม่เสร็จเลยใน
ภายหลัง ดังนั้น งานที่ประวิง
ไว้ก็อย่ารื้อทิ้งจนเนิ่นนานไป

๒.๕ ทำงานซึ่งดูที่ท่าว่า
จะสำเร็จผล มากกว่าที่จะทำงาน
ซึ่งมีที่ท่าว่าจะล้มเหลว นอก
จากนั้น ต้องทำงานในโครงการ
ที่กำหนดไว้เมื่อถึงเวลา

๒.๖ ทำงานในส่วนที่คิดว่า จะสร้าง ความก้าวหน้าให้กับ องค์การ หรือ หน่วยงาน ของตน ไม่ทำงาน ที่คิดว่า จะสร้าง ความ เสียหาย

ข้อที่พึงระวัง ของ ผู้บริหาร เมื่อทำงานดังกล่าวแล้วก็คือ ไม่ ควรเสียเวลา เน้นในข้อ ปลักย่อย ที่ตนมีความถนัด เพราะจะเสีย เวลาโดยเปล่าประโยชน์

๓. การ กำหนด ตาราง ทำงาน เมื่อผู้บริหารทราบว่า จะสมควรทำงานอะไร หรือทำ งานอะไรก่อนหลังแล้ว ผู้บริหาร น่าจะกำหนดตาราง ทำงาน ของ ตนเสียให้ชัดเจนว่าวันหนึ่ง ๆ ตน จะทำอะไรบ้าง และจะใช้เวลา เท่าใด แล้วพยายามทำงานตาม ตารางที่กำหนดไว้เท่าที่จะทำได้

ผู้บริหารแบบไทยๆ ของ เราไม่มีนิสัยทำงานตามตาราง กำหนดเวลา น้อยคนที่จะมี เลขานุการ คอย กำหนด เวลา ทำ งานให้ หรือคอยนัดแนะบุคคล ที่จะเข้าพบ ส่วนใหญ่ใช้วิธีทำ งานไปเรื่อย ๆ ทำให้เกิดความสับสน

บางครั้งงานเข้ามาพัวพัน เกี่ยวข้องพร้อมกันหลาย ๆ เรื่อง ก็มี ตรงข้ามกับผู้บริหารชาว ต่างประเทศ พยายามทำงาน ตามตารางเวลาเสมอ สังเกต จากการเข้าพบ ของบุคคล ก็ต้องมี การนัดแนะกันล่วงหน้า มิใช่ พอใจเดินเข้าหาเมื่อใดก็ได้ตาม

ถ้าผู้บริหารหวงอำนาจทำงานเสียคนเดียว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเล็ก ภาระก็จะมากหนักอยู่ที่ผู้บริหารแต่ผู้เดียว

ใจชอบ การไม่กำหนดเวลาทำงาน หรือการทำงานหลายอย่าง พร้อมกัน จะไม่เป็นระเบียบ แทนที่จะทำให้งานเสร็จเร็วขึ้น กลับล่าช้า และเกิดความผิดพลาดอีกด้วย

๔. การมอบหมายอำนาจ และงาน วิธีลดเวลาทำงานของผู้บริหารที่สำคัญประการหนึ่งคือ ไม่ ตัดสินใจและ ทำงาน เสีย คนเดียว หรืออีกนัยหนึ่งคือ ไม่รวบรวม

อำนาจ ถ้าผู้บริหารหวงอำนาจ ไม่ ปล่อยมือให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีอำนาจ ตัดสิน และ ทำงานใน ศุลยพินิจของตนได้ ย่อมหมายความว่า ภาระจะ ตกหนัก อยู่ที่ ผู้บริหารแต่ผู้เดียว ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเล็กหรือใหญ่ เรื่องสำคัญหรือไม่สำคัญ ผู้บริหารจะต้อง ตัดสินหรือทำทั้งหมด

ผู้บริหารจำนวนไม่น้อยนิยม การรวมอำนาจ เพราะจะเป็น การแสดงให้ ผู้บังคับบัญชาเห็นอับจนไปเห็นว่าตนมีงานมาก หรือ ทำให้ตนเอง มีผลประโยชน์ ส่วนตัวขึ้น ถ้าผู้บริหารรู้จักมอบหมายอำนาจและงาน ปลดภาระให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเสียบ้าง ตนเองจะมีงานน้อยลง ซึ่ง จะ มุ่ง ทำงาน ที่เป็น หลักสำคัญได้มากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้บริหาร ย่อม ต้อง ทราบ ด้วยว่า เรื่องใดควรมอบ เรื่องใด ไม่ควรมอบ และใครมีความสามารถที่จะ ทำ เรื่อง ที่มอบได้ เมื่อมอบแล้วยังจะต้องเผื่อติดตามผลงาน และรับผิดชอบ ในผลการกระทำของผู้ใต้บังคับบัญชาด้วย

๕. สร้างการติดต่อสื่อสาร

ผู้บริหารจำเป็นต้องรู้จักสร้างการติดต่อสื่อสารให้ดี และทั่วถึงกับผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้อยู่ในระดับเดียวกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในนโยบาย

จริง ครั้นตัดสินใจไปแล้วก็อาจเกิดความระส่ำระสาย เพราะความเข้าใจผิดหรือไม่เข้าใจคำสั่ง

มีผู้บริหารจำนวนไม่น้อยที่ขอบุพคุณมากกว่ารับฟัง ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น หรือชี้แจงปัญหาต่างๆ แสดงว่าการติดต่อสื่อสารมีอุปสรรค ผลก็คือ ปัญหาจะถูกสะสมไว้ จนยากที่จะแก้ไข และผู้บริหารจะต้องเสียเวลา สะสางปัญหาเหล่านั้น ถ้าผู้บริหารสร้างการติดต่อสื่อสารอย่างดี และใช้วิธีการ ให้เจ้าหน้าที่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นมาก ผู้บริหารจะมีเวลาว่างมากขึ้นอย่างแน่นอน

๖. ลดงาน หนังสือให้น้อยลง

การปฏิบัติงาน คำสั่ง ตลอดจนเพื่อสร้างขวัญกำลังใจต่างๆ อันจะทำให้เกิดความคล่องตัวในงาน และไม่เสียเวลา ถ้าหากการติดต่อสื่อสารไม่ดี ผู้บริหารต้องเสียเวลาชี้แจง เสียเวลาทำความเข้าใจ หรือหากจะต้องตัดสินใจก็ต้องเสียเวลาคอยข้อมูล ข้อเท็จ

จริง งานที่จะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปของคำสั่ง บันทึกข้อความ รายงาน แบบฟอร์มเป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติงาน เพราะเป็นหลักฐานที่แน่นอนและอ้างอิงได้ แต่ถ้าใช้มากเกินไป และตกเป็นภาระของผู้บริหารด้วย จะทำให้ผู้บริหาร

ต้องเสียเวลากับงาน หนังสือนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเซ็นหนังสือ และการอ่าน บันทึก ข้อความต่างๆ การลดงานหนังสือให้น้อยลงของผู้บริหาร อาจกระทำได้ โดยการ มอบหมายให้เลขานุการกลั่นกรองเอกสารที่จะมาถึงตน ให้มีการย่อเรื่องบันทึกต่างๆ ส่วนการเซ็นหนังสือก็ควรมอบหมายให้ผู้อื่นช่วยลงนามแทนเท่าที่จะทำได้

การบริหารงานของเรา นิยมใช้การตั้งคณะกรรมการร่วมปรึกษาหารือกันมาก บางคนในวันหนึ่ง ต้องเข้าประชุมทั้งเช้า และบ่าย จนไม่มีเวลาบริหารงานอื่น

๗. วิธีการประชุม

การบริหารงานของเรานิยมใช้การตั้งคณะกรรมการร่วมปรึกษาหารือกันมาก ปรากฏว่า ผู้บริหารคนหนึ่ง ๆ อาจเป็นกรรมการอยู่ในคณะกรรมการหลายคณะ ต้องเสียเวลาอยู่กับการประชุมหลายๆ ชั่วโมงในสัปดาห์หนึ่ง บางคน

การนำเงินสะสม

ในวันหนึ่งต้องเข้าประชุมทั้งเช้าและบ่ายไม่มีเวลาบริหารงานอื่น หนังสือต้องนำไปเซ็นที่บ้าน ไม่มีเวลาอ่านบันทึกเรื่องราวต่างๆ จนตัดสินใจไม่รอบคอบ

ถ้าผู้บริหารมีอำนาจ น่าจะได้พิจารณาอย่างรอบคอบว่า ควรจะตั้งคณะกรรมการ หรือไม่ หรือถ้ามีโอกาสเป็นประธานของที่ประชุม ก็ควรจะประชุมให้ตรงเวลา ตัดประเด็นที่ไร้สาระออก สรุปประเด็นให้สั้นและได้เนื้อหาไม่ปล่อยให้มีการออกความเห็นที่เพ้อเจ้อนอกประเด็น เป็นต้น ก็จะประหยัดเวลาของการประชุมลงได้มาก

เรื่องที่กล่าวทั้งหมดนี้ ถ้าผู้บริหารสามารถปฏิบัติได้ก็จะสามารถลดเวลาที่เสียไปโดยไม่จำเป็นได้มาก และผู้บริหารสามารถใช้เวลาที่คุ้มค่าอย่างถูกต้อง ซึ่งจะอำนวยความสะดวกแก่การทำงานของผู้บริหารเป็นอย่างมาก ผู้ที่สนใจน่าจะทดลองปฏิบัติดูบ้าง และควรยึดแนวทางดังกล่าวต่อไป △

ความนำ

มาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้กำหนดหลักการให้มีการหักเงินเดือนข้าราชการ สะสมไว้เพื่อประโยชน์ในการออมทรัพย์ โดยคิดดอกเบี้ยให้อัตราไม่ต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ เงินสะสมและดอกเบี้ยนี้ให้จ่ายเงินหรือให้กู้ยืมเพื่อดำเนินการตามโครงการสวัสดิการสำหรับข้าราชการพลเรือนตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ตามแนวทางที่กฎหมายกำหนด รัฐบาลจึงอาจนำเงินสะสมมาใช้ในการสงเคราะห์

ข้าราชการได้ ๒ ทาง กล่าวคือ

๑. จ่ายคืนให้ข้าราชการที่ได้รับราชการมาแล้วครบกำหนดเวลาหนึ่งตามที่กำหนด พร้อมทั้งดอกเบี้ย เพื่อข้าราชการจะได้มีเงินก้อนไปใช้จ่ายตามความจำเป็น

๒. นำเงินสะสมมาใช้ในโครงการสวัสดิการต่างๆ ซึ่งอาจเป็นในรูปสวัสดิการส่วนรวม เช่น สร้างอาคารที่อยู่อาศัย จัดหายานพาหนะรับ—ส่งข้าราชการ เป็นต้น หรืออาจนำมาเป็นกองทุนให้ข้าราชการกู้ยืมไปใช้บรรเทาความเดือดร้อนโดยตรงก็ได้

มาใช้ในการสงเคราะห์ข้าราชการ

ตีมา ตีมานันท์

รายงานนี้เขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนะวิธีการอย่างคร่าว ๆ ในการนำเงินสะสมของข้าราชการมาใช้เพื่อสงเคราะห์ข้าราชการ โดยจะศึกษาวิเคราะห์ข้อดี — ข้อเสีย และปัญหาของวิธีการทั้ง ๒ ดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งวิเคราะห์วิธีดำเนินการเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงินเพื่อสวัสดิสงเคราะห์ที่ใช้อยู่ในหน่วยงานต่างๆ ในปัจจุบัน เช่น องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย การไฟฟ้านครหลวง เป็นต้น ท้ายที่สุดจะเป็นการเสนอแนะวิธีการที่พึงนำมาใช้เพื่อการนี้ สัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔

การจ่ายเงินสะสมให้ข้าราชการ

โดยที่เงินสะสมเป็นเงินที่หักไว้จากเงินเดือนข้าราชการเพื่อช่วยในการออมทรัพย์ ฉะนั้นเมื่อเจ้าของเงินมีความเดือดร้อนจำเป็นต้องใช้เงิน ก็น่าที่จะขอรับเงินของคนไปใช้ประโยชน์ได้ แต่ตามระเบียบเท่าที่ผ่านมาข้าราชการรับเงินสะสมคืนได้ก็ต่อเมื่อพ้นจากราชการเท่านั้น จึงอาจพบเห็นกรณีข้าราชการขอลาออกจากราชการเพื่อรับเงินสะสมไปใช้จ่ายแล้วขอบรรจุกลับเข้ารับราชการอยู่เสมอๆ

ปัจจุบันกฎหมายแม่บทคือ พระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน เปิดช่องทางให้มีการจ่ายเงินสะสมได้ โดยให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด จึงขอเสนอหลักการหรือประเด็นที่ควรพิจารณาในการจ่ายเงินสะสมแก่ข้าราชการดังต่อไปนี้

๑. กำหนดระยะเวลารับราชการ การที่ข้าราชการจะขอรับเงินสะสมคืนพร้อมด้วยดอกเบี้ย ควรรับราชการมาแล้วเป็นเวลานานเท่าใด อาจยึดถือกำหนด ๑๐ ปี ซึ่งเป็นกำหนดที่ข้าราชการมีสิทธิรับบำเหน็จเพื่อขอลาออกจากราชการ หรืออาจกำหนดเวลาให้เนิ่นนานกว่า ๑๐ ปี เพื่อให้เงินสะสมมีจำนวนมากพอสมควร เป็นเงินก้อนที่

จะสามารถนำไปใช้สอยในกิจ
ธุระใหญ่ๆ ได้

๒. ความสมัครใจ การ
จ่ายเงินสะสมควรเป็นไปตาม
ความประสงค์ของข้าราชการ ผู้
ใดประสงค์จะขอรับเงินสะสม
เมื่อได้รับราชการมาครบกำหนด
เวลา ก็จ่ายเงินให้ หากไม่ขอรับ
คืน ก็สะสมไว้เรื่อยๆ ไป

**๓. ยอดเงินสะสมที่จะ
จ่ายเงิน** โดยที่การจ่ายเงิน
สะสมแก่ข้าราชการเป็นเพียงวิธี
การหนึ่งในการนำเงินสะสมมา
ใช้ในการสวัสดิสงเคราะห์
ฉะนั้น กระทรวงการคลังจึงควร
ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับปริมาณ
เงินที่จะต้องจ่ายเงินก่อนว่า หาก
ข้าราชการทุกรายหรือส่วนใหญ่
ขอรับเงินสะสมคืน พร้อมด้วย
ดอกเบี้ย เมื่อรับราชการมาครบ
เวลาที่กำหนดจะเหลือเงินสะสม
ไว้ใช้เป็นทุนสำหรับสวัสดิการ
ด้านอื่น เพียงพอหรือไม่ หาก
ไม่เพียงพอ ก็อาจต้องหาทางแก้
ด้วยการลดจำนวนเงินสะสมที่จะ
จ่ายเงินให้น้อยลง เช่น จ่ายคืน

เพียง ๓ ใน ๔ หรือครึ่งหนึ่งของ
เงินสะสม เป็นต้น

อนึ่ง มีข้อน่าสังเกตว่าวิธี
การจ่ายเงินสะสมให้แก่ผู้
ปฏิบัติงานนี้เป็นสิ่งที่ไม่นิยม
กระทำกัน เพราะเป็นเงินก้อน
ไม่ใหญ่นัก ตัวอย่างเช่น ข้าราชการ
ที่เริ่มรับราชการได้รับ
เงินเดือน ๗๕๐ บาท หากขอ
รับเงินสะสมคืนเมื่อทำงานครบ
๑๐ ปี จะได้รับเงินสะสมพร้อม
ดอกเบี้ย ๖,๔๓๘ บาท ซึ่งไม่

เพียงพอใช้ประโยชน์ในเรื่อง
สำคัญ เช่น ข้อยานพาหนะ ที่
อยู่อาศัย ฯลฯ นอกจากนี้ การ
จ่ายเงินสะสมยังเป็นการลด
เงินทุนหมุนเวียนที่ใช้ในการจัด
สวัสดิการอื่นๆ จึงปรากฏว่าไม่มี
หน่วยงานใดในประเทศไทยทั้ง
ภาคเอกชนและรัฐวิสาหกิจกำ
หนดให้มีการจ่ายเงินสะสม
แก่พนักงานระหว่างที่ยังทำงาน
อยู่ คงมีแต่ให้กู้เงินโดยใช้เงิน
สะสมเป็นเครื่องค้ำประกันเงินกู้
ดังจะได้กล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

การนำเงินสะสมมาใช้ ดำเนินการตามโครงการ สวัสดิการ

อาจแยกได้เป็น ๒ ประเด็น
คือ

๑. การนำเงินสะสมมาใช้ในโครงการส่วนรวม เช่น จัดหาที่อยู่อาศัย ซื้อสินค้ามาจำหน่ายในราคาถูก จัดรถรับส่ง จัดบริการด้านสุขภาพอนามัย ฯลฯ

วิธีการก็คือ รัฐบาลจัดสรรเงินสะสมไปให้ส่วนราชการต่างๆ เพื่อใช้เป็นทุนดำเนินงานตามโครงการสวัสดิการของส่วนราชการนั้นๆเอง การจัดสรรเงินนี้ควรถือตามจำนวนข้าราชการในแต่ละส่วนราชการ หากจะถือเอาตามอัตราส่วนของเงินสะสมที่หักจากข้าราชการในส่วนราชการนั้นๆ ก็อาจมีปัญหาสำหรับส่วนราชการขนาดเล็ก หรือส่วนราชการที่มีข้าราชการตำแหน่งระดับต่ำจำนวนมาก คงจะได้เงินทุนไปไม่เพียงพอที่จะดำเนินกิจการใหญ่ๆ ได้

๒. การนำเงินสะสมมาให้ข้าราชการกู้โดยตรง

การสงเคราะห์ข้าราชการโดยให้กู้เงินนี้ จำเป็นต้องมีระเบียบกลางกำหนดขึ้นไว้ เพื่อให้การกู้เป็นไปโดยรัดกุม เป็นแบบแผนเดียวกัน การร่างระเบียบ ดังกล่าว ควร พิจารณาเรื่องต่อไปนี้

๑) กำหนดประเภทเงินกู้ ควรพิจารณาถึงเรื่องสำคัญๆ ที่ข้าราชการอาจนำเงินกู้ไปใช้ประโยชน์ เช่น ใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ซื้อยานพาหนะ ซื้อบ้านที่ดิน เป็นต้น

๒) กำหนดจำนวนเงินกู้แต่ละประเภท หากกู้เพื่อเข้าซื้ออาคาร ที่อยู่อาศัยก็อาจให้กู้เงินก้อนใหญ่ ผ่อนชำระระยะยาว โดยปกติอัตราเงินกู้มักถือตามสัดส่วนเงินเดือน เช่น ๖๐ เท่าของเงินเดือน เป็นต้น

๓) คุณสมบัติของผู้ขอกู้ ควรรับราชการอย่างน้อย ๑ ปี จึงจะมีสิทธิขอกู้เงิน ประเภทน้อยที่สุด และกำหนดเวลารับราชการนานพอสมควร จึงให้มี

สิทธิกู้เงินจำนวนสูง ผู้กู้ต้องไม่เป็นผู้ถูกสอบสวน หรือถูกลงโทษทางวินัย ต้องไม่กู้พร้อมกัน ๒ ประเภท เป็นต้น

๔) หลักประกันเงินกู้ ควรมี การ กำหนด หลักประกันเงินกู้ ให้เหมาะสมกับการกู้เงินแต่ละประเภท นอกจากหลักทรัพย์สินประเภทที่ดิน หรือสิ่งปลูกสร้างแล้ว ควร อนุญาตให้ข้าราชการ ใช้เงินสะสมของตนเอง เป็น หลักประกัน เงินกู้ ด้วย อนึ่ง มี ข้อ พึง ระวัง ใน กรณี อนุญาตให้ข้าราชการค้ำประกันเงินกู้ของเพื่อนข้าราชการ ควร มีมาตรการที่รัดกุม มิให้ตกเป็นภาระ แก่ผู้ใด ผู้หนึ่ง ต้องใช้หนี้แทนผู้กู้ซึ่งเป็นเรื่องที่พบเห็นได้มากในวงราชการปัจจุบัน

๕) ดอกเบี้ย ควรกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าการกู้จากสถาบันการเงินทั่วไป และคิดดอกเบี้ย จาก เงิน ต้น ที่ ยัง ค้างชำระอยู่

๖) การชำระคืนต้นเงินกู้และดอกเบี้ย ควรกำหนดระยะเวลา ชำระคืน เงินกู้พร้อม

ดอกเบี้ยที่แน่นอน ให้เหมาะสม กับเงินกู้แต่ละประเภท นอก จากนี้ การวางระเบียบควรคำนึง ถึงกรณีชำระหนี้พ้นจากราช- การโดยยักยอกชำระเงินกู้ เช่น กรณีถึงแก่กรรม หรือออกจาก ราชการ จะต้องมีการเรียก คืนเงินกู้โดยเร็ว

๓) ผู้พิจารณาให้กู้ การ พิจารณาคำขอกู้เงินให้เป็นหน้า ที่ของคณะกรรมการเงินกู้ ซึ่ง แต่ละส่วนราชการจะแต่งตั้งขึ้น ซึ่งจะต้องมีหน้าที่ดำเนินการให้ ผู้กู้ทำสัญญากู้เงิน ควบคุมให้ผู้ กู้ใช้เงิน ตรงตาม วัตถุประสงค์ ที่ ขอกู้ ตลอดจนติดตามการชำระ หนี้ให้เป็นไปตามสัญญา

๔) กำหนดแบบสัญญา แบบฟอร์มขอกู้ต่าง ๆ โดยให้ ยึดถือใช้แบบเดียวกันทั่วทุกส่วน ราชการ

๕) เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนิน งาน หากทางราชการจัดให้มี สวัสดิการเงินกู้ แต่ข้าราชการ โดยทั่วไป ก็จำเป็นที่จะต้อง มี เจ้าหน้าที่ ประจำ ทำงาน ด้านนี้ [ส่วนราชการใหญ่ อาจตั้งหน่วย

งานระดับแผนก ส่วนราชการ ที่มีข้าราชการ จำนวนไม่มาก ก็ อาจมี เจ้าหน้าที่ ดำเนิน การ นี้ ๒-๓ ตำแหน่ง

๑๐) หน่วยควบคุมกลาง กระทรวงการคลัง จะต้อง จัดตั้ง หน่วยงาน กลาง ขึ้น เพื่อควบคุม การจัดสวัสดิการเงินกู้ให้เป็นไป โดยมี มาตรฐาน เดียวกัน ทั่วทุก ส่วนราชการ

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการ จัดสวัสดิการเงินกู้ในหน่วยงาน รัฐวิสาหกิจใหญ่ ๆ ซึ่งได้คัดมา โดยย่อ เพื่อแสดงให้เห็น การจัด ประเภทเงินกู้ การกำหนด เงื่อนไขของการกู้ รวมทั้งวิธีการ ควบคุมให้สวัสดิการนี้ดำเนินไป ตรงตามวัตถุประสงค์

ธนาคารแห่งประเทศไทย

มีการ สงเคราะห์ ให้พนักงาน กู้ยืมเงิน ๒ ประเภทคือ เงิน กู้สามัญ กู้ได้ไม่เกินหนึ่งเท่า ของเงินเดือน ข้าราชการไม่เกิน หนึ่งปี กับเงินกู้พิเศษ มีจำนวน ไม่เกิน ๕ เท่า ของเงินเดือน

ข้าราชการภายในห้าปี ดอกเบี้ย ร้อยละ ๖ ต่อปี

อาจใช้เงินสะสม ซึ่ง เรียก ว่าเงินเลี้ยงชีพ ประเภท ที่ หนึ่ง เป็นหลักประกันเงินกู้ได้

พนักงานผู้ทำงานในธนาคารติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี มีสิทธิขอกู้เงินอาคาร สงเคราะห์ เพื่อนำไปซื้อที่ดิน และปลูกสร้างบ้าน โดยให้กู้ได้ ไม่เกิน หกสิบเท่า ของ เงินเดือน ผ่อน ชำระ ภายใน เวลาไม่เกิน ๒๐ ปี แต่ต้องไม่เกินวันที่ผู้ กู้ ออกจากงานกรณีสูงอายุ

องค์การโทรศัพท์ แห่งประเทศไทย

ให้การสงเคราะห์ แก่พนักงาน เกี่ยวกับเงินกู้ ๓ ประเภท

๑. เงินกู้เพื่อสงเคราะห์ การครองชีพ ผู้ที่ทำงานมา แล้วอย่างน้อย ๑ ปี แต่ไม่ถึง ๓ ปี กู้ได้ไม่เกิน ๑ เท่าของ เงินเดือน ทำงาน ๓-๔ ปี กู้ ได้ไม่เกิน ๒ เท่าเงินเดือน เรื่อย ไปจนถึง ทำงานมาแล้วไม่น้อย

กว่า ๖ ปี กู้ได้ไม่เกิน ๖ เท่า
ของเงินเดือน กำหนดชำระคืน
สูงสุด ๒๔ เดือน

๒. **เงินกู้เพื่อขอยานพาหนะ** ทำงานอย่างน้อย ๕ ปี
กู้ได้ไม่เกิน ๓๐ เท่าของเงิน
เดือน แต่ต้องไม่เกินวงเงิน
๑๒๐,๐๐๐ บาท ผ่อนชำระสูง
สุด ๘ ปี

๓. **เงินกู้เพื่ออาคารส-**
เคราะห์ ทำงานอย่างน้อย ๕ ปี
กู้ได้ ๖๐ เท่าของเงินเดือน แต่
ไม่เกินวงเงิน ๓๕๐,๐๐๐ บาท
ผ่อนชำระภายใน ๒๐ ปี

การกู้เงินทั้ง ๓ ประเภท
คิดดอกเบี้ยร้อยละ ๗ ต่อปี

ผู้กู้ อาจใช้เงิน สะสม เป็น
หลักประกันเงินกู้ได้

การไฟฟ้านครหลวง

มีระเบียบการให้กู้เงินเพื่อ
๒ วัตถุประสงค์

๑. **การกู้เงินเพื่อความ**
จำเป็นต่างๆ เช่น เพื่อใช้จ่าย
ฉุกเฉิน ใช้จ่ายในการรักษา
พยาบาล นอกเหนือจากที่ได้รับ
ตามปกติ เป็นต้น

ผู้ขอกู้ ต้อง เป็น พนักงาน
การไฟฟ้า นครหลวง มาแล้วไม่
น้อยกว่า ๑ ปี ขอกู้ได้ไม่เกิน
๓ เท่าของเงินเดือน ถ้าทำงาน
เกินกว่า ๑๐ ปี อาจขอกู้ได้
ไม่เกิน ๖ เท่าของเงินเดือน
กำหนดเวลาชำระคืนสูงสุด ๔ ปี

๒. **การกู้เงินเพื่อนำไป**
ปลูกบ้านอยู่อาศัย ต้องเป็น
พนักงานมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี
กู้ได้ไม่เกิน ๕๐ เท่าของเงิน
เดือน ดอกเบี้ยร้อยละ ๘ ต่อปี
การกู้ทั้ง ๒ กรณีต้องมี
หลักประกัน แต่ไม่พุดถึงเงิน
สะสม

สรุป

การนำเงินสะสมมาใช้ตาม
ที่กฎหมาย กำหนดไว้ อาจทำได้
๒ ทาง คือ จ่ายคืนให้ข้าราชการ
เมื่อได้รับราชการมาครบ
เวลาที่กำหนด แต่วิธีการนี้น่า

จะไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ใน
ขณะนี้ เพราะจะเป็นการลด
จำนวนเงินสะสมลง ควรคงไว้
เป็นทุนก้อนใหญ่เพื่อใช้ดำเนิน
งานตามโครงการสวัสดิการอื่นๆ
จะเป็นการดีกว่าจ่ายคืนให้เป็น
รายบุคคล เป็นเบี้ยหัวแตก
หัวแหลกนำไปใช้ประโยชน์ได้
ไม่มาก และไม่ทั่วถึงกัน

อีกทางหนึ่งคือการนำเงิน
สะสมมาเป็นทุนดำเนินงาน
สวัสดิการต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็น
โครงการส่วนรวม ข้าราชการ
ใช้บริการร่วมกัน เช่น โครงการ
จัดรถรับ-ส่ง โครงการจัดสร้าง
ที่อยู่อาศัย เป็นต้น หรืออาจจัด
สรรส่วนหนึ่งมาเป็น กองทุนให้
ข้าราชการ กู้ เป็น สวัสดิ สก-
เคราะห์โดยตรง ซึ่งการนี้ต้อง
มีการวางระเบียบที่รัดกุมรวมทั้ง
จัดหน่วยงานควบคุมดูแลการให้
กู้เงินด้วย Δ

คอยพบกับวารสารข้าราชการ

ยุคปฏิรูป

ใหม่ ๆ ในราชการ

สมศักดิ์ ศุภะรัฐภูเดช

เมื่อวันเวลาล่วงเลยมาถึงเดือนธันวาคม อันเป็นเดือนสุดท้ายของปี ย่อมเป็นสัญญาณเตือนเราว่า ปีพุทธศักราช สองพันห้าร้อยสิบเก้า กำลังจะผ่านพ้นไปพร้อม ๆ กับความสับสนและความยุ่งยากนานาประการที่เกิดขึ้นในสังคม และระบบราชการในช่วงขวบปีที่ผ่านมา

แต่มิได้ หมายความว่า ในสังคม และ ระบบราชการจะปราศจากปัญหาและอุปสรรคเสียทีเดียว

เรากำลังอยู่ใน ระยะ ที่ต้องมีการปฏิรูปการปกครองแผ่นดินกันในทุกๆ ทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบราชการ เราอาจต้องปรับปรุงแก้ไขระบบ และวิธีการปฏิบัติงานให้เป็นไปโดยรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และประหยัด ตลอดจนบทกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติในบางเรื่องที่เราพบว่าเรื้อรัง ล้าสมัย หรือทำให้ไม่คล่องตัวในการปฏิบัติงานเท่าที่ควร ก็อาจมีการแก้ไข กันเสียใหม่ให้เหมาะสม กับสภาพการณ์ในปัจจุบันได้

ใหม่ ๆ ในราชการฉบับนี้จึงขอนำเรื่องราวความเคลื่อนไหวของ ทางราชการ อันเกี่ยวเนื่องกับการพิจารณาดำเนินการแก้ไข ปรับปรุง ระบบราชการและวิธีการปฏิบัติงานมาเสนอไว้ ณ ที่นี้

ตั้งคณะที่ปรึกษาระเบียบบริหารของนายกรัฐมนตรี

นายอัมพร จันทรวิจิตร รองนายกรัฐมนตรี สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๓๓/๒๕๑๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ โดยอาศัยอำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๘ ข้อ ๙(๖) (กฎหมายว่าด้วย ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน) แต่งตั้ง คณะ ที่ปรึกษา ระเบียบ บริหาร ของ นายกรัฐมนตรีขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย

๑. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี (พลโท บุญเรือน บัวบุญ) เป็นประธานคณะที่ปรึกษา
๒. ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ (นายสุธีร์ สิงห์แสน) ๓. เลขาธิการ ก.พ. (พันเอก จินดา ณ สงขลา) ๔. อธิบดีกรมบัญชีกลาง (นายพนัส สิมะเสถียร) ๕. นายถนอม สุขสาคร ๖. นายเฉลิมรัฐ ขัมพานนท์ เป็นที่ปรึกษา ๗. ผู้อำนวยการกองวิชาการ สำนักงาน ก.พ. (นายสมศักดิ์ เจริญกุล) เป็นที่ปรึกษาและเลขานุการ และ ๘. หัวหน้ากองงานคณะที่ปรึกษาและกรรมการ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็น

พลโท บุญเรือน บัวเจริญ

คณะที่ปรึกษาระเบียบบริหาร ฯ นี้ มีหน้าที่ช่วยพิจารณากิจการบริหารต่าง ๆ ของรัฐบาล ดังนี้

๑. พิจารณาตรวจสอบ การบริหารราชการและโครงสร้างของส่วนราชการต่าง ๆ ของรัฐบาล เพื่อเสนอความคิดเห็นในการรวมกิจการต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จัดตั้งขึ้นใหม่ แยก หรือย้ายสังกัด หรือแปลงรูป หรือยุบเลิกส่วนราชการบางส่วนเพื่อเหตุผลทางประสิทธิภาพและประหยัด

๒. พิจารณาปรับปรุง แก้ไข เปลี่ยนแปลง วิธีการปฏิบัติ ราชการ ของ ส่วน ราชการต่าง ๆ เพื่อมิให้งานซ้ำกันโดยไม่จำเป็น

๓. พิจารณาการแบ่งงานให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ตลอดจนแก้ปัญหาเรื่องคนทำงาน ในส่วนราชการต่าง ๆ

๔. พิจารณาปรับปรุงแก้ไขด้านการประสานงานของหน่วยราชการต่าง ๆ เพื่อให้การบริหาร ราชการ เป็นไป อย่าง มี ประสิทธิภาพและประหยัด

๕. พิจารณาจัดแบ่ง ส่วน ราชการ และการกำหนดอัตรากำลังของกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมกับสภาพและสภาวะแวดล้อมด้านต่าง ๆ ของประเทศ

ทั้งนี้ ในคำสั่งแต่งตั้งคณะที่ปรึกษาระเบียบบริหาร ฯ ดังกล่าว ได้อนุมัติให้ประธานคณะที่ปรึกษา ตั้งคณะอนุกรรมการ เพื่อปฏิบัติงานช่วยเหลือเป็นพิเศษ และอนุมัติให้ตั้งอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติงาน อย่างหนึ่ง อย่างใด ใน อำนาจ หน้าที่ของ คณะที่ปรึกษาระเบียบบริหาร ฯ ได้ตามความจำเป็นด้วย เพราะงานในหน้าที่ของคณะที่ปรึกษานี้มีหลายด้านด้วยกัน งานแต่ละด้านอาจต้องการผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้สั่งทักปฏิบัติงานช่วยเหลือเป็นพิเศษ

ที่รัฐบาลได้ แต่งตั้ง คณะ ที่ปรึกษา ระเบียบบริหาร ฯ ขึ้นเพื่อช่วยรัฐบาลพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกลไกของระบบราชการ และระเบียบวิธีการปฏิบัติงาน ตลอดจนการแบ่งงานของหน่วยงานต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักวิชานี้ ย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูประบบราชการเป็นอย่างยิ่ง และจะยังประ-

โยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดิน ของรัฐบาลชุด
ปัจจุบันให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่มุ่งหวังไว้ อีก
ทั้งยังจะเป็นรากฐาน ของการ บริหารราชการแผ่นดิน
ต่อไปในกาลข้างหน้าด้วย

ตั้งคณะกรรมการพิจารณาแบ่งส่วน ราชการและจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่

เนื่องจากคณะที่ปรึกษา ระเบียบบริหาร
ของนายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาเห็นว่า การ
พิจารณา แบ่งส่วน ราชการ และ จัด อัตรากำลัง
เจ้าหน้าที่ ของกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ เป็น
เรื่อง ที่ จะต้อง พิจารณา โดย ละเอียต รอบคอบ
และต้องประสานงานกับกระทรวงทบวงกรมที่
เกี่ยวข้องด้วย จึงจำเป็นต้องมีอนุกรรมการ
ศึกษารายละเอียด และวิเคราะห์ทำความเข้าใจ
เสนอคณะที่ปรึกษาพิจารณาต่อไป

ด้วยเหตุนี้ ประธานคณะที่ปรึกษา ระเบียบ
บริหารของนายกรัฐมนตรี จึงได้มีคำสั่งคณะที่ปรึกษา
ระเบียบบริหารของนายกรัฐมนตรี ที่ ๑/๒๕๑๙
ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๙ แต่งตั้งคณะอนุ
กรรมการ พิจารณา แบ่งส่วน ราชการ และ จัดอัตร
ากำลังเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติงานนี้ ประกอบด้วย

เลขาธิการ ก.พ. เป็นประธานอนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการกองเงินเดือน กรม
บัญชีกลาง ผู้อำนวยการกองวิเคราะห์ ๑ ผู้อำนวยการ
กองวิเคราะห์ ๒ ผู้อำนวยการกองวิเคราะห์ ๓
ผู้อำนวยการกองวิเคราะห์ ๔ สำนักงานประมาณ

พ.อ. จินดา ณ สงขลา

ผู้อำนวยการกองจัดวางระบบงาน สำนักงานประมาณ
และผู้อำนวยการกองวิชาการ สำนักงาน ก.พ. เป็น
อนุกรรมการ ผู้อำนวยการกองตำแหน่งและอัตรา
เงินเดือน สำนักงาน ก.พ. เป็นอนุกรรมการและ
เลขานุการ นายอรุณ แก้วไชโย และนายอาลัย
อิงคะวณิช เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ตั้งคณะกรรมการปรับปรุงโครงสร้าง ของส่วนราชการ

เมื่อได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อช่วยพิจารณา
ในเรื่องการแบ่งส่วนราชการและจัดอัตรากำลังเจ้า
หน้าที่ขึ้นแล้ว ประธานคณะที่ปรึกษาระเบียบ
บริหาร ฯ ก็ได้มีคำสั่งคณะที่ปรึกษาระเบียบบริหาร
ของนายกรัฐมนตรี ที่ ๒/๒๕๑๙ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม

๒๕๑๙ ตั้งคณะกรรมการปรับปรุงโครงสร้าง
ของส่วนราชการ พร้อมกันไปด้วย **เพื่อให้ช่วย**
พิจารณาตรวจสอบโครงสร้างของส่วนราชการ
เสนอแนะให้รวมกิจการต่างๆ เข้าด้วยกัน จัด
ตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่ แยก หรือย้ายสังกัด หรือ
ยุบเลิกหน่วยงานต่างๆ พร้อมทั้งปรับปรุงวิธีการ
ปฏิบัติราชการมิให้งานซ้ำซ้อนกัน รวมทั้งปรับ
ปรุงการประสานงาน ระหว่าง หน่วยงานราชการต่าง ๆ
เพื่อให้ การ บริหาร ราชการได้เป็นไปอย่าง มี ประ-
สิทธิภาพ และประหยัด

คณะกรรมการปรับปรุงโครงสร้าง ส่วน
ราชการ ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้ คือ
๑. ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ เป็นประธาน
อนุกรรมการ ๒. นายทวี หนูหนักดี ๓. นายสิริวงศ์
จันตะศิริ ๔. นายลิขิต เทอดสรศักดิ์ ๕. ผู้อำนวยการ
กองระบบบัญชีและการคลัง กรมบัญชีกลาง
๖. ผู้อำนวยการกองวิชาการ สำนักงาน ก.พ.
๗. ผู้แทน สำนักงาน คณะ กรรมการ พัฒนา การ
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ๘. ผู้แทนสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นอนุกรรมการ ๙.
ผู้อำนวยการกองจัดวางระบบงาน สำนักงานงบประมาณ
เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ ๑๐. นายอนงค์
เทิมแพงพันธ์ เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาแบ่งส่วนราชการ
และจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ก็ดี คณะอนุกรรมการ
ปรับปรุงโครงสร้างของส่วนราชการนี้ก็ดี ล้วนแล้ว
แต่ประกอบไปด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ และบุคคลที่มีหน้าที่

เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายและแผนงานในการ
บริหารราชการ ตลอดจนระเบียบและวิธีปฏิบัติ
ราชการ จึงเป็นที่หวังได้ว่าคณะกรรมการทั้ง
สองคณะนี้ จะเป็นกำลังสำคัญในอันที่จะช่วยเหลือ
คณะที่ปรึกษา ระเบียบ บริหาร ของ นายกรัฐมนตรี
พิจารณาปรับปรุงแก้ไขระบบราชการ ตลอดจน
กลไก และวิธี ปฏิบัติ ราชการ ให้ได้ผล สมความ มุ่ง-
หมายของรัฐบาลอย่างแน่แท้

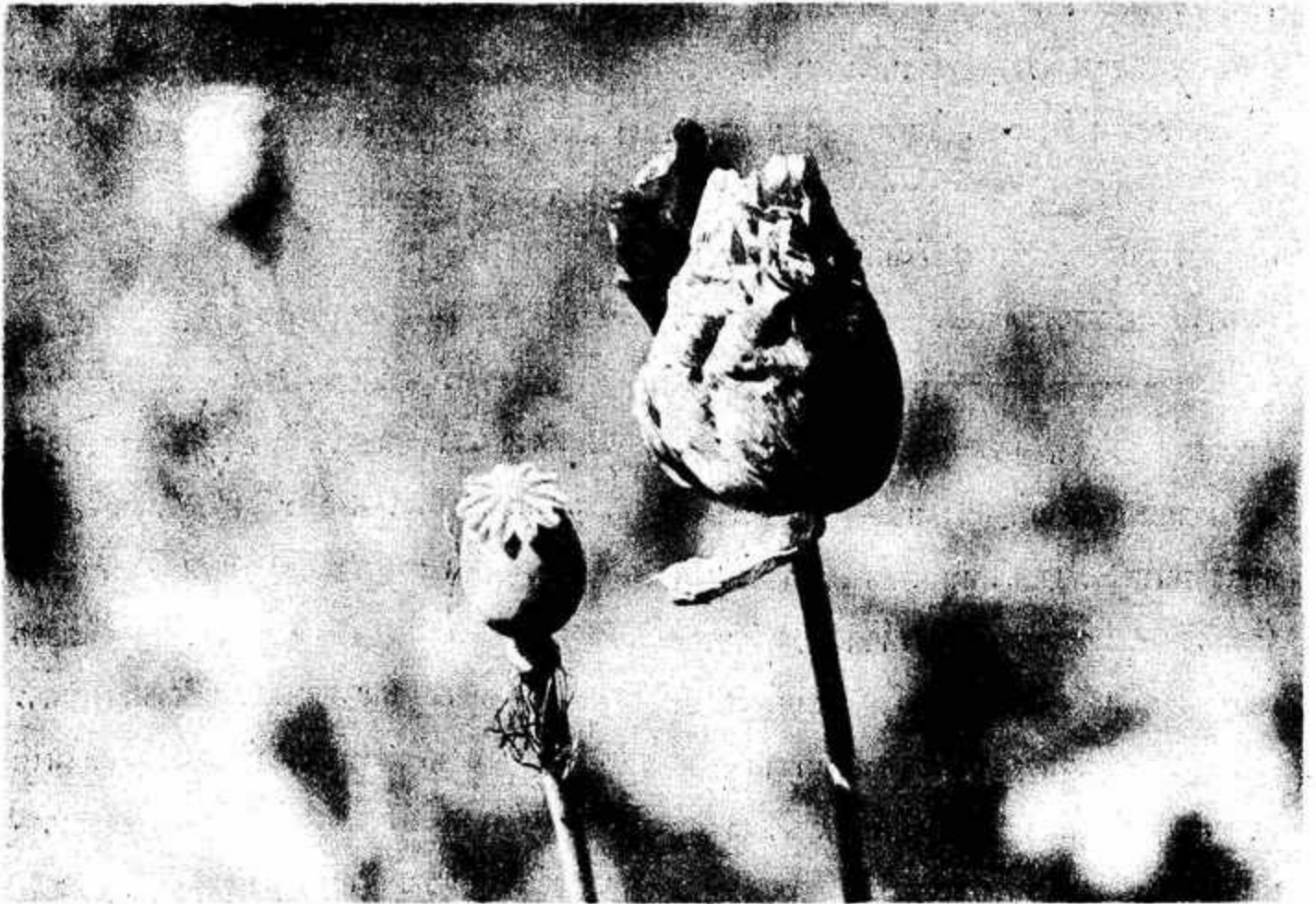
ตั้งสำนักงานปราบยาเสพติด

โดยที่รัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า ยาเสพติด
เป็นภัยร้ายแรง ต่อการดำเนิน การพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมของประเทศ และรัฐบาลนี้ก็มีนโยบาย
ที่จะ ป้องกัน และ ปราบ ปราบ การค้า และการ
เสพยาเสพติดอย่างเข้มงวดกวาดขัน จึงได้ออก
กฎหมายเพื่อกำหนดมาตรการและให้อำนาจในการ
ดำเนินการป้องกัน และปราบปราม ยาเสพติดให้ได้
ผลโดยเด็ดขาด และมีประสิทธิภาพ คือพระราช-
บัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติดพ.ศ.๒๕๑๙
มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๙
เป็นต้นไป

ในพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ ได้กำหนดให้
มีสำนักงาน คณะกรรมการ ป้องกัน และปราบปราม
ยาเสพติด เรียกโดยย่อว่า “สำนักงาน ป.ป.ส.”
ขึ้นโดยให้มี หน้าที่ ดำเนิน กิจการให้เป็นไป ตามมติ
ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
และปฏิบัติงานธุรการอื่น ทั้งนี้ โดยมีเลขาธิการ

คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด เป็นผู้ควบคุมดูแลโดยทั่วไปในการปฏิบัติงานของสำนักงานนี้ และจะมีรองเลขาธิการ เป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการด้วยก็ได้

กันไปด้วย และได้กำหนดให้มีการโอนเงินงบประมาณ ทรัพย์สิน และหนี้สิน ตลอดจนอำนาจหน้าที่ ของบางหน่วยงานไปเป็น ของสำนักงาน ป.ป.ส. ภายใน ๑๘๐ วันด้วย คือ

นอกจากจะมีกฎหมายตั้งสำนักงานปราบปรามยาเสพติดขึ้นตั้งแล้ว รัฐบาลยังได้ออกกฎหมาย กำหนดให้ สำนักงาน ป.ป.ส. มีฐานะเป็นกรม สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี โดยออกเป็นพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๑๙ (กฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม) อีกฉบับหนึ่งควบคุม

๑. โอนเงินงบประมาณ ทรัพย์สิน และหนี้สิน ของ กรมวิเทศ สหการ เฉพาะ ใน ส่วน ที่เกี่ยวกับ หรือที่ใช้ใน โครงการพัฒนาเศรษฐกิจชาวไทยภูเขาไปเป็นของสำนักงาน ป.ป.ส.

๒. โอนเงินงบประมาณ ของสำนักงาน คณะกรรมการอาหาร และยา กระทรวงสาธารณสุข เฉพาะเงินอุดหนุนเท่าที่เหลืออยู่ในวันที่นายกรัฐมนตรีสั่งโอนไปเป็นของสำนัก-

งาน ป.ป.ส.

๓. โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ ของเลขาธิการคณะกรรมการการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ ใน ส่วนที่ เกี่ยว กับ การ ปฏิบัติ ตาม กฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับ ไปเป็นของเลขาธิการ คณะ กรรมการ บัอง กัน และ ปราบ ปราบ ยา เสพติด

การดำเนินการโอนเงินงบประมาณ ทรัพย์สินและหนี้สิน ตลอดจนอำนาจหน้าที่ดังกล่าวข้างต้นนั้น ให้เป็นไปตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรี

ให้ส่งเรื่องให้กฤษฎีกาตีความกฎหมาย โดยตรง

แต่เดิม คณะ รัฐมนตรีได้ มีมติ ตาม หนังสือ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร ๐๕๐๓/ว ๗ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๐๗ ในเรื่องการส่งปัญหา กฎหมายไปเพื่อคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นว่าให้ส่วนราชการเจ้าของปัญหากฎหมาย หรือไปยัง ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย เสียก่อน เมื่อมีปัญหาโต้เถียงกันขึ้น จึงให้ส่ง คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา โดยให้ส่งผ่าน สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี นอกจากจะเป็น กรณีพิเศษซึ่งต้องการความเห็นโดยไม่ชักช้า จะ ส่งตรงไปยังสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกาเลยก็ได้ แต่ต้องแจ้งให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ทราบไว้ด้วย

บัดนี้ รองนายกรัฐมนตรี (นายอัมพร จันทระ

วิจิตร) ได้เสนอคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อ วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๙ ว่า การที่กำหนดให้ ต้องส่งเรื่องผ่าน สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ทำให้เรื่องล่าช้าไม่รวดเร็วเท่าที่ควร สมควรให้ ส่งเรื่องตรงไปยัง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้โดยตรง เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้พิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเรื่องนั้นๆ แล้ว ก็ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาส่งความเห็นไปยังส่วนราชการเจ้าของปัญหาได้ และให้ ส่งสำเนาเอกสารปัญหา พร้อมทั้งความเห็น ให้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีทราบด้วย เพื่อจะได้เก็บไว้ ใช้ เสนอ ประกอบ การพิจารณา ของ คณะ รัฐมนตรีในโอกาสต่อไป (ความละเอียดของเรื่องนี้ ปรากฏอยู่ในหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร ๐๒๐๓/ว ๑๓๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๑๙)

การเบิกเงินค่าพาหนะเหมาจ่าย

กระทรวงการคลังได้พิจารณาเห็นว่า เนื่องจากอัตราค่าพาหนะเหมาจ่าย ที่กำหนดให้ ข้าราชการที่ถูกยืมตัวไปช่วยปฏิบัติ ราชการ ต่างส่วนราชการเบิกได้แต่เดิมนั้น ไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ ในปัจจุบัน สมควรปรับปรุงอัตราค่าพาหนะดังกล่าว เสียใหม่ และแก้ไขเกี่ยวกับตำแหน่งข้าราชการที่จะ เบิก ให้ สอด คล้อง กับ กฎหมาย ว่า ด้วย ระเบียบ ข้าราชการพลเรือนฉบับปัจจุบันเสียด้วย จึงเสนอ ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา

คณะรัฐมนตรีได้ พิจารณา เรื่อง นี้ เมื่อวันที่

๑๐ พุทธศักราช ๒๕๑๙ แล้ว มีมติเห็นชอบด้วย และอนุมัติตามที่กระทรวงการคลังเสนอ โดยให้ถือปฏิบัติต่อไป ดังนี้

๑. ผู้ที่จะได้รับค่าพาหนะเหมาจ่าย ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังนี้

๑.๑ เป็นผู้ได้รับ คำสั่ง จากหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมหรือเทียบเท่า ให้ไปปฏิบัติงานต่างกระทรวงทบวงกรมที่สังกัดเดิม

๑.๒ การไปปฏิบัติงานต่าง กระทรวงทบวงกรมนั้น ยังคงต้องรับผิดชอบงานที่สังกัดเดิมอยู่ ไม่ใช่ไปปฏิบัติงานทางส่วนราชการที่ยืมตัวตลอดทั้งวัน

๒.๑ ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๖ หรือเทียบเท่าขึ้นไป เดือนละ ๕๐๐ บาท

๒.๒ ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๔-๕ หรือเทียบเท่า เดือน ๔๐๐ บาท

๒.๓ ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๒-๓ หรือเทียบเท่า เดือนละ ๓๐๐ บาท

๒.๔ ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๑ หรือเทียบเท่า เดือนละ ๒๕๐ บาท

๓. การจ่าย ค่าพาหนะเหมาจ่าย ดังกล่าว ให้จ่ายจากเงินงบประมาณ ของส่วนราชการที่ยืมตัว และให้หัวหน้าส่วนราชการ ที่ยืมตัว พิจารณาส่งจ่ายให้ตามความจำเป็น

๑.๓ ต้องไปปฏิบัติงานต่างกระทรวงทบวงกรมเดือนหนึ่งไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน

๒. อัตราค่าพาหนะเหมาจ่าย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้

๔. ถ้าข้าราชการ ที่ถูกยืมตัวเดินทางไปราชการเพื่อปฏิบัติงานของส่วนราชการที่ยืมตัว ให้เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางได้ตาม พระราชกฤษฎีกา (อ่านต่อหน้า ๗๘)

การฉ้อราษฎร์บังหลวง

ถวัลย์ ยุทธวีระ

การฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้นจะเกิดขึ้นได้ด้วยบุคคลสองฝ่าย คือผู้เสนอและผู้สนอง

ตามถ้อยแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อประชาชนที่ว่ารัฐบาลจะดำเนินการป้องกัน และปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวงในวงงานราชการอย่างจริงจัง โดยมีสมมติฐานว่าเป็นโรคร้ายแรงที่ระบาดอยู่ในหมู่ข้าราชการนั้น เมื่อได้พิจารณาโดยถี่ถ้วน

แล้ว จะเห็นได้ว่าการฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้นได้มีมาแล้วทุกยุคทุกสมัย ทุกประเทศ ทุกวงการกับบุคคลทุกฐานะ ไม่จำกัดว่าเป็นข้าราชการ นักการเมือง นักธุรกิจ หรือประชาชนทั่วไป การซื้อเสียงลงมติในรัฐสภาบางญาติ การลงมติในที่ประชุมใหญ่

พรรค การเลือกตั้งที่เป็นโมฆะเกี่ยวกับ พลร่มไฟไฟ การค้าของเถื่อน การลักลอบตัดไม้ การหนีภาษี การปลอมแปลงบัตรประจำตัว การลักลอบเข้าเมืองฯ ได้ปรากฏมาแล้ว

การฉ้อราษฎร์บังหลวงมิใช่เป็นปัญหาเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนา แม้ประเทศที่พัฒนาแล้วในซีกโลกตะวันตกก็ยังเผชิญกับปัญหานี้เช่นกัน แต่มีจำนวนน้อยกว่าประเทศที่กำลังพัฒนา สำหรับประเทศอังกฤษเองเดิมมีอยู่ดาษดื่นในทุกระดับชั้น การปกครองจนถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่แล้ว จึงลดน้อยลง เมื่อเร็ว ๆ นี้กรณีบริษัทลอร์ดฮิลล์กำลังเป็นข่าว อื้อฉาว ทั้งในญี่ปุ่น อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ อิตาลี และเยอรมัน กับกรณีกลุ่มสหพันธ์วิศวกรรมาชายฝั่งทะเลในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คัดค้านระดับเจ้าชาย นายกรัฐมนตรี ประธานาธิบดี สมาชิกวุฒิสภา จนถึงสามัญชน หนึ่งเป็นสิ่งที่สังเกตได้ว่าการฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้น จะเกิดขึ้นได้ด้วยบุคคลสองฝ่ายคือผู้เสนอและผู้สนอง กฎหมายอาญาจึงกำหนดโทษ ผู้ติดสินบน เจ้าพนักงานไว้ตาม มาตรา ๑๖๗ แต่ผู้สนองในฐานะที่เป็นผู้ได้รับประโยชน์จะถูกเพ่งโทษและประณามจากสังคมมากกว่าผู้เสนอเสมอมา

ในระบบราชการนั้นได้มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงไว้มากมาย ชนชั้นจึงขอนำมาพิจารณาในเรื่องการจัดซื้อ จัดจ้างของราชการ ซึ่งเป็นการใช้จ่ายเงินราชการที่มี

ทางจะนำไปสู่การทุจริตต่อหน้าที่ได้ง่าย ก่อนที่ระเบียบสำนักคณะรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๔๙๘ และระเบียบสำนักคณะรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ้าง พ.ศ. ๒๔๙๘ จะใช้บังคับใน ๒๒ สิงหาคม ๒๔๙๘ นั้น กระทรวงได้วางข้อบังคับไว้เป็นทางปฏิบัติในการซื้อและจ้างทำของไว้แล้ว โดยกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่สืบราคา กรรมการรับของประกวดราคา กรรมการเปิดของประกวดราคา กรรมการตรวจรับของ กรรมการตรวจการจ้างเช่นเดียวกัน

ระยะเวลาในการใช้จ่ายเงินเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องนำมาประกอบการพิจารณาด้วย ส่วนราชการระดับกรม จะได้รับคำสั่งจ่ายงบประมาณในราวเดือน มกราคม หรือ กุมภาพันธ์ ของปี แล้วจึงแบ่งจ่ายให้หน่วยรองต่อไป ตามปกติส่วนราชการมักได้รับงบประมาณไม่เต็มตามจำนวนที่เสนอขอในแต่ละปี หน่วยใช้จึงต้องปรับแผนใหม่ และทำแผนจัดหาขออนุมัติการใช้จ่าย เมื่อได้รับอนุมัติแล้วจึงจะดำเนินการจัดหา ซึ่งจะตกประมาณเดือน เมษายน ถ้าเป็นการจัดหาโดยวิธีสามัญไม่สืบราคา ก็จะจัดซื้อได้ทันที แต่ถ้าจะต้องจัดซื้อด้วยวิธีสืบราคาก็ต้องส่งเจ้าหน้าที่ไปสืบราคาก่อน เพื่อหาร้านที่เสนอราคาต่ำที่สุด แล้วจึงจะขออนุมัติซื้อตามผลการสืบราคา นั้น เมื่อได้รับอนุมัติแล้วจึงจะซื้อได้ ซึ่งต้องสิ้นเวลานานไปอีก

ในกรณีที่ต้องจัดหาด้วยการ ประกวดราคา จะต้องออกแจ้งความประกวดราคาและประกาศทาง

หนังสือพิมพ์หรือวิทยุลงหน้า ๑๕ วัน สำหรับการก่อสร้างจะต้องใช้เวลาตรวจพื้นที่ก่อสร้าง และเขียนแบบก่อสร้างเนิ่นนานออกไปอีก เมื่อมีผู้เสนอราคาครบถ้วน และพิจารณาเปรียบเทียบได้ราคาต่ำที่สุดแล้ว จึงจะขออนุมัติซื้อหรือจ้างได้ เมื่อได้รับอนุมัติแล้วจึงจะทำสัญญา จนกว่าจะส่งมอบของเสร็จสิ้นก็ประมาณเดือนกรกฎาคม แต่ถ้าการประกวดราคาไม่ได้ผล ก็ต้องยกเลิกและดำเนินการประกวดราคาใหม่อีก ซึ่งอาจล่วงเลยไปถึงเดือนสิงหาคม อันเป็นเดือนที่ต้องแจ้ง การใช้จ่ายเงิน งบประมาณเพื่อตัดเบิก จึงทำให้ต้องรีบดำเนินการโดยเร่งด่วน

แม้ในบางส่วนราชการ จะกำหนดหน่วยรับผิดชอบโครงการ หน่วยเจ้าของโครงการ หน่วยปฏิบัติโครงการ เจ้าหน้าที่โครงการ และเจ้าหน้าที่งบประมาณ เพื่อควบคุมเร่งรัดการใช้จ่ายเงินงบประมาณก็ดี แต่เมื่อจำนวนเงินที่ได้รับส่งจ่ายไม่เพียงพอ การปรับโครงการและแผนจัดหากิจจำต้องกระทำใหม่ แบบอาคารมาตรฐานก็ต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขใหม่ ให้เหมาะสมกับวงเงินทั้งนี้การดำเนินงานจะอยู่ภายในเวลา ๔-๕ เดือนนี้ทั้งสิ้น เฉพาะอย่างยิ่งการจัดหาของใช้ราชการที่ต้องจัดหาจากท้องตลาด เนื่องจากไม่มีหน่วยงานอุตสาหกรรมรับผิดชอบใช้ราชการเป็นเอกเทศ จึงจำเป็นต้องใช้เวลาในการดำเนินงานนานพอควร

กรรมวิธีในการดำเนินงาน ซึ่งกำหนดให้มีการสืบราคาสิ่งของที่ซื้อใช้ในราชการ ก็เพื่อให้

ได้ของที่มีราคาถูกนั้น ไม่มีห้างร้านใดที่ไม่ต้องการขายสินค้าในเมื่อได้เสีย ทั่วเวลา เขียน ใบเสนอ ราคา และอากรแสตมป์ไปแล้ว การที่จะให้ได้ใบเสนอราคาทั้งสี่ร้าน แต่จะซื้อเพียงร้านที่เสนอราคาถูกเพียงร้านเดียวนั้น ร้านที่จำหน่ายไม่ได้ก็ไม่สามารถจะให้ใบเสนอราคาได้เสมอไป จึงจำเป็นต้องอยู่เองที่เจ้าหน้าที่พัสดุจะต้องผูกมิตรกับร้านค้าบางแห่งไว้ เพื่อความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้สามารถหาใบเสนอราคาให้ได้ครบจำนวน ตามระเบียบฯ เป็นการถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน **ซึ่งไมตรีจิตของ ร้าน ค้า ก็คือ ผล ประโยชน์ ร่วม กัน ของ ผู้ขาย และเจ้าหน้าที่ สืบราคา ที่เพิ่มสูงขึ้นในราคาสิ่งของนั้น ๆ** แม้ระเบียบฯ จะกำหนดให้ลงเลขทะเบียนการค้า และประทับตราห้างร้านพร้อมด้วยลายเซ็นชื่อผู้เสนอราคาก็ดี แต่ก็ยังสามารถป้องกันการสมยอมของผู้เสนอ ในอันที่จะทำใบเสนอราคา ของร้านค้าอื่น ๆ มอบให้เจ้าหน้าที่สืบราคาด้วยความเสน่หาได้

สำหรับการจัดหาโดยวิธีการ ประกวด ราคา นั้นนอกจากจะต้องดำเนินการตามที่กล่าวแล้ว ผู้ประกวดราคาจำเป็นต้องซื้อแบบรูปไม่น้อยกว่า๓ชุด และใช้ เงินสด หรือเช็ค ธนาคาร ตาม จำนวนเงิน ที่กำหนดเป็นเงินมัดจำของประกวดราคาด้วย ผู้ประกวดราคา จึงต้องเสี่ยงต่อการ เสนอราคา ยิ่งกว่าการสืบราคา ส่วนราชการแต่ละแห่งจึงต้องขอให้

ห้างร้านมาจดทะเบียน แสดงความจำนงค์ที่จะทำการค้ากับทางราชการไว้ก่อน เพื่อให้เป็นที่แน่ใจได้ว่าเมื่อได้แจกแจ้งความประกวดราคาไปแล้วจะมีผู้เสนอราคาถูกต้องตามความประสงค์ของราชการไม่น้อยกว่า๓ราย เพื่อให้เปรียบเทียบราคากันตามระเบียบฯ เนื่องจาก การแจกแจ้ง ความประกวด ราคาให้ ห้างร้านทั่วๆไปนั้น ไม่เป็นที่หวังได้ว่าจะมีผู้เสนอราคาหรือไม่ ถ้ามีผู้เสนอราคาแต่ไม่ครบ๓ราย หรือมีครบแต่ หลักฐาน ไม่ ถูก ต้อง ก็ทำการ เปรียบเทียบราคาไม่ได้ จะต้องยกเลิก แล้วประกวดราคาใหม่ ซึ่งเป็น

ທີมิให้เรียกเงินมัดจำของเป็นร้อยละของราคา เพื่อให้ผู้ประกวดราคาทราบถึงราคากลางที่ดี แต่ สัมพันธ์ภาพส่วนบุคคลระหว่างห้างร้าน และ เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่จัดประกวดราคา ย่อมมีสามารถจะบ่อนกัน การล่องรู้ราคากลางที่ทางราชการ กำหนดให้ รักษาไว้ เป็น ความลับ หรือการขึ้นาชนิคลังขณะวัสดุก่อสร้างของสถาปนิก หรือซื้อขายที่แพทย์สั่งให้คนไข้และการขอจัดหาของเภสัชกรตามตัวอย่างที่พนักงานขายได้นำมาเสนออยู่เป็นประจำแล้วได้ ประการสำคัญคือ

ประการสำคัญคือ มิสามารถจะกีดกันการร่วมมือของผู้ประกวดราคา ที่จะเสนอให้
ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกของเขาเป็นผู้ได้รับการสั่งซื้อ หรือสั่งจ้างในการประกวดราคาครั้งนั้น

การเสียทั้งเวลาและสิ้นเปลืองวัสดุแรงงาน ระยะเวลาล่วงเลยไป กระชั้นชิด เวลา สิ้น งบประมาณ ทำให้ต้องทำการจัดหาโดยเร่งด่วน เพื่อให้จ่ายเงินเสร็จสิ้นทันงบประมาณ กรรมวิธีในการจัดหาที่ดี วัสดุที่ต้องการไม่มีในประเทศก็ดี หรือเหลือระยะเวลานั้นในการดำเนินงาน เหล่านี้ย่อมเป็นเหตุเกอ กูลให้ราคาวัสดุสูงขึ้นกว่าปกติ ใบเสร็จรับเงินล่วงหน้าก่อนส่งมอบวัสดุหรืองานก่อสร้างอันเป็นภาระ จำยอมอาจเกิดขึ้นได้

ข้อกำหนดທີมิให้กรรมการรับของและกรรมการเปิดซองทราบก่อนกำหนดวันประกวดราคาเกิน ๒๔ ชั่วโมงนั้น เพื่อที่จะมิให้มีการติดต่อล่วงหน้าระหว่างผู้ประกวดราคาและกรรมการก็ดี หรือการ

มิสามารถจะกีดกันการร่วมมือของผู้ประกวดราคาที่จะเสนอราคาให้ผู้หนึ่ง ผู้ใดในพวกของเขาเป็นผู้ได้รับการสั่งซื้อ หรือสั่งจ้างในการประกวดราคาครั้งนั้น ทั้งนี้ เนื่องจากห้างร้านที่ลงทะเบียนไว้สามารถตกลงกันเป็นส่วนตัว เพื่อหวังผลตอบแทนเป็นตัวเงินหรือผลัดเปลี่ยนกันในครั้งต่อไป

การกำหนดให้หน่วยจัดหาขอกรรมการร่วมจากหน่วยสายวิทยาการและหน่วยใช้ของ เพื่อให้พิจารณาคูณลักษณะของที่ถูกต้อง หรือการที่ให้หน่วยงานชั้น เหนือ ขึ้นไป เป็นผู้สั่งตั้ง กรรมการในรายที่มีวงเงินจัดหาเกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อป้องกันการร่วมมือกับผู้ขายก็ดี แต่กรรมการนั้นล้วนแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายอำนวยการ และฝ่าย

วิชาการ ซึ่งต่างมีหน้าที่ราชการประจำอยู่ทุกคน ประกอบกับการจัดซื้อจัดจ้างในเดือนหนึ่งมีหลาย ๆ ครั้งตลอดปีงบประมาณ เฉพาะอย่างยิ่ง อาหาร ประกอบเลี้ยงทหาร คนไข้ นักโทษ ที่มีการส่งมอบ ของทุกวัน โอกาสที่กรรมการมีอาจรู้เห็นพร้อมกัน ทั้งคณะ หรือมีความเห็นไม่ตรงกับหน่วยใช้ของ จึงมีขึ้นได้เสมอ ยิ่งในกรณีเร่งด่วนแล้วมักปรากฏ อยู่เนืองๆ ที่หน่วยใช้ของได้รับของที่ผู้ขายนำส่งมอบ ไว้กับเจ้าหน้าที่พัสดุไปใช้ในราชการ ก่อนที่คณะกรรมการตรวจรับจะได้ตรวจ

ทั้งนี้ แม้ระเบียบจะกำหนดให้กรรมการรายงานข้อขัดแย้งได้ในเมื่อความเห็นไม่ตรงกัน หรือ รายงาน ข้อขัดข้องใน เมื่อไม่สามารถร่วม ทำการ ตรวจได้ตลอดช่วงเวลานั้น แต่ถ้ามีการขัดแย้งหรือ มีเหตุที่จะต้องเปลี่ยนตัวกรรมการอยู่เสมอๆ แล้ว ก็ ย่อมจะไม่พ้น จากการ ถูกเพ่งเล็ง ถึงการ ขาด ความ ร่วมมือในหน้าที่ราชการของผู้รายงานได้ อันเป็น เหตุให้คณะกรรมการต้องจำยอม ลงนาม รับของโดย ที่มิเห็นชอบ เพื่อมิให้เสียราชการเพราะถือว่าเจ้าหน้าที่พัสดุได้ลงนามรับขึ้นบัญชีไว้แล้ว ส่วนการ ก่อสร้างนั้น นายตรวจงาน ซึ่งเป็น ข้าราชการ ชั้นผู้น้อยเท่านั้นที่เป็นผู้อยู่ใกล้ชิดการก่อสร้างเพียงผู้เดียว ไม่ตรี จิต ของ ผู้รับจ้าง และ นาย ตรวจ งาน ย่อมไม่สามารถประกัน ความสุจริตในหน้าที่ได้เสมอไปนัก โดยที่กรรมการตรวจการจ้างจะตรวจรับงาน ต่อเมื่อ งานเสร็จตามงวดในสัญญา จึงไม่มีโอกาสได้รู้เห็น

ขนาดลักษณะ หรือ ส่วนผสม ของวัสดุที่ใช้ ก่อสร้าง ส่วนของอาคารหรือสิ่งก่อสร้างที่ไม่อาจมองเห็นจาก ภายนอกได้

ความหวังของนักวิชาการที่จะลดขั้นตอน ในการจัดหาของใช้ราชการ โดยเว้นการสืบราคา การตรวจรับของกรรมการ ขั้นตอนในการอนุมัติ เพื่อความรวดเร็วในการปฏิบัติราชการนั้น น่าจะยังไม่บรรลุความสมหวัง ตราบใดที่ผู้ขายโคลายังต้องมีคนประจำ หนังสือพิมพ์ยังต้องมีคนขาย รถประจำทางต้องมี เด็กกระเป๋าเช่นทุกวันนี้

ตามที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่า แม้แต่ ส่วน ราชการ ที่ถือ ปฏิบัติ ตาม ระเบียบ สำนัก คณะ รัฐมนตรีว่าด้วยกาพัสดุ พ.ศ. ๒๔๙๘ และระเบียบ สำนักคณะรัฐมนตรีว่าด้วยการจ้าง พ.ศ. ๒๔๙๘ ก็ปรากฏ ช่องทาง ที่เกื้อกูล ให้ มีการ ฉ้อ ราษฎร์ บัง หลวงได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ขาดความสุจริตใจต่อหน้าที่ ดังนั้น ส่วนราชการที่ละเลย ต่อระเบียบ สำนักคณะ รัฐมนตรี ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย ก็จะมีทางให้ มีการฉ้อราษฎร์บังหลวงได้โดยง่ายมากขึ้น เป็นต้นว่า ไม่มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่พัสดุ หรือมีเจ้าหน้าที่พัสดุ แต่ ทำ หน้าที่ เพียง ผู้ ทำ หลัก ฐาน การ จัดหา เท่านั้น ส่วนการสั่งซื้อและรับของใช้ราชการให้ หัวหน้าหน่วยใช้ของแต่ละหน่วยงานดำเนินการเอง ทั้งสิ้น โดยอ้างความจำเป็นในการพิจารณาคุณลักษณะเฉพาะของวัสดุ และความเร่งด่วนในการ

ใช้กับการไม่มีสถานที่เก็บ

การหลีกเลี่ยงการจัดหาของใช้ราชการจาก ส่วนราชการ โรงงานหรือสถานศึกษาของทาง ราชการและองค์การของรัฐบาล ด้วยการอ้างถึง การไม่มีของส่งตามเวลาที่ต้องการ หรือ การด้อยคุณภาพของวัสดุ การหลีกเลี่ยงการประกวดราคาด้วยการ จัดหาสิ่งของชนิดเดียวกันเป็นรายย่อยภายในวง เงิน ๕,๐๐๐ บาท ด้วยวิธีสามัญไม่สืบราคา แต่ จัดหาในระยะใกล้ชิดกัน โดยอ้างการไม่มีสถานที่ เก็บรักษาที่ป้องกันการเสื่อมคุณภาพได้ ซึ่งเป็น เพทุบายของการปฏิบัติเพื่อหวัง ประโยชน์ แห่ง ตน จากการจัดหาของใช้ราชการ

นอกจากนี้ ก็มีการใช้ สติทึหน้าทีเพื่อ ประโยชน์แห่งตน อาทิ การใช้น้ำมันเชื้อเพลิงและเบิก จ่าย ค่า ซ่อม รถ ประจำ ตำแหน่ง จาก เงิน ราชการ การนำบ้านของตนให้เช่า แล้วขอเช่าพักในบ้านพัก ราชการ การเบิกค่าเช่าบ้านของภริยาในนาม มารดาภริยาเป็นผู้ให้เช่า การมอบบ้านพักราชการ ให้ผู้อื่นพักอาศัย การไม่คืนรถประจำตำแหน่ง ภายหลังจากย้ายหน่วยงานแล้ว การอาศัยอยู่ใน บ้านพักราชการ ต่อไปอีก หลังจาก พ้น หน้าที่ ราชการ เหล่านี้ ล้วนมีระเบียบกฎเกณฑ์กำหนดไว้รัดกุมแล้ว แต่การขาดความสนใจกวดขันควบคุม ของ ผู้มีอำนาจ บังคับบัญชา หรือ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ พฤติกรรมดังกล่าวจึงปรากฏอยู่เสมอ ตลอดมา

ถ้าจะ ย้อนหลัง ไป ถึง นิติธรรม ในอดีต กรณี กรมหมื่นรักษัรณเรศ ที่ได้รับ ความไว้วาง พระราชหฤทัยในการศาล แต่เมื่อสอบสวนได้ ความจริงว่า ทูจรีต ต่อหน้าที่ ด้วย การ รับสินบน รีดเงินประชาชน ยักยอกเงินแผ่นดิน ในความ รับผิดชอบจึงถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ เมื่อ ๑๓ ธันวาคม ๒๓๕๑ นั้น ได้มีกระแสพระราช คำรัสว่า การ ที่ทรง ประพุดดินน เป็นเรื่อง น่า ละอาย และ เสื่อมเสีย พระเกียรติ ถึงพระญาติ วงศ์ประเทศชาติและพระมหากษัตริย์ กับ การ ทูจรีต ในการ ออกสลากกินแบ่ง และ การทูจรีต เงินเบี้ยเลี้ยงทหาร ในกองพันน้อยที่ ๓ เมื่อ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๐ ซึ่งทั้งสองรายนี้ได้รับ โทษจำคุกและถอดยศ มีข่าวครึกโครมในหน้า หนังสือพิมพ์ติดต่อกันเป็นเวลานาน เฉพาะ หนังสือพิมพ์ เกราะเหล็ก ได้ใช้ คำกลอน ลำตัด เป็นคำประณามที่หยาบคายที่สุด เนื่องจาก หนังสือพิมพ์ รายวัน ในสมัยนั้น ไม่นิยมใช้ถ้อย คำรุนแรง บุคคลในสกุลผู้ทูจรีตทั้งสองรายถูก ตัดจากสังคมโดยเด็ดขาด ไม่สามารถเข้ารับ ราชการที่ใดได้เป็นเวลานานนับสิบปี อันเป็นพระ ราชอาญาและการลงโทษทางสังคมที่รุนแรง

ภัยจากมหาสงครามเอเชียบูรพาระหว่างพ.ศ. ๒๔๘๔-๒๔๘๘ ทำให้ภาวะสังคมไทยเปลี่ยนไป เมื่อสงครามสงบเศรษฐกิจภายในประเทศทรุดหนัก ค่าครองชีพสูงขึ้นหลายเท่า ประชาชนต่างดิ้นรน

หาเลี้ยงชีพเพื่อความอยู่รอด อาชญากรรมเพิ่มขึ้น
ข้าราชการได้รับ เงิน ยังชีพเพิ่มจากรายได้ประจำ
เดือน แต่ก็ไม่สอดคล้องกับราคาสินค้าที่สูงขึ้น หลัก
นิยมของจอมพลเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี ซึ่งกล่าว
ปัญหานี้ใน หมู ข้าราชการ เมื่อ ๑๙ กรกฎาคม

๒๔๒๔ ว่า “ข้าราชการของรัฐ ควรพึงพอใจแต่
รายได้ที่ได้รับพระราชทาน เพราะได้จัดสรรไว้
อย่างเป็นธรรมแล้ว การหาลำไพ่พิเศษแม้จะใช้
เวลานอกราชการ ข่อมเป็นการเบียดบังผลงาน
และฉีครอนเกียรติภูมิ ข้าราชการ ของพระบาท

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความรับผิดชอบในหน้าที่ของข้าราชการจะต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน” นั้นได้เสื่อมคลายลงสิ้น การฉ้อราษฎร์บังหลวงทวีจำนวนขึ้น จึงได้มี พ.ร.บ. กำหนดวิธีพิจารณาข้าราชการและพนักงานเทศบาล ผู้ประพฤติผิดวินัย หรือหย่อนความสามารถ พ.ศ. ๒๔๘๘ ใช้บังคับตั้งแต่ ๒๖ กันยายน ๒๔๘๘ ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๔๘๙ เพิ่มขึ้นจากบทบัญญัติของกฎหมายลักษณะอาญา

เมื่อมีการแสวงหาประโยชน์ของข้าราชการอยู่อีก จึงประกาศ พ.ร.บ. กำหนดวิธีพิจารณาโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำความผิดวินัยหรือหย่อนความสามารถ พ.ศ. ๒๔๙๐ ใช้บังคับตั้งแต่ ๒๓ สิงหาคม ๒๔๙๐ ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๑ ครั้นบริษัทการค้าได้พยายามดึงข้าราชการร่วมเป็นกรรมการ เพื่ออาศัยอิทธิพลในการประกอบการค้า นายกรัฐมนตรีจึงแต่งตั้งกรรมการปราบปรามการทุจริตในวงงาน ของรัฐบาล ตาม คำสั่งที่ ๑๘/๒๔๙๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๔๙๔ และห้ามมิให้หน่วยราชการ ติดต่อกับบริษัทที่ไม่สุจริตกับกำหนดโทษข้าราชการ ที่เกี่ยวข้องตามหนังสือที่ ๗๓/๒๔๙๔ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๔๙๔ ต่อมาคณะรัฐมนตรี สั่งห้าม มิให้ข้าราชการ ประกอบการค้าตามหนังสือที่ ๑๗๘/๒๔๙๔ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๔๙๔ และที่ ๒๐๐/๒๔๙๔ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๙๔ กับให้ตั้งจัดงานรื่นเริงวันที่ระลึกของส่วนราชการ ตามหนังสือที่ ๒๑๔/๒๔๙๔ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๔๙๔ และประกาศใช้ พ.ร.บ.

ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๙๙ กับ พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๒ ตามลำดับ **แต่การฉ้อราษฎร์บังหลวงมิได้ลดน้อยลง** ซึ่งจะเห็นได้จากสถิติคดีอาญาเรื่องเจ้าพนักงานใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตตามรายงานของกระทรวงยุติธรรม ปรากฏว่า ใน พ.ศ. ๒๕๐๕ หลังจากประกาศใช้ พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๒ แล้ว มิได้สูงกว่า พ.ศ. ๒๔๙๔ เลย ซึ่งแสดงว่าการปราบปรามยังมีบังเกิดผล

เมื่อได้เกิด การ สู้รบ ใน ประเทศ เวียดนาม ทหารของชาติมหาอำนาจที่มาทำการสนับสนุนการรบอยู่ในประเทศไทย และทหารว่างศึกที่ผลัดเปลี่ยนกันมาพักผ่อนในกรุงเทพ ฯ ได้นำเงิน มาใช้จ่ายหาความสำราญให้แก่ชีวิตที่ฝากอนาคตไว้กับสงคราม มีจำนวนมากขึ้น ๆ นักการค้าจึงฉวยโอกาสสนองด้วยการนำเที่ยว โรงแรม บาร์ ไนต์คลับ สถานอาบอบนวด สถานโบว์ลิ่ง โรงภาพยนตร์ ที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยปราศจากการยับยั้งของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่มีอำนาจอนุญาต **จนมีช็อกโลกว่าเป็นนครแห่งการค้าสาว**

ในแต่ละเมืองที่เป็นที่ตั้งหน่วยทหารต่างชาติ ศีลธรรมได้เสื่อมลง วัฒนธรรมตะวันตกเข้าแทนที่ท้องที่ บางส่วน ของเมืองนั้น มีบรรยากาศ เป็น เมืองในซีกโลกตะวันตก ชาวชนบททั้งบ้านเข้ามาแสวงโชคในถิ่นที่นั้น ในสถานเริงรมย์เหล่านั้นเองที่นัก

การค้าจะนำเจ้าหน้าที่ของรัฐไปปรนเปรอเป็นเบื้อง
ต้น เพื่อแลกเปลี่ยนกับความสะดวกในการประกอบ
ธุรกิจของเขา พฤติกรรมเหล่านี้มิได้มีอยู่เพียงใน
หมู่ทหารต่างด้าว แต่ได้จูงใจชาวไทยให้หันไปนิยม
ชมชอบ ความคลั่งไคล้หลงใหลในสิ่งเย้ายวน
อารมณ์ได้ชักนำให้หันร่นไปแสวงหาความสุข เมื่อ
ขาดเงินที่จะอำนวยความสะดวกสำเร็จตามประสงค์ ก็
จำต้องประกอบมิถุนาชีพ ดังที่ปรากฏจากคำ
สารภาพของ อาชญากร ต่อเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม อยู่
เนื่องๆ ภาวะเศรษฐกิจทั่วไปได้ทรุดหนักลง การ
ค้าของเถื่อน ยาเสพติดระบาดทั่วไป โสเภณี เมีย
เช่า เด็กผสมแดง เกิดเป็นปัญหาติดตามมาทุกแห่งที่
มีหน่วยทหารต่างชาติ

เมื่อค่าครองชีพสูงขึ้น ๆ ข้าราชการ ซึ่ง
เป็นผู้มีรายได้ประจำเป็นจำนวนเงินคงที่ จึง
เป็นฝ่ายที่ได้รับการ กระทบ กระเทือน ในการ
เลี้ยงชีพมากที่สุด ทางราชการจึงเพิ่มเงินรายได้
ประจำเดือนให้เสมอมา แต่นักการค้าก็บันทาลให้
ราคาสินค้าสูงขึ้นกว่าจำนวนเงินที่ได้เพิ่มทุกครั้งไป
และไม่ปรากฏมีการ กวดขันให้ ประหยัดการใช้จ่าย
การควบคุม สิ่งอุปโภค บริโภค หรือ ตัดความฟุ้งเฟ้อ
ให้ลดน้อยลงเลย การกำหนดเวลาจำหน่ายน้ำมัน
เชื้อเพลิง หรือ การ จำหน่าย ข้าวสาร ราคากลับ เป็น
เพียงการจำกัดอำนาจการซื้อของผู้มีรายได้น้อย แต่
ไม่สามารถสกัดกั้น การกักตุน ของผู้มีทุนทรัพย์ที่จะ
สะสมไว้เพื่อประโยชน์ส่วนตนได้เลย นอกจากนั้น
วิธีการที่จะเพิ่มพูนรายได้ให้มากขึ้นเท่าที่จะทำได้

เป็นต้นว่า ค่าจ้างสอน นอกหน่วยของผู้ที่เป็นครู
อาจารย์ หรือ การ อนุมัติให้ ครู อาจารย์ ไปสอน
โรงเรียนราษฎร์ในเวลาราชการ ค่าตอบแทนแพทย์
และพยาบาลเวร ล้วนเป็นการเพาะความเห็นแก่
ประโยชน์ตน โดยมีได้คำนึงถึงความรับผิดชอบ
ในหน้าที่

แม้ทุกประเทศจะมีกฎหมายบัญญัติโทษว่า
ด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวงไว้ แต่ก็เป็นที่ยอมรับ
กันทั่วไปว่า การป้องกันและปราบปรามที่อาศัย
เพียงกฎหมายอย่างเดียว ย่อมจะได้ผล เพียงส่วนน้อย
เท่านั้น สำหรับกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่
ใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตที่มีอยู่นั้น
ไม่แพ้ต่างประเทศเลย แต่**บากระบบเกียรติยศ**
(Honour System) ซึ่งประเทศ ที่พัฒนาแล้วยัง
รักษาไว้ การเสื่อมถอยแห่งคุณธรรมนี้เป็นสิ่งชี้ถึง
เหตุที่ การ ฉ้อ ราษฎร์ บังหลวง มิได้ ลด น้อย ลง ใน
ประเทศที่กำลังพัฒนา และเมื่อทบทวนจากอดีตมา
จะพบว่า การฉ้อราษฎร์บังหลวงได้ทวีจำนวนขึ้นโดย
มูลเหตุ นานา ประการ ที่เกิด จากภัย เศรษฐกิจ และ
ระเบียบสังคมต่อเนื่องกันมา ความหวังเพียงอำนาจ
ของกฎหมายที่จะใช้ป้องกันและปราบปราม ย่อมจะ
ไม่เกิดประสิทธิภาพดังที่คาดหมาย จำต้องปรับปรุง
แก้ไขให้มีความเคร่งครัด ต่อการ ปฏิบัติ ตาม ตวับท
กฎหมาย การจำกัดสถานเริงรมย์ การกำหนด
ขอบเขตการให้บริการ และการลดความฟุ้งเฟ้อ
ของประชากร ควบคู่ไปกับการปลูกฝังจริยธรรม
ที่เสื่อมถอยให้ฟื้นคืนดังเดิม Δ

เกร็ดบริหาร

“เปาบุ้นจิ้น” เป็นภาพยนตร์ที่กำลังฉายอยู่ทางสถานีโทรทัศน์เป็นประจำขณะนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดีต่างๆ ที่ได้รับการกล่าวขวัญอย่างยกย่องในหมู่ประชาชนว่า เปาบุ้นจิ้นเป็นผู้ที่รักความเป็นธรรมและรักษาสถาปนาประโยชน์ของประชาชนเป็นเลิศ เปาบุ้นจิ้นพิพากษาคดีอย่างสุจริตยุติธรรมโดยไม่เห็นแก่อำนาจ ฐานะ หรืออิทธิพลอันไม่ชอบธรรมใดๆ ทั้งสิ้น

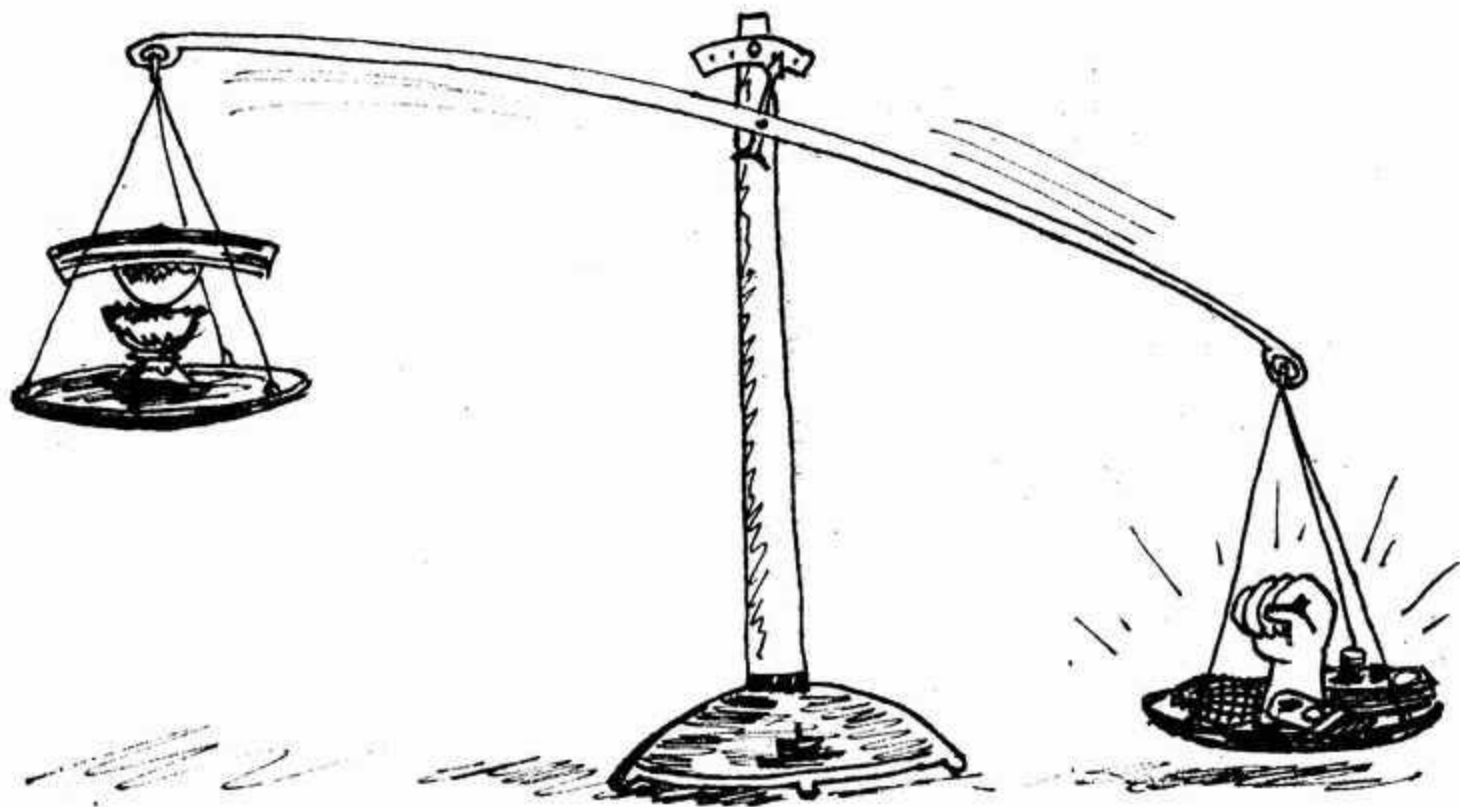
คดี “หลุยเทียนสง” เป็นชื่อของภาพยนตร์ ตอนหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการวิ่งเต้นล้มคดีกระทำความผิดทางอาญาฐานฆ่าคนตาย ของบุคคลผู้มีอิทธิพลในวงราชการ เรื่องเช่นนี้มักมีปรากฏอยู่บ่อยในแทบทุกสังคม แม้แต่ในสังคมไทยเรา จนเป็นที่ทราบกันดีว่า ใครมีอำนาจ มีอิทธิพลหรือมีเงินถึง ก็สามารถทำให้คดีที่ร้ายแรงต่างๆ พลิกกลับเป็นดีได้ พฤติกรรมเช่นนี้ดูเหมือนกับเป็นการหมิ่นความศักดิ์สิทธิ์ของศาลสถิตย์ยุติธรรม แต่ถ้าคิดดูแล้ว ในเมื่อผู้รักษากฎหมายรักษาความเป็นธรรมเป็นผู้ทำลายเสียเองแล้ว จะไปโทษใครอีก

ปัญหาที่เกิดขึ้นในคดี “หลุยเทียนสง” นี้ จึงเป็นกรณีหนึ่งที่ไม่ใช่ของใหม่สำหรับสังคมไทย แต่การรักษาความเที่ยงธรรมดังเช่น “เปาบุ้นจิ้น” ที่คำนึงถึงแต่ประโยชน์สุขของประชาชนแล้ว อาจจะเป็นของประหลาดสำหรับวงสังคมเราก็ได้ จึงขอคัดบางตอนจากภาพยนตร์เรื่องนี้มาลงเพื่อให้ข้าราชการได้ศึกษาไว้ อย่างน้อยก็หวังว่าจะได้พบลักษณะ “เปาบุ้นจิ้น” ในตัวข้าราชการไทยบ้าง

เนื้อเรื่องย่อ หลุยเทียนสงเป็นบุตรคนเดียวของแม่ทัพหลุยเปี้ยว ที่เสียชีวิตในสนามรบ มีย่าคือไต้ฮงหญิงเป็นผู้เลี้ยงดูมาแต่เด็ก หลุยเทียนสงถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจจนเสียคน เมื่อทำผิดก็ไม่เคยถูกตักเตือนสั่งสอนอย่างไร เมื่อเติบโตใหญ่จึงมีนิสัยเป็นอันธพาลชอบข่มเหงรังแกชาวบ้านและฉกฉวยขโมยขึ้นหญิงสาวเสมอ โดยไม่เกรงกลัวต่ออำมาตย์บ้านเมือง เผลาะถือดีเป็นลูกของแม่ทัพ จนในที่สุดได้ฆ่านางฉินฮักตาย พ่อของนางจึงไปร้องทุกข์ต่อเปาบุ้นจิ้น ขณะเดียวกันก็มีราษฎรอีกหลายรายได้ร่วมกันร้องทุกข์แจ้ง

ความว่าถูกหลยเทียนสงทำร้ายร่างกาย เปาบุ้น-
จิ้นจึงพิพากษาให้ประหารชีวิตหลยเทียนสงเสีย
แม้ว่าจะเป็นบุตรชายของแม่ทัพซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
ก็ตาม ให้อูหยินได้พยายามวิ่งเต้นล้มคดีโดยขอ
ความช่วยเหลือจากเสนาบดีชั้นผู้ใหญ่ แต่ผลที่สุด

กลับไม่สำเร็จ และในตอนท้ายของเรื่อง เพื่อ
ต้องการให้มีลูกหลานสืบสกุลต่อได้ ให้อูหยิน
ได้จัดการให้เพี้ยเอ๋อ (ญาติตระกูลหลยคนหนึ่ง
ที่ทำงานเป็นสาวใช้) แต่งงานกับหลยเทียนสง
ในคุกก่อนจะถูกประหารชีวิต

(...เปาบุ้นจิ้นนั่งคิดหนัก หวังเฉา
จะเข้ามารายงาน แต่กงซุนขวางไว้)

เปาบุ้นจิ้น ข้าตัดสินผิดรี ข้าตัดสินหนัก
ไปไหม

กงซุน ได้เท่า

เปาบุ้นจิ้น ท่านกงซุน (หันนิด) ข้าตัดสิน

ประหารหลยเทียนสง ตัดสิน
ผิดไหม

ได้เท่าตัดสินไม่ผิดหรอก
ถึงยังงี้เขาก็เป็นลูกของเพื่อน
ได้เท่า ท่านอย่าคิดมากไปเลย นี่
ก็เลยเวลาอาหารเที่ยงมานานแล้ว
ระวังสุขภาพของท่านดีกว่า

กงซุน
เปาบุ้นจิ้น
กงซุน

เป่าบู้จั้น (ส่ายหน้า แล้วมองกงซุน ถอน
หายใจ) หวังเฉา

หวังเฉา ได้เท่า

เป่าบู้จั้น มีเรื่องอะไร

หวังเฉา กราบเรียนได้เท่า หลุยไต้ฮูหยิน
มานั่งรอนานแล้ว แต่ว่า...เมื่อ
กั้นข้าไม่กล้ารบกวนท่าน ได้เท่า
เวลานี้ไต้ฮูหยินคงนั่งรอท่านอยู่

เป่าบู้จั้น ไม่อยากพบ

หวังเฉา ครับ (ออกไป)

กงซุน ได้เท่า เหตุใดท่านจึงไม่อยากพบ
นาง

เป่าบู้จั้น (ส่ายหน้า) ในเวลานี้ไม่สมควร
พบใครทั้งนั้น

หวังเฉา (เข้ามา) กราบเรียนได้เท่า ท่าน
ไต้ฮูหยินยืนยันว่า ถ้าหากได้เท่า
ไม่ยอมให้พบ นางจะเอาหัวชน
กำแพงตาย

เป่าบู้จั้น เชิญ

หวังเฉา ครับ

เป่าบู้จั้น ไต้ฮูหยิน

ไต้ฮูหยิน ท่านเป่าบู้จั้นไม่ยอมให้ข้าเข้าพบ
ข้าไม่มีสิทธิแม้แต่จะขอ เข้า พบ
ท่านเขี้ยววี

เป่าบู้จั้น หาเป็นเช่นนั้นไม่ ไต้ฮูหยิน ข้า

เพียงแต่คิดว่า ถ้าพบกับไต้ฮู-
หยินในเวลานี้ นอกจากกล่าว
คำเสียใจแล้ว ก็ไม่มีเรื่องอื่น
ไต้ฮูหยินโปรดให้อภัย

ไต้ฮูหยิน (ทั้งสองนั่งแล้ว) ท่านเป่าบู้จั้น
ท่านตัดสินใจ ประหารเทียนสงได้ลง
ความจริง าริ

เป่าบู้จั้น ไต้ฮูหยิน เทียนสงเขาทำผิดไว้มาก
พยานหลักฐานมีพร้อม สมควร
ต้องตาย

ไต้ฮูหยิน ท่านเป่าบู้จั้น คดีอาญาต้องโทษ
หนักในศาล ข้าเห็นมานานแล้ว
ถ้าหากยอมรับในความเป็นจริง ไม่
เคยมีคดีไหนที่ช่วยไม่ได้ โฉน
ท่านจึงไม่ยอมผ่อนผันช่วยเหลือ

เป่าบู้จั้น ไต้ฮูหยิน นั่นคนอื่นเขาตัด
สิน ไม่ใช่เป่าบู้จั้น
เอามาเปรียบเทียบไม่ได้

ไต้ฮูหยิน จันทันก็เจตนาเป็นศัตรูกับตระกูล
หลุยของเราละซี

เป่าบู้จั้น (ลุก) ข้าสนิทสนมกับท่านแม่ทัพ
หลุยเปี้ยวและหลุยเทียนสงเป็นลูก
ของเพื่อน โฉนข้าจึงต้องเป็นศัตรู
กับตระกูลหลุย

ไต้ฮูหยิน เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุไฉนท่าน
เป่าบุ๋นจึงไม่ยอมช่วยเหลือ

เป่าบุ๋นจั้น มีราษฎรร้องทุกข์คนแล้ว
คนเล่า ถ้าหากข้าช่วย
เหลือเทียนสง ข้าก็ไม
อาจให้ความเป็นธรรม
ต่อผู้ที่ถูกทำร้ายได้

ไต้ฮูหยิน ท่านจะเอา เทียนสง ไป เปรียบ
เทียบกับคนพวกนี้ได้อย่างไร

เป่าบุ๋นจั้น ไต้ฮูหยิน คำพูดของท่านจะไร้
เหตุผลไปหน่อย ราษฎรตาต้าๆก็
เกิดมาจากท้อง พ่อท้อง
แม่เหมือนกัน ไฉนจึง
นำมาเปรียบเทียบไม่ได้

ไต้ฮูหยิน ถ้าหากพ่อของเทียนสงไม่ตายไป
ในสนามรบ เขาคงไม่ปล่อยให้
เราย่ำหลานสองคนถูกคนอื่นข่ม
เหงะรังแก

เป่าบุ๋นจั้น ถ้าหากไต้ฮูหยินพูดเช่นนั้นล่ะก็ ข้า
ก็มีความเข้าใจหลายอย่าง จำเป็น
ต้องพูดเหมือนกัน

ไต้ฮูหยิน ท่านมีความเข้าใจด้วยรี

เป่าบุ๋นจั้น ถูกแล้ว สาเหตุที่เทียนสงต้องเป็น

เช่นนี้ ไต้ฮูหยินมีส่วนรับผิดชอบ
อยู่มากทีเดียว

ไต้ฮูหยิน ข้าเลี้ยงดูเขาดังแต่เล็ก ๆ ย่อมต้อง
รับผิดชอบแน่

เป่าบุ๋นจั้น ไม่ เลี้ยงแต่ไม่สอนตามใจจนเสีย
เด็ก เมื่อเขากระทำความผิด
แทนที่จะอบรมสั่งสอน เขาให้ตี
แต่กลับส่งเสริมให้เขาได้ใจ หล่อ
หลอมนิสัยโอหังอวดดีให้เขา จน
แก้ไขเยียวยาไม่ได้ เมื่อเติบโต
เป็นผู้ใหญ่แล้วจึงไม่รู้คุณค่าของ
ความเป็นคน และฝ่าฝืนกฎหมาย
ความผิดเหล่านี้ ไต้ฮูหยินจะต้อง
รับผิดชอบทั้งสิ้น

ไต้ฮูหยิน เป่าบุ๋นจั้น แม้แต่ข้า ท่านก็
รังแกรี

เป่าบุ๋นจั้น ไต้ฮูหยิน ข้าไม่กล้าหрок แต่
ข้าเหลืออดจริง ๆ จำเป็นต้องพูด
ให้รู้เรื่อง

ไต้ฮูหยิน เหตุผลเหล่านี้ ท่านพูดให้ข้าฟัง
ก็ไร้ประโยชน์ เพราะท่านตัดสิน
ประหารเทียนสงแล้ว ถ้าหาก
ยังไม่ตัดสิน ข้าอาจจะนำไปอบรม
สั่งสอนเทียนสงได้

เป่าบุ๋นจั้น น่าเสียดาย สายเกินไปเสียแล้ว

ไต้ฮูหยิน ไม่สาย ยังไม่สายเกินไปหรอก

ข้าจะยื่นอุทธรณ์กรมปกครอง
และเมื่อคดีถึง กรมปกครอง
เมื่อไร ท่านเสนาบดีสามารถ
กลับคำตัดสินได้

เปาบุ้นจิ้น จะกลับได้ หรือไม่ได้ ข้า จะไม่ยุ่ง
เด็ดขาด

ไต้ฮูหยิน ท่านไม่มีสิทธิยุ่งเกี่ยวแน่นอน ก่อน
ที่จะมีการตัดสินใหม่ เทียนสง
ยังคงต้องอยู่ในคุกขอความกรุณา
ช่วยดูแลให้ด้วย อย่าไปขัดใจเขา
อีกเลย

เปาบุ้นจิ้น เรื่องนี้ไต้ฮูหยินไม่ต้องเป็นห่วง

ไต้ฮูหยิน ข้าขอลาก่อน

เปาบุ้นจิ้น ส่งไต้ฮูหยิน

ไต้ฮูหยิน ไม่ต้องมาญาติกับข้า (ไป)

เปาบุ้นจิ้น (รำพึง) เลี้ยงแต่ไม่อบรม ความ
ผิดของใคร

เสนาบดี ท่านเปาบุ้นจิ้น อย่าเสียใจ
ไปเลย ท่านชื่อตรงเที่ยง
ธรรม ไม่เห็นแก่ใคร ว่ากัน
ตามเรื่อง ท่านตัดสินคดีนี้ได้
ถูกต้องแล้ว

เปาบุ้นจิ้น หลุยไต้ฮูหยินไม่เข้าใจตัวข้า เป็น

เรื่องที่ข้าคิดไม่ถึงจริงๆ แต่ว่าหลุย
เทียนสงประพฤติเหลวแหลก นาง
มีส่วนรับผิดชอบอยู่มาก

เสนาบดี (พยักหน้า) หลุยไต้ฮูหยินเป็นไม้
ไผ่ผึ่ง และนางมีหลานชายเหลือ
เพียงคนเดียวเท่านั้น ย่อมรักและ
เป็นห่วงมาก นางได้ไปอุทธรณ์ที่
กรมปกครอง และข้าได้รับคำร้อง
เรียบร้อยแล้ว นางยืนยันเสียงแข็ง
ว่าหลานชายบริสุทธิ์ ขอให้สอบสวน
ใหม่ ข้าลำบากใจจริงๆ

เปาบุ้นจิ้น ท่านสั่งๆ ท่านมีอำนาจสั่งการ
ท่านสั่งๆ ไม่ต้องเกรงใจ ข้าหรือ
ท่านจัดการได้เต็มที่

เสนาบดี ถ้าหากกลับคำตัดสิน (หันกลับ)
เกรงว่าจะฉีกหน้าท่านเปาบุ้นจิ้น

เปาบุ้นจิ้น ฟังคำพูดของท่าน ท่านสั่งๆ
เหมือนจะกลับคำตัดสินจริงๆ

เสนาบดี เอ้อ.... ข้าก็มีอายุมากแล้ว
ไม่มั่นคงเข้มแข็งเหมือนท่าน
เปาบุ้นจิ้น ท่านอดีตแม่ทัพ
หลุยเปี้ยวเคยสนิทสนมกับข้า
มาก หลุยไต้ฮูหยินก็พรวัง
วอน ขอร้อง ประกอบกับ แรง
ผลักดัน จาก ขุนนางผู้ใหญ่

หลายคน ทำให้ข้าวางตัว
ลำบากจริง ๆ

เปาบุ้นจิ้น ท่านสั่งชู ความรู้สึกของท่าน ข้า
ก็เคยประสบมาแล้วเช่นกัน

เสนาบดี ถ้าหากว่า มีการ ดำเนินการ สอบ
สวนใหม่ ข้าจะต้องยกเลิกคำสั่ง
ประหารแน่นอน แต่โทษชั้นจ้อง
จำ ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้น

เปาบุ้นจิ้น แน่แน่นอนทีเดียว (ถอนหายใจ)

เสนาบดี เบิกตัวหลยเทียนสง

เทียนสง หลยเทียนสง ขอการวะท่าน
เสนาบดี

เสนาบดี หลยเทียนสง เจ้าถูกจับที่อำเภอ
หลงเหมิน ข้อหาพยายามข่มขืน
และฆ่า โดยมีฉินยงเป็นเจ้าทุกข์
ของคดีนี้ และศาลไคฟงได้ตัดสิน
ประหารเจ้า แต่เจ้ายืนอุทธรณ์
เพราะไม่พอใจ คำตัดสิน ของศาล
ไคฟงใช่ไหม

เทียนสง ถูกแล้วละท่าน

เสนาบดี โฉนจึงไม่ยอม

เทียนสง เพราะ ข้าไม่ได้ ข่มขืน นางฉินยอ
และไม่ได้ฆ่านางตาย

เสนาบดี พยานหลักฐานมีพร้อม โฉนเจ้า
จึงไม่ยอมสำนึกผิด

เทียนสง พยานหลักฐานเท็จทั้งนั้น พวก
เขาเจตนาใส่ร้ายป้ายสีข้า

เสนาบดี เขาไม่เคยขุ่นเคืองเจ้ามาก่อน ใส่
ร้ายป้ายสีเจ้าทำไม

เทียนสง พวกเขาเกลียดข้า พ่อของข้ารวม
ทั้งยาท่าน พวกเขาเกลียดพวก
ตระกูลหลย

เสนาบดี (ตบโต๊ะ) หยุคนะ เวลานี้ยังอยู่ต่อ
หน้าข้า เจ้ายังไม่ยอมสำนึกผิด
ข้ายังขึ้นเสียงเถียงอีก

เส้นข้อหลัง หลยเทียนสง เมื่อมาที่นี่ก็ไม่ควร
ปฏิเสธเสียงแข็ง ค่อหน้าท่าน
เสนาบดี รับสารภาพผิดเสียเถอะ
ศาลอาจจะ เห็นใจใน สถานเบา
เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ได้

เทียนสง ไม่ ข้าไม่สารภาพ

เสนาบดี (ตบโต๊ะ) หัวต้องจริง ๆ คนมิใช่
นักปราชญ์ย่อมกระทำความผิดได้
เมื่อ ผิดแล้ว สำนึก ย่อมเป็นผู้ประ-
เสริฐ เจ้าไม่เข้าใจเหตุผลง่าย ๆ
เหล่านี้อะไร

เปาบุ้นจิ้น ท่านเสนาบดี เมื่อคิดแล้ว

สำนัก แม้จะเป็นบุคคลประ-
เสริฐ แต่ว่าเจ้าหลุยเทียนสง
ก่อกรรมทำชั่ว คนพาลสันดาน
หยาบ เมื่อสังหารคนแล้วยัง
ปฏิเสธ เสียดแข็ง สุด ที่ จะให้
อภัยได้จริง ๆ

เสนาบดี

คำพูดของท่านก็มีเหตุผลดี แต่
ข้าคิดว่าจุดประสงค์ของกฎหมาย
ต้องการสนับสนุนให้คนเป็นพล-
เมืองดี ถ้าหากหลุยเทียนสง ตั้ง
แต่นั้นไป สามารถ ประพฤติ ตัวเสีย
ใหม่ ข้าคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่
จะต้องประหารเขา

ฉินยง

เรียนท่านเสนาบดี หากได้เท่า
ไม่ตัดสินประหารเขา บุตรสาว
ของข้าก็ต้องถูกฆ่าตายฟรี ๆ

เสนาบดี

ถึงแม้ว่าข้าจะสั่งประหารเขา ก็
ไม่อาจช่วยให้นางฟื้นคืนชีพขึ้นมา
ได้

ฉินยง

แต่ว่าฆ่าคนแล้วต้องชดใช้ชีวิต

เสนาบดี

เหตุผลเหล่านี้ข้ายอมเข้าใจดี ต่อ
หน้าของศาลห้ามไร้มารยาท

ฉินยง

ขออภัยด้วย ข้าไม่ได้ตั้งใจ

เป่าบั้นจั้น

ท่านเสนาบดี ฉินยงเป็นบิดาของ
ผู้ตาย พ่อลูกรักกันถึงชีวิต เวลานี้

ลูกสาวถูกสังหาร ผู้เป็นพ่อย่อมเสีย
ใจ ขอให้ท่านอย่าถือสาเลย

เสนาบดี

ข้าไม่ได้ตั้งใจถือสาเขาหรอก หลุย
เทียนสง เวลานี้เจ้าสำนักผิดไหม
(เทียน สง มองเป่า บั้น จั้น และ
เสนาบดี)

เทียนสง

ได้เท่า ข้าผิดไปแล้ว ตั้งแต่นั้นไป
ข้าจะประพฤติตัวใหม่เป็นพลเมือง
ดี ขอความกรุณาลงโทษข้าใน
สถานเขา

เสนาบดี

ถ้าหากเจ้ายอมสำนึกผิด เป็น
พลเมืองดีของชาติ ข้าอาจจะไม่
ตัดสินประหารเจ้าก็ได้

เทียนสง ขอบพระคุณได้เท่า

เปาบุ้นจิ้น ท่านเสนาบดี การประหาร
หลุยเทียนสง ยกเว้นไม่ได้
เด็ดขาด

เสนาบดี ท่านเปาบุ้นจิ้น

เปาบุ้นจิ้น ท่านเสนาบดี หลุยเทียน
สงเป็นลูกของหลุยเปียว
และอดีตท่านแม่ทัพ หลุย
ก็เป็นเพื่อนสนิทกับเรา
ทั้งสอง แม้จะเป็นเพื่อน
รัก แต่ท่านจะแก้ไข
กฎหมายง่าย ๆ ไม่ได้
มิฉะนั้นกฎหมายย่อมไม่
ศักดิ์สิทธิ์ จะเกิดผลเสีย
ภายหลัง

เสนาบดี เหตุผลเหล่านี้ ข้าได้พิจารณา
อย่างรอบคอบแล้ว แต่ว่าแม้
กฎหมายจะเข้มงวด แต่
สามารถผ่อนผันกันได้ ถ้าหาก
หลุยเทียนสง สามารถ กลับ ตัว
เสียใหม่ อาจยกเว้นการ
ประหารได้

เปาบุ้นจิ้น ท่านเสนาบดี ข้อเสนอของ
ท่าน ข้าไม่อาจ ปฏิบัติ ตามได้
ถ้าหากเจ้าหลุยเทียนสงไม่จง
ใจกระทำผิด ก็ควรสำนึกตัว
มานานแล้ว แต่เขายังคงก่อ
กรรมทำชั่วต่อไป ห้ายสุกัก
ข่มขืนฆ่าคนโคธไม่เกรงกลัว
คือกฎหมายอาญาบ้านเมือง

เสนาบดี ที่ท่านระบุว่า เขาก่อกรรม ทำชั่ว
ทำทลายกฎหมาย มีพยานหลักฐาน
จริง ๆ รึ

เปาบุ้นจิ้น ท่านเสนาบดี ข้ามีพยานหลักฐาน
พร้อมหมด นับตั้งแต่หลุยเทียนสง
ถูกทางการจับกุมแล้ว ราษฎรได้
ส่งคำร้องทุกข์มาเป็นจำนวนเหลือ
คณานับ นอกจากนี้ เจ้าทุกข์
หลิวก๊วยหลี่ทงได้นำเจ้าทุกข์หลาย
รายไปร้องเรียนด้วยตนเองที่ศาล
ไคฟง เอกสารเหล่านั้นข้าได้นำ
เสนอกรมปกครอง คิดว่าท่านคง
จะได้รับแล้ว

เสนาบดี ถูกแล้ว ข้าได้อ่านเรียบร้อยแล้ว

เปาบุ้นจิ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็ไม่จำเป็นต้อง
พูดอีก

เสนาบดี ฉินยง

ฉินขง ครับ
 เสนาบดี หลุยเทียนสง
 เทียนสง ครับ
 เสนาบดี เจ้าทั้งสองจงออกไปก่อน เมื่อข้า
 พิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว ค่อย
 ตัดสินชี้ขาด

เทียนสง, ฉินขง ครับ (ทั้งสองออกไป)
 เสนาบดี ท่านเป่าบุ๋นจิ้น ข้ามี่ความ
 ประสงค์ที่จะผ่อนผันความผิด
 ของหลุยเทียนสง โดยตัดสิน
 จำคุกเขาแทน ไฉนท่านเป่า-
 บุ๋นจิ้น จึงคัดค้าน การตัดสินใจ
 ของข้า

เป่าบุ๋นจิ้น ท่านเสนาบดี ต้องขอภัยด้วยที่ข้า
 ล่วงเกินท่าน ความผิดของหลุย
 เทียนสง มีมากมายเหลือคณา
 นับ จะไม่ให้ข้าคัดค้านได้ริ
 ถึงยังงี้ เขาก็เป็นลูก ของเพื่อน
 รัก

เป่าบุ๋นจิ้น ท่านเสนาบดี เป็นลูก
 ของเพื่อนรักแล้วก็มี
 สิทธิ ข่มเหง รังแก ข้าว
 บ้านได้ใช้ไหม หรือ
 ว่า เป็นลูก ของเพื่อน รัก
 สามารถ กระทำ ความผิด

	<p>เย้ยกฎหมายได้ เขาคือ มาตกรใจโหดคนหนึ่ง แล้วจะ ปล่อยให้ใครอยู่ก็อยู่ไป ตายก็ตาย ไป โดยไม่เหลียวแลประชาชน ใช้ไหม...(เสนาบดีลูกขึ้น)...ข้า อาจจะรุนแรงไปหน่อย ต้องขอ อภัยด้วย ได้โปรดตรึงตรองให้ รอบคอบ</p>		<p>ตัว กฎหมายย่อมสำคัญกว่า ความสัมพันธ์ส่วนตัว</p>
		<p>เสนาบดี ท่านเป่าบันจั้นต้องการให้ข้าขึ้น ตามคำเดิมใช้ไหม</p>	
		<p>เป่าบันจั้น หามิได้ ขอให้ท่านตัดสินใจ เถิด (ทั้งสองนั่ง เสนาบดีมอง เป่าบันจั้นและชื่อหลัง)</p>	
<p>เสนาบดี ถ้าหาก... ข้าไม่สามารถช่วย เขาให้รอดตาย ข้าจะไป เรียนหลุยให้สุหชินไฉยังไฉ</p>		<p>เสนาบดี ทหาร</p>	
		<p>ทหาร ครับ</p>	
		<p>เสนาบดี เบิกตัวใจทักและจำเลย</p>	
<p>เป่าบันจั้น ถ้าหาก ท่าน ช่วยให้ เขา รอด พ้น จาก ความ ผิด แล้วท่าน จะไป บอกประ ชาชน ผู้เคราะห์ ร้ายได้ ยังไฉ</p>		<p>ทหาร ครับ (พาเข้ามา)</p>	
		<p>เทียนสง หลุยเทียนสงขอคารวะท่านเสนา- บดี</p>	
		<p>เสนาบดี สำหรับ คดี นี้ ข้าได้ พิจารณาโดย รอบ คอบ แล้ว ขอยื่นตามคำตัดสิน เดิมของศาลไคฟง หลุย เทียนสงมี ความ ผิด จริง ต้องโทษประหาร คุณตัว ไปขังรอคำสั่งประหาร</p>	
<p>เสนาบดี (ถาม ชื่อหลัง) ท่านมีความเห็น ว่ายังไฉ</p>			
<p>เส้นชื่อหลัง ข้าคิดว่าทางที่ดีควรให้ทั้งสองฝ่าย พอใจในคำตัดสิน</p>			
<p>เสนาบดี ท่านเป่าบันจั้นเห็นด้วยไหม</p>			
<p>เป่าบันจั้น ท่านเสนาบดี แต่ข้าเห็นว่าจะ ให้พอใจ ทั้งสอง ฝ่าย เป็นไป ได้ยาก กฎหมายกับเรื่องส่วน</p>		<p>ทหาร ครับ</p>	
		<p>เทียนสง ได้เท่า... ๆ... ๆ... ๆ... △</p>	

กฎหมายและระเบียบใหม่

ที่ สร ๐๒๐๑/ว ๑๓๕

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๙

เรื่อง ระเบียบว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษา ฝึกอบรม และดูงาน ณ ต่างประเทศ (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๑๙

เรียน เวียงกระทรวงทบวงกรม

อ้างถึง หนังสือที่ สร ๐๒๐๑/ว ๘๐ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๑๘ หนังสือที่ สร ๐๒๐๑/ว ๑๑๒
ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๑๘ และระเบียบดังกล่าว

ตามที่ได้ยื่นขออนุมัติคณะรัฐมนตรีอนุมัติการโอนอำนาจของนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือ
คณะรัฐมนตรี ในส่วนที่เกี่ยวกับการพิจารณาอนุมัติตัวบุคคลให้ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และ
ลูกจ้างของส่วนราชการ ลาราชการภายในประเทศ หรือลาราชการไปต่างประเทศทุกกรณี ให้ปลัด-
กระทรวง ปลัดทบวง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เทียบเท่า เป็นผู้พิจารณาอนุมัติ กับอนุมัติให้ใช้ระเบียบ
ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษา ฝึกอบรม และดูงาน ณ ต่างประเทศ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น

ข้อ ๕ ตามระเบียบดังกล่าว ได้กำหนดผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจอนุมัติไว้ว่า “ผู้บังคับ
บัญชาผู้มีอำนาจอนุมัติ” หมายความว่า

ก) นายกรัฐมนตรีในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด สำหรับข้าราชการ
ผู้ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เทียบเท่า

ข) ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เทียบเท่า แล้วแต่กรณี สำหรับ
ข้าราชการในสังกัด

และตามข้อ ๑๘ (๔) ว่า

“การให้ข้าราชการดูงานด้วยทุนประเภท ๑ (ค) หรือทุนประเภท ๒ นอกจากกรณี
ดังกล่าวใน (๑) ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจอนุมัติพิจารณาอนุมัติได้ไม่เกิน ๖๐ วัน การให้ข้าราชการ

ดูงานด้วยทุนประเภท ๑ (ค) หรือทุนประเภท ๒ เกินกำหนด ๖๐ วัน จะต้องได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการเป็นพิเศษ

สำนักเลขาธิการคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า คณะรัฐมนตรีได้อนุญาตในการพิจารณาอนุมัติตัวบุคคลให้ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และลูกจ้างของส่วนราชการ ให้ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เทียบเท่าเป็นผู้พิจารณาอนุมัติแล้ว ภายหลังเมื่อมีระเบียบฯ กลับโอนอำนาจบางส่วนกลับไปเป็นของคณะรัฐมนตรีอีก ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการปฏิบัติตามระเบียบหรือมติคณะรัฐมนตรีอยู่เสมอ จึงเห็นสมควรเสนอขออนุมัติคณะรัฐมนตรีให้อนุมัติคงเป็นไปตามข้อ ๕ ของระเบียบดังกล่าว ส่วนอำนาจตามข้อ ๑๘ (๔) ที่เป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรี ให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีเจ้าสังกัด และให้แก้ไขระเบียบว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษา ฝึกอบรม และดูงานต่างประเทศ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๔ ในข้อ ๑๘ (๔) ในส่วนที่ระบุว่า เป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรี ให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีเจ้าสังกัดด้วย

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๑๙ ลงมติเห็นชอบด้วยและอนุมัติ กับให้แก้ไขระเบียบฯ ตามที่สำนักเลขาธิการคณะกรรมการเสนอ

จึงเรียนยืนยันมา จึงเรียนมาจักได้ถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง/สูง

ปลั่ง มีจุล

(นายปลั่ง มีจุล)

เลขาธิการคณะกรรมการ

กองกลาง

โทร. ๒๔๑๒๒๔๐

๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๙

เรื่อง กระทรวงสาธารณสุขขออนุมัติให้หน่วยงานอาชีวบำบัด โรงพยาบาลบุญอาอ่อน และโรงพยาบาล
นิติจิตเวช ได้รับสิทธิพิเศษในการจ้างและซื้อ

เรียน

ด้วยสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เสนอตามที่ได้รับแจ้ง จากกระทรวงสาธารณสุขว่า
โรงพยาบาลบุญอาอ่อนและโรงพยาบาลนิติจิตเวช ได้ทำการเปิดหน่วยงานอาชีวบำบัดขึ้นสำหรับฝึกอาชีพ
ด้านช่างไม้ ครุภัณฑ์ และสามารถประกอบครุภัณฑ์หรือวัตถุอื่นใดที่ทำด้วยไม้ เพื่อเป็นการฝึกอาชีพแก่
บุคคลบุญอาอ่อนและคนไข้โรคจิต อันจะเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมคนไข้ให้ได้ประกอบอาชีพเป็นช่าง
ต่อไป ผลกำไรรวมทั้งค่าแรงเป็นรายได้เข้าบำรุงโรงพยาบาลทั้งสิ้น จึงเห็นสมควรให้ส่วนราชการต่าง ๆ
สั่งจ้างหรือสั่งซื้อของไว้ใช้ในราชการจากหน่วยงานอาชีวบำบัดโรงพยาบาลบุญอาอ่อน และหน่วยงาน
อาชีวบำบัด โรงพยาบาลนิติจิตเวช สังกัดกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข เป็นกรณีพิเศษ ไม่ต้อง
ประกวดราคาหรือสืบราคา ซึ่งสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วเห็นควรเสนอคณะ
รัฐมนตรีอนุมัติให้ส่วนราชการต่าง ๆ ร่วมมือสั่งจ้าง หรือสั่งซื้อครุภัณฑ์ หรือวัตถุอื่นใดที่ทำ ด้วยไม้ไว้ใช้ใน
ราชการจากหน่วยงานอาชีวบำบัด โรงพยาบาลบุญอาอ่อน และหน่วยงานอาชีวบำบัด โรงพยาบาล
นิติจิตเวช ได้เป็นกรณีพิเศษ โดยไม่ต้องประกวดราคาหรือสืบราคา แต่ทั้งนี้ จะต้องเป็นสิ่งที่หน่วย
งานทำหรือผลิตขึ้นได้เอง

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้นำเสนอท่านรองนายกรัฐมนตรี ผู้สั่งและปฏิบัติราชการ
แทนนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว มีคำสั่งอนุมัติตามที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเสนอ

จึงเรียนมา เพื่อถือปฏิบัติต่อไป และขอได้โปรดแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง/สูง

ปลั่ง มีจุล

(นายปลั่ง มีจุล)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติธรรม

โทร. ๒๔๑๐๐๐๗

๑๗ ธันวาคม ๒๕๑๙

เรื่อง การซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินในการเดินทางไปต่างประเทศ

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้

ด้วยกระทรวงการคลังได้เสนอเรื่อง การซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินในการเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งกระทรวงการคลังได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินของทางราชการเสียใหม่รวม ๖ ประการ จึงขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติเพื่อใช้เป็นหลักปฏิบัติต่อไป ความละเอียดปรากฏตามบันทึกที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๙ ลงมติเห็นชอบด้วย และให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไปได้ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ

จึงเรียนขึ้นมายังนี้ เพื่อถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ปลั่ง มีจุล

(นายปลั่ง มีจุล)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองการประชุมคณะรัฐมนตรี

โทร. ๒๔๑๒๒๒๐

เรื่อง การซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินในการเดินทางไปต่างประเทศ

กระทรวงการคลังเสนอว่า ตามที่สภาบริหารคณะปฏิวัติได้มีมติเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๑๔ กำหนดให้ผู้เดินทางไปต่างประเทศด้วยเงินงบประมาณ ทุกคนจองและซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินผ่านบริษัทเดินอากาศไทย จำกัด แต่เพียงแห่งเดียว แต่มีได้จำกัดว่า จะให้เดินทางโดยเครื่องบินของสายการบินใด โดยให้ผู้เดินทางเลือกซื้อบัตรโดยสารจากสายการบินใดก็ได้ ตามแต่จะเห็นสมควร นั้น

กระทรวงการคลังได้พิจารณาศึกษาข้อเท็จจริง และผลการปฏิบัติตามมติของสภาบริหาร คณะปฏิวัติดังกล่าวแล้ว เห็นสมควรกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินของทางราชการ เสียใหม่ ดังต่อไปนี้

๑. ให้ข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการ ตลอดจนพนักงานของรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่จะเดินทางไปราชการต่างประเทศ ซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินจากบริษัท การบินไทย จำกัด แต่เพียงแห่งเดียว

๒. สำหรับกรณีที่ใช้จ่ายเงินงบประมาณ ให้ซื้อบัตรโดยสารของการบินไทย โดยผ่านบริษัท เดินอากาศไทย จำกัด แต่กรณีที่มิใช่เงินงบประมาณ เช่น กรณีรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ให้ซื้อโดยตรงจากบริษัท การบินไทย จำกัด

๓. บริษัท การบินไทย จำกัด จะให้ส่วนลดแก่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ในอัตราร้อยละ ๔๐ ของราคาปกติ ในกรณีที่ซื้อผ่านบริษัท เดินอากาศไทย จำกัด หรือในอัตราร้อยละ ๔๔.๘ ในกรณีที่ซื้อโดยตรงจากการบินไทย ทั้งนี้ เว้นแต่การบินในบางประเทศที่ไม่อยู่ในวิสัยที่จะลดได้ ซึ่งการบินไทยจะต้องแจ้งให้กระทรวงการคลังทราบ และให้ความเห็นชอบก่อน

๔. การเดินทางไปต่างประเทศตามปกติ ให้ข้าราชการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เลือกเดินทางโดยเครื่องบินของการบินไทย แต่ถ้ามีความไม่สะดวกหรือความจำเป็น ผู้เดินทางจะเลือกเครื่องบินของสายการบินอื่น ๆ ก็ได้

๕. ให้ผู้ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบหรือควบคุมการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ระเบียบการนี้ไปใช้ปฏิบัติในหน่วยงานของตน

๖. การปฏิบัติตามระเบียบนี้ให้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๐ เป็นต้นไป

อนึ่ง ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศนั้น ขึ้นอยู่กับการให้สิทธิเดินทางไปชั้นหนึ่ง หรือชั้นประหยัดด้วย จึงควรจะได้มีการทบทวนหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ เพื่อให้เกิดการประหยัดมากขึ้น ซึ่งถ้าเห็นชอบในหลักการนี้ กระทรวงการคลังก็จะได้นำเสนอปรับปรุงแก้ไขพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้เหมาะสมต่อไป จึงขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติเพื่อให้ใช้เป็นหลักปฏิบัติต่อไป ปรากฏตามภาพถ่ายหนังสือกระทรวงการคลังที่แนบมาพร้อมนี้

จึงขอเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา

เสียงจากครูองค์การ ฯ

การกดขี่ต่างๆ ที่ครูประชาบาลได้รับนั้นมีอยู่ทั้ง ๒ ฝ่าย แต่การสังกัดองค์การฯ จะหนักกว่าเดิม เพราะมีฝ่ายปกครองสนับสนุน ส่งการมาเป็นชั้นๆ ซึ่งไม่มีใครคัดค้านได้ เพราะเกรงฝ่ายปกครอง

การโอนการศึกษาประชาบาลจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้กระทรวงมหาดไทย โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการ ใน

ชั้นเดิมก็มีเสียงคัดค้านจากครูประชาบาล และบุคคลภายนอกจำนวนมาก ต่อมาเสียงคัดค้านค่อยๆ หายไป จะเป็นเพราะองค์การฯ จัดการ

ศึกษาได้ดีกว่ากระทรวงศึกษาธิการ หรือ
เพราะเหตุอื่น ยังพิสูจน์ไม่ได้

โรงเรียนเพิ่มขึ้น อาคารเรียนดีขึ้น บ้าน
พักครูเพิ่มขึ้น นักเรียนได้รับแจกเสื้อผ้า สมุดดินสอ
ยังไม่ใช้หลักฐานที่แสดงว่าจัดการศึกษาดี สมัยที่
กระทรวงศึกษาธิการรับผิดชอบการศึกษาประ-
ชาชาติ วิธีการงบประมาณไม่มีความคล่องตัว
เมื่อโอนไปแล้ว ก็เปลี่ยนวิธีการงบประมาณใหม่

กรมถึงระดับอำเภอ เงินเหลือจ่ายปลายปีจะถูกนำ
ไปใช้อย่างสุกเอาเผากิน ทำอย่างนี้หรือ คือการจัด
ที่ดี เสื้อผ้าสมุดดินสอไม่มีคุณภาพ นักเรียนไม่นิยม
ใช้ **สิ่งเหล่านี้เป็นความสูญเสียเปล่าที่ต้องประ-**
นามว่าทำลายชาติ การแจกดูเหมือนจะดี แต่
กลายเป็นคาบสองคม คมหนึ่งกลับมาฟาดฟันบ้าน
เมือง เพราะไปสร้างนิสัยไม่รู้จักรับผิดชอบให้
พลเมือง ทำให้ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่จัดหาอุปกรณ์
การศึกษาให้เด็กของตน คอยแต่รับแจก เมื่อหมด

โรงเรียนเพิ่มขึ้น อาคารเรียนดีขึ้น บ้านพักครูเพิ่มขึ้น นักเรียนได้รับแจกเสื้อผ้า
สมุดดินสอ ยังไม่ใช้หลักฐานที่แสดงว่า จัดการศึกษาดี

ทำงบประมาณก่อนเดิวก็นั้นให้เป็นเงินอุดหนุน
ซึ่งมีลักษณะการใช้คล่องตัวมาก เปลี่ยนแปลงได้
ง่าย **วิธีการงบประมาณขององค์การ ฯ ทำให้**
สูญเสียเงินไปหลายร้อยล้านบาท เช่นโรงเรียน
เล็ก ๆ มีนักเรียน ๒๐-๓๐ คน องค์การ ฯ สร้าง
อาคารเรียนขนาดใหญ่ราคา ๒ แสนบาท อาคาร
เก่าควรจะใช้ได้อีก ๑๐ ปี ก็หาวิธีของงบประมาณ
สร้างใหม่ **บ้านพักครูไม่มีครูจะพัก เพราะ**
โรงเรียนตั้งอยู่ห่างหมู่บ้าน ครูประชากรส่วน
มากเป็นคนในท้องถิ่น มีบ้านพักของตนเอง ไม่
อยู่บ้านพักของทางราชการ หาตุ้ได้ตามชนบท
ทั่วไป

ลักษณะเช่นนี้ชาติต้องสูญเสียเงิน แต่ไป
สร้างความร่ำรวยให้แก่เจ้าหน้าที่ ตั้งแต่ระดับ

ไม่รับจัดหา การศึกษาภาคบังคับเป็นการบังคับให้
พลเมืองทำหน้าที่พลเมืองดี บังคับให้รู้จักรับผิดชอบ
ทำให้เขาเป็นคนมีคุณภาพดี รัฐมีความจำเป็นต้อง
ทำเพื่อความมั่นคงของชาติ **ไม่จำเป็นต้องนำมา**
อ้างว่า เมื่อบังคับเรียนต้องแจก ถ้าจะแจก
ก็ควรแจกผู้ที่ช่วยตนเองไม่ได้จริงๆ การแจกอย่าง
ปัจจุบันเป็นโทษมากกว่าคุณ การแจกไม่ใช่การจัด
การศึกษาที่ดี

ปัจจุบันการเรียนการสอนของโรงเรียน
องค์การ ฯ ไม่มีอะไรดีขึ้น มีอยู่ตรงที่แต่ง
โรงเรียนไว้ประกวดกัน องค์การ ฯ เอาการ
บริหารบุคคลไป เอางบประมาณไป เหลืองานวิชา-
การไว้ให้กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าหน้าที่กระทรวง
ศึกษาธิการจะทำงานได้อย่างไร ในเมื่อขาดคนขาด

เงิน คนกระทรวงศึกษาธิการไม่มีพระเดชที่จะให้
 องค์กรการฯ สนใจและเชื่อถือ ผู้เขียนเป็นครู
 ประชาบาลทราบดี กระทรวงมหาดไทยได้วางแผนระยะยาวไว้
 เมื่อกระทรวงศึกษาธิการทำงานวิชาการไม่ได้ กระทรวงมหาดไทยก็จะเอา
 ไปทำเอง กระทรวงศึกษาธิการจะได้แย่งอย่างไร
 ไม่ได้ เพราะคนทำไม่ได้ จึงเป็นแผนการที่แยบยล
 มาก ซึ่งเรียกว่าแผนมหาดไทย เจ้าหน้าที่
 กระทรวงศึกษาธิการตามจังหวัดและอำเภอไม่

กระจายอำนาจทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 ก็กระจายไปตามลักษณะงาน แต่เท่าที่เป็นอยู่
 ปัจจุบันเป็นการเปลี่ยนแปลงงบประมาณเพราะคนทำ
 เดิมก็ยังอยู่ คนใหม่ก็ทำได้ไม่ดี ถ้าเห็นว่ากระทรวง
 ศึกษาธิการทำงานไม่ได้ผล ควรจะยุบ
 เลียเลย มอบให้กระทรวงมหาดไทยจัดแค่ผู้
 เคียว จะไม่เปลืองภาษีของชาวบ้านมากนัก

การอ้างว่าการโอนการศึกษาประชาบาลให้
 องค์กรการฯ จัด เป็นการกระจายอำนาจให้ประชาชน

สนใจโรงเรียน องค์กรการฯ จะสอนอย่างไร ก็
 ตามใจ จะไปตรวจบ้างก็พอเป็นพิธี ไม่ว่ากล่าว
 ตักเตือน ทั้งๆ ที่การเรียนการสอนไม่มีคุณภาพ ครู
 องค์กรการฯ นั้น ทำคนให้นายอำเภอพอใจ กันับว่าใช้
 ได้ เจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการคงคิดว่าบ้าน
 เมืองไม่ใช่ของคนคนเดียว

หากกระทรวงศึกษาธิการยังจัดการศึกษาอยู่
 เมื่อมีข้อบกพร่องอย่างไร ก็มีทางแก้ไขได้ ถ้าจะ

นั้น ควรเลิกหลอกประชาชนกันเสียที
 ขณะนี้ไม่มีการกระจายอำนาจใดๆ ใน
 เมืองไทย กรมการปกครอง ผู้ว่า
 ราชการจังหวัด นายอำเภอ มีอำนาจ
 เหนือองค์กรการฯ สมาชิกสภาจังหวัดเป็นเพียง
 พระอันดับ คอยยกมือให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น

การจัดการศึกษาประชากรขององค์กร ฯ
จะดีหรือไม่เพียงใด ขอให้ดูกันต่อไป ต้องดูที่การ
เรียนการสอน ตอนนี้ต้องมาดูที่ครูประชากรบ้าง
ครูองค์กร ฯ บางพวกต้องการสังกัดกระทรวงศึกษา-
ธิการ พวกนี้^{๕๔}มากเหมือนกัน แต่ไม่กล้าแสดงออก

บางพวกคิดว่าอยู่ไหนก็ได้ ซึ่งคอยเวลาให้หมดอายุ
ราชการ บางพวกนิยมอยู่สังกัดองค์กร ฯ
ด้วยคิดว่า ตามหลังราชสีห์มีหวังได้กินเศษ
เนื้อบ้าง พวกนี้^{๕๕}เสียงดังหน่อย ถึงกับตั้งเป็น
ศูนย์^{๕๖}ขึ้นมา สถาปนาตัวเองให้ดำรงตำแหน่ง

ในศูนย์ ออกหนังสือเวียนโจมตีกระทรวงศึกษาธิการ พวกมันนายฝ่ายปกครองพวกหลัง ผู้เขียนเป็นครูมาทั้ง ๒ สังกัด รู้ว่าการกตัญญูต่าง ๆ ที่ครูประชาบาลได้รับนั้น มีอยู่ทั้ง ๒ ฝ่าย แต่การสังกัดองค์การ ฯ จะหนักกว่าเดิม เพราะมีฝ่ายปกครองสนับสนุน วิธีการที่ใช้แนบเนียนกว่าสั่งการมาเป็นชั้น ๆ หรือไม่ก็ทำเป็นรูปมดของที่ประชุม ซึ่งไม่มีใครคัดค้านได้ แต่ก่อนเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการไม่ค่อยจะทำ เพราะเกรงฝ่ายปกครอง ปัจจุบันฝ่ายปกครองลงมือเอง การเอาครูมาใช้งานก็มากขึ้นกว่าเดิม ฝ่ายปกครองมีอำนาจเหนือ โดยครูไม่กล้าปฏิเสธ

ปัจจุบันครูองค์การ ฯ ได้ปรับ ชี. คิดบึกกันโก๋หรุ ท่านคิดว่าเป็นความก้าวหน้าของเราหรือ ข้าราชการกระทรวงอื่น ๆ เขาก็ปรับกัน การได้ขีดเพราะการปรับ ก็ได้เพิ่มเพราะการสอบอย่างไหนจะน่าภูมิใจกว่ากัน ข้าราชการครูสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือครูในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เขามีปริญญาบัตร ประกาศนียบัตร เท่ากับครูองค์การ ฯ พวกเขามีทาง ก้าว หน้ามากกว่า ครูองค์การ ฯ หลายสถาน ถ้าทำงานดีมีฝีมือ อาจก้าวหน้าไปดำรงตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้ากอง ผู้อำนวยการกอง อธิบดี ปลัดกระทรวง และพวกเขามีโอกาสจะได้โอนย้ายสับเปลี่ยนกันได้ เพื่อประสบ-

การรู้หรือตามความรู้ที่ได้ศึกษาเพิ่มเติม เพราะมีหลายกรมกอง พวกเรามีโอกาสไปทางไหนบ้างถึงจะมีปริญญาเอก ก็ต้องเป็นครูประชาบาลไปจนตาย พวกเราทำงานกันหนักมาก ในแผนกนี้การที่ไม่มีข้าราชการอื่นไปอยู่ประจำ พวกเราต้องอยู่ ต้องสอนกันทั้งวัน ต้องช่วยพัฒนาท้องถิ่น ปราบคนร้าย ปราบผู้ก่อการร้าย พวกเราที่อยู่ห่างไกลไม่มีโอกาสได้ก้าวหน้าเหมือนข้าราชการอื่น รัฐบาลเห็นใจพวกเรามากน้อยเพียงใด พวกเราทำงานเพื่อความก้าวหน้า เหตุใดจึงโอนพวกเราให้พบกับทางตัน เราทราบว่าสิทธิขั้นนี้มี แต่ทางที่จะใช้สิทธิไม่มี

ข้าราชการกระทรวงมหาดไทย หรือกระทรวงทบวงกรมอื่น ๆ ขนาดมีความรู้ มศ. ๓ ถ้าเอาใจใส่การทำงาน มีความสามารถดี มีความประพฤติดี ก็ก้าวหน้าไปสู่ตำแหน่งสูงได้ หัวหน้างานระดับสูงบางคนมิใช่จะจบปริญญา ครูประชาบาลถึงจะมีความรู้ชั้นปริญญาก็ไม่มีโอกาสเช่นนั้น พวกเราเรียนต่อกันทำไม เรียนต่อเพื่อปรับอัตราเงินเดือนเท่านั้นหรือ รัฐออกกฎหมายโอนเราไปสังกัดองค์การ ฯ เพื่อเอาเป็นฐานกำลังทางการเมือง เอาบำเหน็จบำนาญ ๒๕% มาเป็นเหยื่อล่อเหมือนพวกเราเป็นสุนัข เงินที่เพิ่มขึ้นก็คือดอกเบี้ยซึ่งเป็นเงิน

ธรรมดาของความเห็น เราไม่ต้องการกินเศษ
เนื้อ เพราะเป็นเศษเนื้อที่ได้มาจากเงิน
ทุจริต เช่น เงินค่าก่อสร้าง ค่าวัสดุ ครุภัณฑ์ เงิน
งบประมาณบำรุงท้องที่ เงินงบประมาณฯ เป็นต้น

ขอให้รัฐบาล ยุคปฏิรูป พิจารณาเรื่องนี้
ด้วยความยุติธรรม พวกเราไม่ต้องการเป็นคร
สังกัดองค์กรฯ กระทรวงมหาดไทยที่มีหน้าที่
ด้านปกครอง ดูการทำงานการทุจริตในกรมการ
ปกครอง ในสำนักงาน ร.พ.ช. ในกรมตำรวจฯ มี
มากเท่าใด ใครปราบได้ เหตุใดจึงมาจับงานการ
ศึกษา พวกเราต้องการเป็นข้าราชการ ที่สามารถ
เลือกทางเดินอย่างคล่องตัว และมีทางก้าวหน้า
เหมือนข้าราชการอื่นๆ พวกเราไม่ประสงค์จะก่อ
ความยุ่งยากให้แก่บ้านเมือง พวกเราจึงเสนอมา
เพื่อขอความยุติธรรม

ท่านนายกรัฐมนตรี อยู่ในขบวนการยุติ
ธรรมมานาน คงเข้าใจความหมายของคำนี้ได้
ดี พวกเราคิดว่ากระทรวงมหาดไทย คงไม่
ยอมเป็นแน่ เพราะเสียประโยชน์ พวกเรา
ครุประชาบาล จะคอยดู การตัดสินใจ ของรัฐบาล
รัฐกตพวกเรามากาน หลอกลวงด้วยวิธีการ
ต่าง ๆ พวกเรารู้ดี รัฐบาลจะกลัวอำนาจ
กระทรวงมหาดไทย หรือจะเห็นแก่อนาคตของ
ชาติ ขอให้ตัดสินใจ

△

ของเราเอง ครุประชาบาลเป็นบุคคลที่ไม่ควรก้าว
หน้าหรือ องค์การฯ ไม่มีส่วนราชการของตน
เอง จะโอนย้ายก็ลำบาก เมื่อก่อนนี้สังกัด
กระทรวงศึกษาธิการ จะโอนไปกรมไหน จังหวัด
ไหนก็ทำได้ง่าย แต่ปัจจุบันไม่เป็นเช่นนั้น

การโอนครุประชาบาลไปสังกัดองค์กรฯ
เป็นการ ตัด อนาคต ของครุ ประชาบาล ทั้งหมด
ใน ปีหนึ่ง ๆ ครุ องค์การฯ จะขอโอนไปสังกัด
กระทรวงศึกษาธิการจำนวนไม่น้อย เพราะต้องการ
ความก้าวหน้า บางคนถึงกับยอมลดเงินเดือนยอม
ลดขั้น แล้วใครบ้างขอโอนมาเป็นครุองค์การฯ
เพื่อนครุบางคนอาจไม่เห็นด้วยกับผู้เขียน ซึ่งเป็น

อำนาจหน้าที่สมาชิกสภาจังหวัด

แจ่ม เกษต์

การเขียนเรื่อง อำนาจหน้าที่สมาชิกสภาจังหวัด จะใช้สำนวนภาษาราชการตามระเบียบกฎหมายที่วางไว้ คงจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจยาก อีกประการหนึ่งเนื้อหาแท้จริงก็มีไม่มาก เขียนไม่ถึงหน้ากระดาษก็จบ ดังนั้น จึงตัดแปลงใช้ภาษาง่าย ๆ มีการเพิ่มเติมเสริมต่อบ้างเป็นบางตอน แต่ความมุ่งหมายนโยบายของรัฐบาลที่

มุ่งหมาย เพื่อ จะกระจาย อำนาจ จากส่วนกลาง ให้จังหวัดมีอิสระในการปกครองตนเองยิ่งขึ้น ไม่ได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด นอกจากนั้น ยังช่วยส่งเสริมให้รัฐบาลรับผิดชอบการตามที่ได้แถลงไว้โดยเร็ว เพื่อให้เป็นไปตามระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริงอีกด้วย

สภาจังหวัดประกอบด้วยสมาชิกสภาจังหวัด

ที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชน แต่ละจังหวัดมีจำนวนไม่เท่ากัน สุดแต่จำนวนพลเมืองของจังหวัดนั้น ๆ สำหรับที่จังหวัดชลบุรีมีจำนวน ๓๐ คน ในจำนวนดังกล่าวมีประธานสภาจังหวัด ๑ คน และรองประธานสภาจังหวัดอีก ๑ คน อำนาจและหน้าที่สมาชิกสภาจังหวัดโดยทั่วไป มีดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการสภาจังหวัด

ประกอบด้วยคณะกรรมการสามัญประจำสภา ซึ่งเลือกมาจากสมาชิกสภาจังหวัด และคณะกรรมการวิสามัญ ซึ่งเลือกจากสมาชิกสภาจังหวัดและบุคคลภายนอก เช่น คณะกรรมการคลัง คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม คณะกรรมการสาธารณสุข คณะกรรมการการศึกษา ฯลฯ คณะกรรมการต่าง ๆ นี้มีหน้าที่กระทำการกิจการอย่างหนึ่งอย่างใด สุดแต่จะได้รับมอบหมาย หรือพิจารณาสอบสวนข้อความใด ๆ อันอยู่ในวงงานของสภา ถ้ามีความจำเป็นสภาจังหวัดอาจตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ ขึ้น เพื่อร่วมมือกับฝ่ายผู้ว่าราชการจังหวัด ในการพิจารณาวางโครงการ การดำเนินกิจการต่าง ๆ วิธีดังกล่าวนี้ นับว่าผู้แทนประชาชนได้นำเอาความต้องการของประชาชน เสนอฝ่ายบริหารบ้านเมืองให้ดำเนินการได้อย่างใกล้ชิด ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย

จากการสังเกตการทำงานของคณะกรรมการต่าง ๆ เห็นว่าคณะกรรมการการคลัง คณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม มีงานประจำให้ทำ

มากกว่าคณะอื่น แต่ถ้าคณะอื่นจะเสียผลประโยชน์เวลาในการทำงานเพื่อประโยชน์ส่วนรวมบ้าง งานที่จะต้องทำก็มีไม่แพ้คณะกรรมการการคลัง และคณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม ผิดกันตรงที่ว่า ๒ คณะดังกล่าวข้างต้น จะอยู่เฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรได้ จะเลือกทำก็ไม่ได้ จึงมองเห็นไปว่าบางคณะมีงานมากน้อยต่างกัน ผู้ใดที่สนใจจะสมัครรับเลือกตั้งเพื่อรับใช้ประชาชน ถ้ามีโอกาสเป็นกรรมการการคลัง จะทำให้มีโอกาสทำงานร่วมมือใกล้ชิดกับฝ่ายบริหาร เท่ากับว่าได้ควบคุมการใช้จ่ายเงินภาษีอากรที่ประชาชน เสียให้กับรัฐอีกด้วย

๒. การตั้งกระทู้ถาม สมาชิกสภาจังหวัดมีสิทธิตั้งกระทู้ถามผู้ว่าราชการจังหวัด ในข้อความใด ๆ อันเกี่ยวกับการงานในหน้าที่ของราชการบริหารส่วนจังหวัดได้ นับว่าเป็นการควบคุมการบริหารฝ่ายข้าราชการประจำส่วนหนึ่ง การตั้งกระทู้ถามจะต้องยื่นเป็นหนังสือล่วงหน้า เพื่อให้ฝ่ายบริหารพิจารณาหาคำตอบมาตอบในคราวประชุมสภาจังหวัด การถามตอบจะถูกบันทึกไว้เป็นหลักฐานทางราชการ ถ้าเป็นเรื่องราวที่สำคัญมากก็จะถูกบันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ต่อไป ผู้เขียนได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาจังหวัดเมื่อต้นปี ๒๕๑๘ จนถึงปัจจุบัน ได้ตั้งกระทู้ถามผู้ว่าราชการจังหวัด รวม ๒๗ กระทู้ นำเสียดายในรอบปีหนึ่ง ๆ มีการประชุมสภาน้อยครั้ง ทำให้กระทู้สำคัญ ๆ ตกไป

พร้อมกับปีติสมัยประชุมหลายกระทู้ จากการสืบ
ถามผู้เกี่ยวข้องเรื่องกระทู้ และผู้สนใจเรื่องบ้าน
เมืองแล้ว บางคนยังเข้าใจผิดอยู่ ๒ ประการ คือ
ประการแรกผู้ถูกกล่าวหาไม่ให้ความเป็นธรรมแก่
ประชาชน มักจะหาว่าการตั้งกระทู้ถามเพื่อโจมตี
คนอื่นในสภาจังหวัด ซึ่งความจริงแล้ว การตั้ง
กระทู้ถามกลับเป็นฝ่ายช่วยเหลือ เพราะเป็นคำตอบ
ตอบผู้อื่นได้อย่างดีว่า เรื่องนั้นๆ สมาชิกสภาจังหวัด
ได้นำเข้าชกฟอกในสภาแล้ว เรื่องก็จะยุติได้ดีกว่า
พูดออกมาลอยๆ โดยไม่มีหลักฐาน อีกประการหนึ่ง
ผู้ฟังทั่วๆ ไป บางคนกล่าวหาว่าตั้งกระทู้มากมาย
ฟุ่มเฟือย อยากตั้ง ไม่ได้ประโยชน์ ผู้เขียนไม่ขอ
คัดค้าน เพราะผู้ฟัง (คนนั้น) เขาอาจจะไม่ได้
ประโยชน์จริง ๆ และผู้ฟัง บางคนนอกจากจะไม่ได้
ประโยชน์แล้ว ยังต้องกลับเสียประโยชน์อีกด้วย
ถ้าจะให้เป็นอย่างจริง ๆ สิ่งที่เกิดจากกระทู้ถาม
ทั้งหมดนั้น อะไรที่ก็เก็บเอาไปปฏิบัติ อะไรไม่ดี
ก็ทิ้งไป อย่างนี้คงเหมาะกว่าแน่นอน

๓. **สอบถามข้อเท็จจริง** นอกจาก
ตั้งกระทู้ถามในสภาจังหวัดแล้ว สมาชิกสภาจังหวัด
ย่อมมีสิทธิสอบถามข้อเท็จจริงต่อผู้ว่าราชการจังหวัด
เกี่ยวกับ งานในอำนาจหน้าที่ ของราชการ บริหาร
ส่วนภูมิภาค ตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
หรือจะพูดง่าย ๆ ก็คือ ถามเกี่ยวกับงานบริหารส่วน
กลางซึ่งตั้งอยู่ต่างจังหวัดนั่นเอง การสอบถามข้อ
เท็จจริงดังกล่าวควรทำเป็นหนังสือ เพราะตาม

ระเบียบเมื่อมีการสอบถามข้อเท็จจริง คำสอบถาม
และคำตอบให้บันทึกเสนอกระทรวง ทบวง กรม
ที่เกี่ยวข้องกับงานนั้นได้ทราบด้วย นับว่าเปิดโอกาส
ให้สมาชิกสภาจังหวัดที่มีการประชุมปีหนึ่งเพียงไม่
กี่ครั้ง ได้เปลี่ยนจากการตั้งกระทู้ถาม มาเป็นทำ
หนังสือสอบถามข้อเท็จจริงได้อีกทางหนึ่ง

ผู้เขียน เคยทำ หนังสือ สอบถาม ข้อเท็จจริง
ของหน่วยงานในเขตสุขาภิบาลฉบับ ได้รับคำตอบ
อย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องรอการประชุมสภาจังหวัด
เหมือนตั้งกระทู้ถาม เมื่อสมาชิกสภาจังหวัดออก
เยี่ยมเยียนประชาชน ได้อธิบายข้อสงสัยให้ประ-
ชาชนฟังพร้อมกับ หลักฐาน คำตอบจากฝ่ายบริหาร
จะทำให้ประชาชนเข้าใจการบริหารงานฝ่ายบริหาร
หรือรัฐบาลดีขึ้นอีกด้วย ผู้อ่านที่ไม่ได้เป็นผู้แทน
มีปัญหาคะสอบถามอะไรจากผู้แทนทุกระดับ ขอให้
ไปด้วยตนเองหรือเขียนหนังสือถึงผู้แทน ให้นำ
เรื่องราวความต้องการของท่าน ทำเป็นกระทู้ถาม
หรือหนังสือ สอบถาม ข้อเท็จจริง ต่อผู้บริหารได้ทุก
เวลา โดยเฉพาะผู้ใดที่รู้จักใจผู้เขียนว่าเป็นผู้สนใจ
การบ้านการเมืองแล้ว รู้สึกพอใจที่สุดที่ประชาชน
สนใจการบ้านการเมืองและติดตามผลงานของผู้แทน
ต่อไปไม่ต้องทุ่มเทการหาเสียง ให้เมื่อยกายเมื่อยใจ
เสียเงินเสียเวลา สามารถตัดสินใจได้ล่วงหน้าเลยว่า
ควรเลือกหรือไม่ควรเลือกเป็นผู้แทนอีกต่อไป

๔. **พิจารณาออกข้อบัญญัติ**
จังหวัด การพิจารณาร่างข้อบัญญัติจังหวัด ถ้า

จะเปรียบกับสภาเทศบาลหรือสภาผู้แทนราษฎร ก็คือ การพิจารณาร่างเทศบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติ นั้นเอง การพิจารณาออกข้อบัญญัติ จังหวัดให้ ความเป็นธรรมแก่ประชาชนนั้น มีความจำเป็น และสำคัญยิ่ง สมาชิกสภาจังหวัดจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ (ขอให้ผู้อ่านได้เข้าใจว่า ความรู้ที่ผู้เขียนพูดถึงนี้ ไม่เกี่ยวกับคุณวุฒิ ความรู้ของผู้แทน ก็คือรู้ว่า ประชาชน ต้องการ อะไร นั้นเอง) ในการพูดอภิปรายตัดทอน เพิ่มเติมงบประมาณ รายจ่ายประจำปีได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับความ จำเป็น

มีเรื่องข้าพเจ้าเล่าสู่ผู้อ่านอยู่เรื่องหนึ่ง เมื่อ ผู้เขียนได้รับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาจังหวัดใหม่ ๆ ตั้งใจว่า ถ้ามีโอกาสพิจารณาข้อบัญญัติงบประมาณ รายจ่าย จะขอแปรญัตติ (ยื่นหนังสือขอแก้จำนวน เงิน) ตัดเงินส่วนที่เห็นว่าไม่จำเป็นออก ตามความ เข้าใจที่เคยคุ้นหูจากการถ่ายทอดการประชุมสภา ผู้แทนราษฎร นี่กว่าสมาชิกสภาจังหวัดจะทำอย่าง ส.ส. ได้บ้าง พอได้อ่านข้อบังคับการประชุมสภา จังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๔ ของกระทรวงมหาดไทย ข้อ ๖๐ (ข้อ ๖๐ ห้ามมิให้แปรญัตติตั้งรายจ่ายขึ้น ใหม่ หรือเพิ่มเติมรายจ่าย หรือเปลี่ยนแปลงความ ประสงค์ของจำนวนเงินขออนุญาตจ่าย เว้นแต่ ผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นผู้แปรญัตติ) แล้วถึงกับ ต้องหมดกำลังใจภายใน เมื่อแปรญัตติตัดเงินไม่ได้ จึงหา ข้อมูลเหตุ ผลแปรญัตติ แก้ไข ข้อความใน ข้อบัญญัติงบประมาณฯ จนได้ ที่ว่าเป็นเรื่องข้าพเจ้านั้น

มีดังนี้ ที่รัฐบาลพูด คือ “รัฐบาลมีความมุ่งหมาย เพื่อจะกระจายอำนาจจากส่วนกลาง ให้จังหวัดมี อิสระในการปกครองตนเองยิ่งขึ้น” ที่รัฐบาลทำ คือ ยังคงรักษาข้อบังคับการประชุมฯ ข้อที่ ๖๐ ไว้อย่างเหนียวแน่น และการปกครองก็ยังเป็นการ รวบอำนาจจากส่วนริม (ต่างจังหวัด) ไปไว้ที่ส่วน กลางตามเดิม

๕. มติสภาจังหวัด ตามระเบียบ

บริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๔ บัญญัติ ไว้ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด มีหน้าที่ปฏิบัติตามมติ ของสภาจังหวัด เป็นหลักการที่รับรองให้สภาจังหวัด เป็นองค์การผู้แทน ของประชาชน ตาม ระบอบการ ปกครองตนเอง มิใช่เป็นแต่องค์กรที่ปรึกษา เท่านั้น ซึ่งผิดไปจากหลักการของสภาจังหวัดเดิม มติ ของสภา จังหวัด ย่อม ถือว่า เป็น เสี่ยง แสลง เจต จานงค์ของประชาชน ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงต้อง ปฏิบัติตาม มีข้อยกเว้นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีสิทธิ ยับยั้งการปฏิบัติไว้ได้ก็เฉพาะที่มตินั้นมีลักษณะเป็น การเมืองแห่งรัฐ หรือฝ่าฝืนกฎหมาย กฎหรือข้อ บังคับของทางราชการ หรือเป็นมตินอกเหนือกิจ การส่วนจังหวัดเท่านั้น ถึงกระนั้นก็ดี ถ้าผู้ว่า ราชการจังหวัดไม่สั่งเพิกถอนมตินั้นภายในกำหนด ๖๐ วัน นับแต่วันที่สภาจังหวัดมีมติแล้ว ผู้ว่า ราชการจังหวัดก็ต้องปฏิบัติตามมตินั้นทันที การ ลงมติของสมาชิกสภาจังหวัดนี้ ขอแยกให้เห็นชัด ๒ ประการคือ

๕.๑ ลงมติไม่รับหลักการร่างข้อบัญญัติ

จังหวัด เมื่อฝ่ายบริหารเสนอร่างข้อบัญญัติสำคัญเข้าสู่สภาจังหวัด เพื่อให้สมาชิกสภาจังหวัดพิจารณารับหลักการในวาระแรกนั้น ถ้าจะเปรียบกับสภาผู้แทนราษฎรไม่รับหลักการร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ ฯ จะมีผลทำให้รัฐบาลต้องลาออก ทั้งนี้เพราะถือว่าประชาชนไม่เห็นด้วยกับโครงการและแนวนโยบาย การบริหาร ประเทศชาติของรัฐบาล สำหรับสภาจังหวัดนั้น ถ้าสมาชิกสภาจังหวัดไม่รับหลักการ ร่างข้อบัญญัติ งบประมาณ ฯ ก็ถือว่า ประชาชน มีความเห็น ขัดแย้ง กับโครงการและแผนงาน การบริหาร ของ ผู้ว่าราชการ จังหวัด เนื่องจากผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นข้าราชการประจำ จึงไม่มีผลทำให้ต้องลาออกเหมือนอย่างรัฐบาล นอกจากผู้ว่าราชการจังหวัดจะพิจารณาตัวเอง ย้ายไปอยู่จังหวัดอื่น หรือกระทรวงมหาดไทยอาจจะพิจารณาย้ายก็ได้ ถ้าผู้เขียนเป็นผู้บริหารเสนอขออนุญาต จากสภาจังหวัดใด ขอให้จ่ายเงิน ตามโครงการ สภาจังหวัดนั้นกลับมีมติลบล้างโครงการโดยไม่รับหลักการ ก็จะพิจารณาตัวเองย้ายออกไปจากจังหวัดนั้นอย่างแน่นอน

๕.๒ ลงมติในญัตติอื่น ซึ่งไม่ใช่ร่าง

ข้อบัญญัติจังหวัด การเสนอญัตติเพื่อให้สภาจังหวัด พิจารณานั้น เหมือน กับ การ เปรี่ อภิปรายทั่วไปของสภาผู้แทนราษฎร

สมาชิก สภาจังหวัด หรือ ฝ่าย บริหาร เสนอญัตติเข้าสู่ที่ประชุมสภาจังหวัด จะต้องเสนอญัตติ

เป็นลายลักษณ์อักษร และล่วงหน้าก่อนที่จะเข้าประชุมพิจารณาในสภาจังหวัด ญัตตินั้นจะต้องส่งมายังผู้ว่าราชการจังหวัดก่อน เพื่อพิจารณาเตรียมการอภิปรายในสภาจังหวัด และคอยตอบข้อซักถามของสมาชิกสภาจังหวัด บางครั้งผู้ว่าราชการจังหวัด อาจให้หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องอธิบายชี้แจงประกอบญัตติในสภาจังหวัดก็ได้ การอภิปรายดังกล่าวจะมีผลทำให้ การลงมติ ของสมาชิกสภาจังหวัดลงมติได้ถูกต้อง เมื่อสภาลงมติแล้วผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องปฏิบัติตาม เพราะถ้ามติของสภาจังหวัดเปรียบเหมือน มติของประชาชนตามระบอบการปกครองตนเอง (มีข้อยกเว้น ผู้ว่าราชการ จังหวัดไม่ต้อง ปฏิบัติ ตาม มติ สภาจังหวัดโปรดข้อ ๕)

๖. เยี่ยมเยียนรับฟังความคิดเห็น

จากประชาชน ผู้แทนทุกระดับเป็นสื่อกลางระหว่างประชาชนกับผู้บริหาร เมื่อประชาชนต้องการอะไร เพื่อรื้อถอนอย่างไร ก็นำความร้องทุกข์ของประชาชนไปเล่าให้ผู้บริหารฟัง ผู้เขียนเคยพูดเสมอว่า ความรู้ผู้แทนขึ้นอยู่กับความสนใจ เอาใจใส่ว่าประชาชนต้องการอะไรเป็นประการสำคัญ ไม่เกี่ยวกับคุณวุฒิสูง ๆ ต้องจบปริญญาแต่อย่างใด อีกประการหนึ่งการประชุมสภาจังหวัดแต่ละครั้งก็เพื่อให้สมาชิกสภาจังหวัด ได้อภิปรายหาเหตุผลลงมติตามหลักประชาธิปไตย ผู้แทนคนใดพูดไม่เป็น หรือไม่กล้าพูด หรือพูดได้แต่ไม่มีหลักไม่มีความรู้จะพูด

เหตุผลก็จะสู้คนอื่นไม่ได้ แม้จะเป็นสภาพโดยไม
กำหนดคุณวุฒิสูง แต่ก็ยังมีความจำเป็นที่ผู้แทน
จะต้องแสวงหาความรู้รอบตัวทั่วไปอยู่เสมอ ผู้ที่
สนใจฟังการถ่ายทอด การประชุมสภาผู้แทนราษฎร
คงจะมีความนึกคิดเช่นเดียวกับผู้เขียนที่ว่า ผู้แทน
ที่เข้าประชุมสภาแทนประชาชนนั้น ควรจะพูดเป็น
ปากเป็นเสียง แทนประชาชนบ้าง ไม่ใช่ว่าประชุม
ที่ไรใช้แต่ คาตู่ หูฟัง มือยก เท่านั้น ยังไม่พอควร
จะฝึกใช้ปากพูดบ้าง จะทำให้ประชาชนที่เลือกไม่
ผิดหวัง ดังนั้นผู้แทนที่ไม่พูด เมื่อเยี่ยมเยียนรับฟัง
ความคิดเห็นจากประชาชนไปแล้ว ไม่กล้านำไป
พูดอภิปรายในที่ประชุมสภา ก็จะไม่เกิดประโยชน์
แก่ประชาชนส่วนรวมแต่ประการใด

ได้สาธยายเรื่องหน้าที่สมาชิกสภาจังหวัดมา
รวม ๖ ข้อ อย่างยืดยาวพอสมควร หวังว่าคงจะ
เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านบ้างไม่มากนักน้อย เพราะ
การปกครอง ตามระบอบประชาธิปไตย ของเรานั้น
มีสมาชิกสภาจังหวัดทั่วประเทศ เมื่อท่านทราบ
หน้าที่ของสมาชิกสภาจังหวัดแล้ว ลองตรวจสอบ
ดูว่าสมาชิก สภาจังหวัด หรือผู้แทน ของท่าน ที่ท่าน
เลือกเข้าไป ได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามที่ได้เขียน
มานั้นมากน้อยแค่ไหน ถ้าผู้ใดที่สนใจการบ้านการ
เมือง เมื่อรู้อำนาจหน้าที่สมาชิกสภาจังหวัดแล้ว
สมัยหน้า เปิดสมัครรับเลือกตั้ง จะลงสนามเพื่อ
ทดสอบคะแนนนิยม ซึ่งเคยทำประโยชน์ไว้กับ
ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ก็ยิ่งดี ผู้เขียนขอให้ผู้ที่
มีข้อสงสัยต่อประชาชน จงประสบความสำเร็จในสิ่ง
ที่พึงปรารถนาทุกประการ. △

๔
ขอหนังสือ
ผู้เขียน

การจัดพิมพ์

หัวอกอธิบดี วิญญู อังคนารักษ์

อ่านหนังสือเดือนละเล่ม

หัวกอธิปัต

นายวิญญู อังคนารักษ์

อธิบดีกรมการปกครอง

โรงพิมพ์เฟื่องอักษร กรุงเทพมหานคร

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม ๒๕๑๕

๑๕๕ หน้า ๕ เรื่อง ราคา ๑๐ บาท

งานเขียนของ “วิญญู อังคนารักษ์” คงจะได้ผ่านสายตา ของนักอ่าน มาบ้างแล้ว พอสมควร แต่ละครั้ง ผู้เขียน มักจะเสนอ แนว ความคิด ในการ ปฏิบัติงานด้วยสำนวนเบาๆ รื่นเริง ดูเหมือนว่า จะเป็นเอกลักษณ์ในการเขียนของผู้เขียนเอง ซึ่ง ก็ประสบ ความสำเร็จ ในการ เสนอแนว ความคิด ต่อ สาธารณชนพอสมควร

สำหรับ “หัวกอธิปัต” หนังสือขนาด พ็อกเก็ตบุ๊ก ราคาเยา ที่จะขอแนะนำต่อผู้อ่านนี้ ก็เช่นกัน ผู้เขียนได้บรรจุเนื้อหาทางวิชาการเบาๆ หลากกรส ซึ่งให้สาระแก่ความคิด ให้แนวความคิด ในทางสร้างสรรค์และปรับปรุงระบบงาน ซึ่งไม่ เฉพาะแต่ในงานของมหาดไทยเท่านั้น แต่รวมถึง ข้าราชการทั่วไปด้วย หรือแม้แต่ในธุรกิจเอกชน ที่สนใจก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่นในเรื่อง “วิธีการทำงานบนโต๊ะให้น้อยลง” ซึ่งผู้เขียนได้

ถอดความจากเรื่อง How To Cut Desk Work ซึ่ง ตัดแปลงมาจากเรื่อง How To Manage Yourself ของ Cities Service Oil Company ซึ่งได้สัมภาษณ์ บุคคลสำคัญที่ประสบความสำเร็จในงานชั้นใหญ่ๆ มาแล้ว และรวบรวมเป็นข้อเสนอแนะเพื่อช่วยให้ งานบนโต๊ะน้อยลงรวม ๑๙ ข้อ เช่นในข้อแนะนำ ข้อที่ ๑ ให้แบ่งงานออกเป็น ๓ ส่วนคือ งานที่จะ ต้องทำเอง งานที่ผู้ช่วยสามารถทำได้ และงานที่ เลขานุการสามารถทำได้ เมื่อแบ่งงานออกแล้วใน ข้อที่ ๒ ได้เสนอว่า ให้เลือกลูกน้องที่มีแนวโน้มที่สุด (Most Promising) มาดำรงตำแหน่งรอง และให้ ฝึกเขาทำงานแทนตัวให้ได้มากที่สุด และข้อแนะนำ ข้อที่ ๓ ให้เลิกที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับงานเสียหมด ทุกสิ่งทุกอย่าง เพียงข้อแนะนำ ๓ ข้อนี้ผู้อ่านก็คง พอมองเห็นแล้วว่า งาน บนโต๊ะ ลดลงไปแล้ว ครึ่ง หนึ่ง

นอกจากนี้ ผู้เขียนได้รวบรวมเอาหลักวิชา มาผสมผสาน กับ ความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ และประสบการณ์ ซึ่งให้ผลลัพธ์ออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณค่าน่าสนใจ ผู้อ่านจะได้รับ การ ถ่ายทอด ประสบการณ์ ใน ราคาเยา โดยที่ไม่ต้องลงทุนนำตนเองเข้าไปแสวงหา ซึ่งจะช่วยย่นระยะเวลาในการเรียนรู้งานได้อย่างมาก เช่นในเรื่อง “ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน” ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงตัวปัญหาที่พบบ่อยๆ ในการปฏิบัติงาน และได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขอย่างตรงจุดหมาย เช่น ผู้เขียนได้กล่าวว่า “ในทุกวันนี้ คนทำงานไม่ชวนชววยหาระเบียบเกี่ยวกับงาน ของตนเอง มาทำความเข้าใจ ----- การรู้ เรื่อง กฎหมาย และ ระ เเบียบ ที่ตน จำ เป็น ต้อง ปฏิบัติ จะ ช่วย เพิ่ม พูน ประสิทธิภาพ ใน การ ปฏิบัติงานได้อย่างมากทีเดียว” จะเห็นว่าปัญหานี้เราจะพบเห็นกันอยู่ทั่วไปในวงราชการ คือ เมื่อ ข้าราชการเข้ามาใหม่ ๆ มักจะได้รับการสั่งสอนให้ ปฏิบัติงานตามแบบธรรมเนียมที่มีมาแต่ก่อน แทนที่จะได้รับการชี้แจงถึงกฎ ระเบียน ที่ให้อำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติไว้ บางครั้งเมื่อลองถามข้าราชการบางคน ว่า การที่เขาได้ ปฏิบัติงานไปเช่นนั้น โดยได้รับการสนับสนุนจากกฎหมายฉบับใด มีจำนวนไม่น้อยที่ตอบไม่ได้ ทำอย่างไรจึงจะช่วยให้ ข้าราชการได้ศึกษา กฎหมายที่สนับสนุน การปฏิบัติงาน ของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ เพราะอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายนั้นๆ ก็คือวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน

นั่นเอง ฉะนั้น เมื่อข้าราชการได้รู้ถึงวัตถุประสงค์ของหน่วยงานของเขาแล้ว เขาย่อมจะเดินตรงไปสู่ทิศทางนั้นได้ ไม่เปะปะ หรือเบี่ยงเบนไปจากจุดมุ่งหมายนั้น ๆ ตรงข้าม ถ้าข้าราชการไม่รู้ถึงวัตถุประสงค์ของหน่วยงานก็จะปฏิบัติงานเพียงเท่าที่ ได้รับคำสั่ง เมื่อไม่สั่งก็ไม่ทำ เพราะไม่รู้จะทำอะไร หรือเดินไปทางไหนนั่นเอง

สำหรับเรื่องประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน นั้นผู้เขียนได้เสนอแนวทางแก้ไข เพื่อให้การปฏิบัติงานต่างๆ มีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงานไว้ ๓ ประการคือ

๑. ผู้ปฏิบัติงาน จะต้อง ถือ หลัก แห่ง ความตั้งใจทำงานให้เจริญเป็นสำคัญ จะต้องอดทนอดสาเห ซอสัย ซึ่งถ้าขาดความตั้งใจข้อใด หรือไม่คำนึงถึงข้อใดแล้ว ก็ยากที่จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานได้

๒. ผู้ปฏิบัติงานจะต้องศึกษากฎหมาย กฎ ระเบียน ข้อบังคับต่างๆ ที่สนับสนุนงานของตนอย่างถ่องแท้

๓. ผู้ปฏิบัติงาน จะต้อง นำหลักบริหาร ศาสตร์ มา พิจารณาใช้ เท่าที่ จะ สามารถ ทำได้ และพยายามปรับปรุงงานของตนให้สอดคล้องกับหลักบริหารศาสตร์นั้นๆ

จะเห็นได้ว่าหลักทั้ง ๓ ประการนี้ มุ่งแก้ไข

ปรับปรุงที่ตัวผู้ปฏิบัติงานเอง อาจกล่าวได้ว่าเป็น ปัญหาที่เกิดจากปัจจัยภายในของบุคคลเอง เมื่อ บุคคลต้องการจะเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ให้แก่ตนก็ควรจะยึดถือหลักทั้ง ๓ เป็นแนวทาง ในการปฏิบัติได้ พร้อมกันนี้ผู้เขียนได้เสนอแนะให้ ผู้บังคับบัญชา นำ หลักการ บริหารงาน บุคคล มาใช้ ด้วย เพราะในการปฏิบัติงานย่อมต้องมีหัวหน้า ลูกน้อง และเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเป็นปัจจัยจากภายนอกที่เขาควบคุมไม่ได้ การบริหารงานบุคคลที่ดี จะเป็น ทาง ส่งเสริม ให้ เกิด ประสิทธิภาพ สูงสุด ใน หน่วยงานได้ เช่น หลักการเกี่ยวกับหลักคุณวุฒิ (Merit System) คือบุคคลที่สมควรได้รับการคัดเลือกเข้าทำงานนั้น ควรเป็น บุคคล ที่มี ความรู้ และ สามารถ ไม่ใช่ถือพรรคถือพวก และเมื่อได้เข้า ทำงานแล้วก็ควรจะได้รับ การอบรมเป็นระยะๆ เพื่อ เพิ่มพูนความรู้อยู่เสมอๆ ไม่หยุดนิ่ง คนที่หยุดนิ่ง นั้นอาจกล่าวได้ว่าไร้ประโยชน์ต่อหน่วยงาน ประ- การต่อไปคือหลักการเรื่องเงินเดือน เมื่อคนมี ความรู้ ความสามารถ และมีประสิทธิภาพ แล้ว ก็ควรจะได้รับ เงินเดือน หรือค่าตอบแทน เหมาะสม กับความรู้ ความสามารถ และปริมาณงานที่ได้ ผลิตให้แก่หน่วยงาน และให้ได้รับเพียงพอกับการ ดำรงชีวิตในสังคมตามสมควรด้วย หลักทั้ง ๓ ประ- การนี้เป็นความจำเป็น ที่หน่วยงาน จะต้องมิให้แก่ผู้ ปฏิบัติงานเป็นพื้นฐาน และหน่วยงานจะต้องระลึก อยู่เสมอว่า เมื่อคนสามารถตอบสนองความต้องการ ขั้นพื้นฐาน ของตนได้แล้ว ก็ย่อม จะมีความ ต้องการ

ที่เหนือขึ้นไปอีก เช่นความอยากร่วมมีส่วนร่วมในกิจ- กรรม ความอยากร่วมชื่อเสียง อยากให้ผู้อื่นรักและ นับถือ เป็นต้น ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้แนะนำให้ผู้บังคับ บัญชา นำหลักการบำรุงขวัญมาใช้ด้วย “ขวัญ” เป็น เรื่องของความเชื่อมั่นทางจิตใจ เป็นกำลังใจในการ ทำงาน คนมีขวัญดีย่อมกำลังใจในการทำงานดี ตัวอย่างในการ บำรุง ขวัญ ของคน ก็เช่น การให้ผู้ ปฏิบัติงานมีส่วนร่วมในการวางแผน กำหนดงาน การยกย่องชมเชยเมื่อทำดี การให้กำลังใจและแนะ- นำช่วยเหลือเมื่อผิดพลาด เป็นต้น หลักการบริหาร งานบุคคลเหล่านี้ จะช่วยให้ บุคคล เกิด ความ อบอุ่น มั่นคง เท่าเทียม และเป็นธรรม ซึ่งความรู้สึก เช่นนี้เมื่อเกิดขึ้นกับคนใด หมู่ใด หรือกลุ่มใดแล้ว ก็จะทำให้เขาสามารถ อุทิศเวลาให้ แก่งานได้อย่าง เต็มที่ เพราะเขาไม่มีความกังวลอื่นใดแล้ว ซึ่งผล อันนี้เอง ที่เป็น ความปรารถนา ของ หน่ว ยงาน ทุก หน่ว ย

นอกจากเรื่องที่ได้แนะนำไปแล้ว ใน “ห้วงกอธิบตี” ยังมีเรื่องอื่นๆอีก เช่น “อิน- ไซต์ จออยู่เหมิง” “เมืองจินเท่าที่เห็น” “กบ เลือกนาย” เป็นต้น ซึ่งแต่ละเรื่องผู้อ่านจะได้ รับความรู้ แง่คิด และความสนุกสนานไป พร้อมๆ กัน สำหรับท่านที่มีเวลาน้อยค่อยอ่าน ไปประมาณ ๒-๓ วันก็ควรจะจบ และหวังว่า ผู้อ่าน ทุก ท่าน คง จะ ได้รับ ความ สนุก สนาน ความรู้ และสาระแก่ความคิดบ้างตามสมควร

△

ตัวแปร ของ ผู้ที่จะเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

บรรดา พวกเราที่ เข้า มา รับราชการ ใน
กรมการปกครอง ก็โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญ
คือ การที่จะรับใช้ประเทศชาติและประชาชน
“ บำบัดทุกข์บำรุงสุข ” ช่วยเหลือประชาชน
ด้วยประการต่าง ๆ แต่ในขณะเดียวกัน ในชีวิต
ส่วนตัวของพวกเขา นั้น เราต้องการที่จะมี
ความก้าวหน้ายิ่งขึ้นต่อไป ได้เลื่อนชั้น เลื่อน
ตำแหน่งสูงขึ้น เพื่อที่จะมีโอกาสได้รับใช้
ประเทศชาติและประชาชนในวงที่กว้างยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้เอง พวกเราจึงได้คอยวันที่
จะเลื่อน ขึ้นมา เป็น ข้าราชการ พลเรือนสามัญ
“ ชั้นพิเศษ ” หรือที่จะเรียกตามระบบใหม่ว่า
“ ระดับ ๗ ” แต่สำหรับผมแล้วพอใจที่จะ
เรียกว่า “ ชั้นพิเศษ ” รู้สึกว่าเมื่อฟังแล้วมัน
ศักดิ์สิทธิ์ มันขบขันและภูมิใจมาก เป็นสิ่งที่
เราได้ไฝ่ฝันกันมาแล้วคนละ ๒๐ ปี ๓๐ ปี กว่าที่
จะได้ไต่เต้าขึ้นมาถึงขั้นนี้ได้ ได้อดทนกับความยาก
ลำบากด้วยประการต่าง ๆ ต่อสู้กับภัยอันตรายทั้งใน
ที่ลับและที่แจ้ง ทั้งที่เห็นตัวและไม่เห็นตัว ผจญ
กับปัญหาสารพัด เคยถูกสอบสวนหรือถูกฟ้องมา

ถอดจากเทปบันทึกเสียงในโอกาสที่อธิบดี
กรมการปกครอง นายวิญญู อังคนารักษ์
ให้โอวาท แก่ข้าราชการ กรมการปกครองที่ได้
เลื่อนระดับเป็นระดับ ๗ ณ ห้องประชุม
กรมการปกครองเมื่อเร็ว ๆ นี้

แล้วด้วยกันทุก ๆ คน จนกระทั่งได้รอดพ้นจากปาก
เหยี่ยว ปากกา และได้มาเป็นชั้นพิเศษ

นับแต่นั้นต่อไป นอกจากตำแหน่งที่ท่านจะ
ดำรงอยู่ในปัจจุบัน คือ จะเป็นผู้ตรวจราชการกรม
ก็ตาม เป็นปลัดจังหวัดก็ตาม เป็นผู้อำนวยการ
กองทั้งหลายก็ตาม หน้าที่สำคัญประการแรกก็คือ
ท่านจะต้องพยายาม ปฏิบัติหน้าที่ของท่านให้ดีที่สุด
เท่าที่สามารถจะทำได้ แต่ในขณะเดียวกัน การ
ที่ท่านเลื่อนขึ้นเป็นชั้นพิเศษ ในวันที่ ๒ ตุลาคม นี้
เป็นบันได ขั้นที่สำคัญที่สุดในการ ที่ท่าน จะไต่ไปสู่
ตำแหน่ง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของพวกเรา
ข้าราชการฝ่ายปกครองทุก ๆ คน นั่นคือ การที่จะ
ได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

การ ที่ท่าน จะขึ้นไป เป็น ผู้ว่าราชการ
จังหวัดนั้น มีตัวประกอบและตัวแปรที่จะเข้า
มาทำให้ ท่านได้เป็น หรือไม่ได้เป็น อีก มาก
มายหลายอย่างหลายประการ ท่านได้ฝ่าฟัน
อุปสรรคทั้งหลายมาจนกระทั่งได้เป็นชั้นพิเศษ เป็น
ผู้ตรวจราชการกรม เป็นปลัดจังหวัด เป็นผู้อำนวยการ
กอง ได้สำเร็จสมความปรารถนา แต่การที่จะ
ขึ้นไปเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น จากจำนวนของ
พวกเรา ๔๗ ท่านด้วยกัน ในวันนี้ ยังมีรุ่นพี่ รุ่น
เพื่อน รุ่นน้อง ที่เขาไปคอยอยู่ก่อนแล้ว คนละ ๓ ปี
๒ ปี ปี ๑ อีกมากมายเหลือเกิน

เพราะฉะนั้น การต่อสู้ทั้งหลายกันนับวันจะ
เข้มข้นมากยิ่งขึ้นทุก ๆ ที่ นอกจากท่านจะต้อง

เป็นผู้ที่มีความรู้ดี ความสามารถดี ความประพฤติ
ดี สุขภาพอนามัยดี บุคลิกลักษณะดี ชีวิตใน
ครอบครัวดี ยังมีส่วนประกอบอื่น ๆ อีกมากมาย
เหลือเกิน ที่จะนำ เข้ามา ประกอบในการ พิจารณา
ในการ จะเลือกบุคคล ขึ้นไป ดำรงตำแหน่ง รองผู้ว่า
ราชการจังหวัด และผู้ว่าราชการจังหวัด ท่าน
ทั้งหลายต่างก็ต้องการที่จะเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด
แต่วิธีการที่จะไปเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น มันมี
ต่าง ๆ กันมากมายหลายร้อยหลายพันอย่าง สำหรับ
ตัวผมเองก็ไม่สามารถจะบรรยายได้หมด นอกจาก
คุณสมบัติทั้งหลายที่ผมได้กล่าวถึงแล้ว ผมก็ยัง
มีความเชื่อ และเชื่อจริง ๆ และเชื่อว่า ถ้าท่าน
ทั้งหลายสามารถปฏิบัติได้จริง ๆ แล้วมันก็จะขึ้น
ฐาน ที่สำคัญในการ ที่ท่าน จะเลื่อน ขึ้นไป เป็นผู้
ว่าราชการจังหวัดต่อไป สิ่งนั้นก็คือ **ความรู้
ความรวดเร็ว และความริเริ่ม** ผมเชื่อว่า
ถ้าท่านสามารถทำได้ครบทั้ง ๓ ประการ คือ

๑. **ความรู้** ความรู้มีอะไรบ้าง
ท่านควรจะรอบรู้ในเรื่องอะไรบ้าง ท่านจะทำ
อย่างไร ถึงจะเสริมสร้างความรอบรู้ของท่านให้มาก
ยิ่งขึ้นได้ อันนี้ วิทยาลัยการปกครองได้ทำแผนที่
เรียกว่า Ray Ring แจกให้กับท่านทั้งหลายแล้ว ผม
ว่าท่านทั้งหลายลองไปคิดดูอีกทีหนึ่ง เอาแผน Ray
Ring ที่ว่ามาพิจารณาดูอีกทีหนึ่งว่า ท่านสามารถ
ปฏิบัติได้ตามนั้นจริง ๆ มีความรอบรู้ครบถ้วนตาม
นั้นจริง ๆ หรือไม่

๒. **ความรวดเร็ว** ท่านจะต้องมีความรวดเร็วในการปฏิบัติงาน ในการให้บริการต่อประชาชน ในการตัดสินใจในการแก้ปัญหาต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเหลือเกิน ท่านจะรอช้าอยู่ไม่ได้ และในประการที่สำคัญที่สุด คือ

๓. **ความกตริเริ่ม** การที่ท่านจะต้องเป็น Candidate กับคนอื่นหลายร้อยหลายพันคน ท่านจะพอใจ ทำแค่เพียงที่ว่า คน ก่อน เขา ทำกันอย่างไร ท่านก็ทำอยู่เช่นนั้น ปลัดจังหวัดคนเดิมทำอยู่อย่างไร ก็ทำอยู่เช่นนั้น ผู้ตรวจคนเดิมทำอยู่อย่างไร ก็ทำอยู่เช่นนั้น ผู้อำนวยการกอง คนเดิมทำอยู่อย่างไร ก็ทำอยู่เช่นนั้น **ทำแค่นี้ไม่พอ**

ผมคิดว่า ท่านจะเป็นคนหนึ่ง ในจำนวนข้าราชการชั้นพิเศษ ซึ่งจะอยู่ในข่ายการพิจารณาแต่ละปี ๆ ละหลายร้อยคน ท่านจะอย่างไรให้เป็นคนเด่นขึ้นมา ดังขึ้นมา **ให้มันเด่นทางที่ดี และให้มันดังทางที่ดี** ให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นได้รู้จักท่าน ผมคิดว่าความกตริเริ่มนี้จะเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่จะช่วย ส่งเสริมให้ท่านมีความก้าวหน้าต่อไป ท่านจะต้องพยายามคิดอยู่ตลอดเวลาว่า ระเบียบ ปฏิบัติปัจจุบัน เป็นอยู่อย่างนี้ พยายามทำให้ได้ ศึกษาให้ละเอียดและคิดหาวิธีที่จะปรับปรุงระเบียบปฏิบัติปัจจุบันให้มันดีขึ้นกว่าเดิม ให้มันมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ให้มันน่าตื่นตาตื่นใจ ให้เป็นที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ท่านต้องคิดว่า ต่อแต่นี้ไป ตัว ท่านเอง ถ้าชะตาชีวิตของท่านไว้ในกำมือของท่านเอง ท่านจะ

ทำอะไรที่จะ ปรับปรุงตัวของท่านให้ได้ มีความก้าวหน้าต่อไปได้ ที่ผมพูดมานี้ พูดในหลักใหญ่ พูดในลักษณะที่เป็นพื้นฐาน แต่ว่านอกจากนั้น มันก็ยังมีตัวแปรอีกมาก มันยังมีตัวแปรอยู่อีกหลายอย่างหลายประการ

แต่ผมเชื่ออย่างหนึ่งว่า คนเราถ้าดีจริง ถ้าเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติครบถ้วน จริง ๆ เป็นผู้มีความรอบรู้อย่างแท้จริง มีความรวดเร็วอย่างแท้จริง และมีความริเริ่มอย่างแท้จริง ผมเชื่อว่า ๓ อย่างนี้จะเป็นคุณสมบัติพื้นฐาน อย่างสำคัญ ที่จะทำให้ท่านก้าวหน้าต่อไปได้ ส่วนเรื่องอย่างอื่น ๆ นั้น ผมคิดว่าอันนั้นมันก็สุดแต่ดวง แต่ถ้าหากว่าเรามีคุณสมบัติพร้อมแล้ว ถ้าดวงมันหนุนนิตหนึ่ง สะกิดนิตหนึ่ง มันก็ไปได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าหากว่าไม่มีพื้นฐานที่สำคัญ ๓ ประการนี้แล้ว ถึงหากว่ามันจะขึ้นได้ แต่มันก็อาจจะไปประสบอะไรต่ออะไรขึ้นมาอีกมาก

เพราะฉะนั้น ผมยังยืนยันอยู่ว่า หากว่าท่านยังระลึกถึงคำกล่าวที่ว่า ท่านจะต้องพยายาม **รอบรู้ ให้มาก รวดเร็ว** ในการปฏิบัติหน้าที่ในการตัดสินใจ และพร้อมที่จะเสี่ยงในบางกรณี และมีความริเริ่ม ในการที่จะสามารถคิดค้นสิ่งที่แปลกที่ใหม่ ปรับปรุงงานให้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมอ ผมเชื่อเหลือเกินว่าท่านจะได้มีความก้าวหน้าต่อไป จะได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด สมความปรารถนาของท่าน หรือได้เป็นรองอธิบดี หรืออธิบดีกรมการปกครอง สมความปรารถนาของท่าน Δ

ปัญหาระเบียบ ข้าราชการพลเรือน

เวลาราชการทั่วคุณ

ผู้ถาม : สมาชิกเลขที่ ๒๗๐๕

ผมได้ รับ บรรจุ เข้า รับ ราช การ ที่ จังหวัด
ฉะเชิงเทรา ตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๔๘๖ อยู่ที่
ฉะเชิงเทราจนถึง ๒๕๐๖

๑. อยากทราบว่า ประกาศใช้กฎอัยการศึก
ครั้งที่ ๓ ตั้งแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๘๔ ถึงวันที่
๒๔ มกราคม ๒๔๘๕ รวมเวลา ๑,๕๐๔ วัน
ครั้งนี้จะได้หรือไม่ถ้าได้จะกี่วัน เพราะมีผู้พูดกัน
ว่าครั้งนี้บางคนว่าได้ บางคนก็ว่าได้

๒. ครั้งที่ ๕ ว่าประกาศทั่วราชอาณาจักร
ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ ถึงวันที่ ๓ ตุลาคม
๒๕๐๐ รวมเวลา ๑๗ วัน และได้ประกาศใช้ใน
เขต ๒๖ จังหวัด (มีฉะเชิงเทราอยู่ด้วย) จนถึง
วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๐๑ รวม ๑๑๕ วัน ใน
ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้ $๑๗ + ๑๑๕ = ๑๓๒$ วันถูก
ไหม

๓. ประกาศครั้งที่ ๖ ข้าพเจ้าจะได้ทั่วคุณ
๗ ปี ๑๐ วัน ถูกไหมครับ

ตอบ

๑. ประกาศใช้กฎอัยการศึก ครั้งที่ ๓ ตั้งแต่วันที่
๑๐ ธันวาคม ๒๔๘๔ ถึงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๔๘๕ นั้น ข้าราชการ
ยังไม่ได้นับเวลาราชการทั่วคุณ เนื่องจากในระบายน
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการยังไม่ระบุเรื่องนี้ไว้
การนับเวลาราชการทั่วคุณสำหรับข้าราชการพลเรือน เพิ่งจะ
เริ่มนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๔ อันเป็นปีที่ประกาศใช้พระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฉบับที่ใช้อยู่ปัจจุบัน

๒. การนับเวลาราชการทั่วคุณครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๐๐
ในเขต ๒๖ จังหวัด เริ่มตั้งแต่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ ถึง ๕
มกราคม ๒๕๐๑ รวมเวลา ๓ เดือน ๒๓ วัน เท่านั้น

๓. เวลาราชการทั่วคุณ ที่ว่าราชอาณาจักรตั้งแต่วันที่ ๑๖
ตุลาคม ๒๕๐๐ ถึง ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๑ รวม ๑ ปี — เดือน
๘ วัน

การขอเครื่องราชอิสริยาภรณ์

ผู้ถาม : สมาชิกเลขที่ ๑๑๑๖

ผมได้รับการบรรจุในตำแหน่งเจ้าศาลตรีเมื่อ
๑ ก.พ. ๑๙ และก่อนนั้นผมเป็นข้าราชการตำแหน่ง
เสมียนมากกว่า ๘ ปีแล้ว และยังไม่ได้รับเครื่อง
ราชอิสริยาภรณ์ใดเลย จึงขอเรียนถามว่า การขอ

รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ครั้งแรกจะนับเวลาราชการเสมือนรวมด้วย หรือนับเฉพาะขั้นตรีให้ครบ ๕ ปี ถ้าสมจะขอเครื่องราชอิสริยาภรณ์เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย (บ.ม.) จะขอได้เลยหรือต้องรอให้ครบ ๕ ปีที่บรรจุขั้นตรีเท่านั้น

ตอบ

ถ้ารับราชการติดต่อกันมาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๕ ปีบริบูรณ์ แม้จะเพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นขั้นตรีก็ขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย (บ.ม.) ได้ แต่ถ้าจะขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ลำดับสูงของขั้นตรี คือ เบญจมาภรณ์ช้างเผือก จะต้องรับราชการขั้นตรีติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๕ ปีบริบูรณ์

การนับเวลาราชการทวีคูณกรณีหยุดพักผ่อน

ผู้ถาม : สมาชิกผู้หนึ่ง

ข้าราชการที่หยุดพักผ่อนประจำปี ตามมติคณะรัฐมนตรีลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๑๘ โดยไม่ถือเป็นวันลาขึ้น ในระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ นาย ก. ได้รับอนุญาตให้หยุดพักผ่อน เป็นจำนวน ๑๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๑-๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ ในช่วงที่หยุดพักผ่อนนี้ จะต้องหักวันลาเช่นเดียวกับวันลาป่วยลากิจ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือไม่

ตอบ

ข้าราชการซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณ ในระหว่างที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกจะต้องเป็นผู้ซึ่งได้

ประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศ ใช้กฎอัยการศึก ผู้ซึ่งมิได้ประจำปฏิบัติหน้าที่ เช่น ลาภิจ ลาป่วย หรือได้รับอนุญาตจากทางราชการให้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศ หรือผู้ที่มีไค้อยู่ในราชอาณาจักร เช่น ไปศึกษาต่างประเทศหรือลาไปต่างประเทศ จึงไม่มีสิทธิได้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ เพราะบุคคลดังกล่าวไม่ได้ประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก กรณีข้าราชการหยุดพักผ่อนประจำปี แม้วันหยุดดังกล่าวจะไม่ถือเป็นวันลา แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้มาปฏิบัติหน้าที่ประจำตามปกติ จึงไม่มีสิทธิได้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณในวันหยุดพักผ่อนประจำปี

การเบิกค่าอาหารทำการนอกเวลา

ผู้ถาม : ข้าราชการภุธร

๑. แพทย์พยาบาล ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติงานนอกเวลาตั้งแต่ ๑๖.๓๐ น.—๘.๓๐ น. ของวันรุ่งขึ้น โดยไม่มีค่าตอบแทนอื่นและไม่ได้หยุดชดเชยขอเบิกค่าตอบแทน หรือค่าอาหารทำการนอกเวลา เป็น ๒ เท่า ตามหนังสือกระทรวงการคลังที่ กค ๐๕๐๒/๓๔๔๖ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ ข้อ๓ จะได้หรือไม่ เพราะผู้บังคับบัญชาว่าผิดระเบียบจ่ายให้ ๑ เท่า โดยอ้างว่าการจ่ายเงินดังกล่าววันละ ๑ ครั้ง

๒. การปฏิบัติงานตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ น.—๒๔.๐๐ น. เป็นเวลา ๘ ชั่วโมงครึ่ง และตั้งแต่ ๒๔.๐๐ น.—๘.๓๐ น. ของวันรุ่งขึ้นเป็นเวลา ๘ ชั่วโมงครึ่ง และเป็นคนละวันกัน เหตุใดจึงเบิกค่าตอบแทนและทำงานนอกเวลา ๒ เท่าไม่ได้

ตอบ

ค่าอาหารทำการนอกเวลาของแพทย์และพยาบาลนั้น กระทรวงการคลังได้วางหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายไว้ต่างหากจากกัน จึงต้องพิจารณาดังนี้

พยาบาล ซึ่งปฏิบัติงานตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ น. - ๘.๓๐ น. ของอีกวันหนึ่ง บอมนเบิกค่าอาหารทำการนอกเวลาได้ไม่เกิน ๒ เท่า ตามบัญชีสื่อกระทรวงการคลังที่ กค ๐๕๐๒/๓๕๕๓ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔

สำหรับแพทย์นั้น การปฏิบัติงานนอกเวลาของแพทย์ กระทรวงการคลังได้อนุญาตให้เบิกจ่ายค่าอาหารทำการนอกเวลาเหมาจ่ายเป็นรายเดือน ตามบัญชีสื่อกระทรวงการคลังที่ กค ๐๕๐๒/๔๖๓๕ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๕ แพทย์จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าอาหารทำการนอกเวลาในการปฏิบัติงานนอกเวลาอีก โดยจ่ายจากเงินบำรุงโรงพยาบาลหรือเงินนอกงบประมาณอื่นของโรงพยาบาลตามอัตราดังนี้

แพทย์ประจำบ้าน	คนหนึ่งเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท
แพทย์ฝึกหัด	คนหนึ่งเดือนละ ๕๐๐ บาท

กังวลใจเรื่องเงินสะสม

ผู้ถาม : สมาชิกเลขที่ ๒๒๓๕

ด้วยข้าพเจ้ามีความสงสัยเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับเงินสะสมข้าราชการ ดังนี้ นาย ก. เป็นครูสังกัดกรมสามัญศึกษา (เดิม) กองการประถมศึกษา มีสมุทเงินสะสม ๑ เล่มปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๙ โอนตาม พ.ร.บ. ไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำสมุทเงินสะสมอีก ๑ เล่ม วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๑๙

ได้โอนเป็นครูสังกัดกรุงเทพมหานครจนปัจจุบันนี้ จึงขอถามว่า

๑. เงินสะสมเมื่อครั้งสังกัดกรมสามัญศึกษา เมื่อนาย ก. ออกจากราชการจะเบิกได้หรือไม่ และทางกรมสามัญศึกษาจะมีหลักฐานสำหรับตรวจสอบหรือไม่

๒. เมื่อโอนจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัด กทม. จะใช้เล่มขององค์การฯ หรือจะทำเล่มใหม่

๓. เมื่อครั้งสังกัดกรมสามัญศึกษา จะออกระเบียบให้ถอนเงินมารวมกับองค์การฯ จะได้หรือไม่ ถ้าได้ก็น่าจะออกระเบียบเพื่อสะดวกในการปฏิบัติ

ตอบ

๑. สมุทเงินสะสมเมื่อครั้งเป็นครูสังกัดกรมสามัญศึกษา เมื่อโอนสังกัด สมุทเงินสะสมจะถูกโอนตามตัวไปด้วย ดังนั้นเมื่อนาย ก. ออกจากราชการสังกัดสุดท้ายที่ใด ก็ให้ขอรับเงินจากสังกัดนั้น โดยขอเบิกเงินสะสมจากกรมบัญชีกลาง

๒. การโอนสังกัดจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด มาสังกัด กทม. ยังคงใช้สมุทเงินสะสมเล่มเดิมตัวกัน

๓. เนื่องจากเงินสะสมของข้าราชการมี ๒ ประเภท คือ เงินสะสม ของ ข้าราชการพลเรือน และเงินสะสม ของ ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงนำมารวมกันไม่ได้ และขณะนี้กระทรวงการคลังยังไม่มีนโยบายจะนำมารวมกัน เนื่องจากเป็นข้าราชการคนละประเภทกัน

สงสัยเหตุใดไม่ได้ขึ้นวิ่ง

ผู้ถาม : สมาชิกเลขที่ ๔๔๖

ผมได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ ๓ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๙ ซึ่งในปีงบประมาณ ๒๕๑๘ ผมได้รับเงินเดือน ๑,๕๕๐ บาท ต่อมา ปีงบประมาณ ๒๕๑๙ ได้เลื่อนขึ้นเงินเดือน ๒ ขึ้น เป็น ๑,๗๕๐ บาท เท่ากับขั้นต้นของระดับ ๓ พอถึง เมื่อ จ. ๑๘ ปี ๒๕๑๙ ไปถึงปรากฏว่าเพื่อนผม เงินเดือนเท่ากัน (ดำรงตำแหน่งสาธารณสุขอำเภอ) ได้เลื่อนขึ้นเงินเดือน ๒ ขึ้นเหมือนกัน ได้รับการ เลื่อนเงินเดือน “ขึ้นเร่ง” อีก ๑ ขึ้น เป็น ๑,๘๖๐ บาท แต่ทำไมผมไม่ได้รับการเลื่อนเงินเดือนใน “ขึ้นเร่ง” ด้วย

ตอบ

การปรับขึ้นเร่งแล้วเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของระดับ ๓ อยู่ ๑ ขั้น นั้น ย่อมกระทำได้เพราะหนังสือเวียนให้ปรับ เงินเดือนสูงขึ้น ๑ ขั้น สำหรับผู้ที่ได้รับเงินเดือนต่ำกว่าขั้น ค่าของตำแหน่งนี้ กำหนดให้ปรับก่อนการพิจารณาเลื่อน เงินเดือนประจำปีตามปกติ ดังนั้น ความข้อสงสัยของคุณพอ สันนิษฐานได้ ๒ กรณี คือ

๑. เพื่อนของคุณได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใน ระดับ ๓ ก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๘

๒. เพื่อนของคุณได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใน ระดับ ๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๘ ก่อนวันที่ จ. ๑๘ ปี ๒๕๑๘ แต่จะเป็นกรณีใด ยังไม่อาจตอบให้ทราบได้

ทั้งนี้คุณอาจดูรายละเอียดได้จากหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สว ๑๐๐๓/ว ๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๑๘ ใน วารสารข้าราชการฉบับประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๑๘

ประมวลปัญหาที่ข้อใจ ก.พ. ในการจัดระบบบริหารงานบุคคล ของข้าราชการพลเรือน

คำถาม

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ฉบับปัจจุบัน มาตรา ๒๘ กำหนดให้ข้าราชการ พลเรือนอาจได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวตาม ภาวะเศรษฐกิจ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ กำหนดในพระราชกฤษฎีกานั้น ก.พ. ได้ดำเนินใน เรื่องนี้อย่างไร หรือไม่

ตอบ

การพิจารณาเกี่ยวกับเงินเดือนและค่าครองชีพข้าราชการนั้น ก.พ. ตระหนักดีว่าเป็นปัญหาสำคัญและ ข้าราชการทุกคนต้องทนรับภาระอันหนักอึ้งอยู่ในปัจจุบัน เพราะฉะนั้น ก.พ. มิได้นิ่งนอนใจเลย โดยภายหลังที่ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้ไม่นาน ก.พ. ได้พิจารณาและมีมติเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๘ รายงานคณะรัฐมนตรีขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ปรับปรุงเงินเดือน หรือเงินเพิ่มค่าครองชีพสำหรับข้าราชการ ให้เหมาะสม ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบด้วย แต่เนื่อง จากมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลหลายสมัย การดำเนินงานใน เรื่องนี้จึงยังไม่สิ้นสุด

ขณะนี้ ก.พ. จึงได้รื้อฟื้นเรื่องเงินเดือนและค่าครอง ชีพข้าราชการขึ้นใหม่ โดยพิจารณาจนถึงสวัสดิการข้าราชการ เพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาและมีมติต่อไป

คำถาม

หลักเกณฑ์และวิธีการสับเปลี่ยนหมุนเวียน
นักบริหารตาม มาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ก.พ. ได้
ดำเนินการไปแล้วเพียงใด และมีแนวทางการพิจารณา
เป็นประการใด

ตอบ

การพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสับเปลี่ยน
หมุนเวียนนักบริหารตามมาตรา ๔๕ อยู่ระหว่างการศึกษาข้อ
มูลรายละเอียด โดยมีแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

ขั้นแรก กำหนดหลักเกณฑ์ เพื่อ ประกอบ การ
พิจารณาว่า ตำแหน่ง ระดับ ๗-๑๐ ตำแหน่งใดเป็นตำแหน่ง
ที่มีลักษณะบริหาร ตำแหน่งใดเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะงาน
เฉพาะอย่าง

ขั้นที่สอง พิจารณาวางหลักเกณฑ์เพื่อเสนอคณะ
รัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

(๑) ตำแหน่งที่มีลักษณะบริหารตำแหน่งใดจะ
ให้สับเปลี่ยนหมุนเวียนได้โดยไม่มีเงื่อนไข และตำแหน่งที่
มีลักษณะบริหารตำแหน่งใดที่ให้สับเปลี่ยนได้โดยมีเงื่อนไข

(๒) อำนาจ ในการ สับ เปลี่ยน หมุนเวียน จะ
กำหนดอย่างไร ในกรณีสับเปลี่ยนหมุนเวียนภายในกรม
และระหว่างกรมภายในกระทรวงหรือระหว่างกระทรวง

ทั้งนี้ จะ ดำเนินการ ให้ แล้วเสร็จ ภายใน วันที่ ๕
กุมภาพันธ์ ๒๕๒๐ ตามที่กฎหมายกำหนดระยะเวลาไว้อย่าง
แน่นอน

คำถาม

การ พิจารณาตำแหน่งเลขานุการ กรม
และหัวหน้ากองกลางจะทราบผลเมื่อไร

ตอบ

การ พิจารณาเกี่ยวกับ ตำแหน่งเลขานุการกรม และ
หัวหน้ากองกลางอยู่ระหว่างการกำหนดหลักเกณฑ์ โดย
ประมวลลักษณะหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อประโยชน์ในการ
พิจารณาให้ได้มาตรฐานอย่างเดียวกัน โดยคาดว่าจะสรุป
หลักเกณฑ์เสนอ ก.พ. พิจารณาได้ประมาณต้นเดือนมกราคม
๒๕๒๐ และจะได้แจ้งผลให้ทราบโดยรวดเร็วต่อไป

คำถาม

การ พิจารณากำหนดตำแหน่งระดับ ๘ จะ
ทราบผลได้แน่นอนเมื่อไร

ตอบ

การพิจารณาคำแหน่งระดับ ๘ ได้กำหนดหลักเกณฑ์
เพื่อพิจารณาในขั้นต้นแล้ว โดยจะรีบเสนอตำแหน่งระดับ ๘
ที่เด่นชัดบางตำแหน่งเสนอให้ ก.พ. พิจารณาโดยเร็วที่สุด
และคาดว่าจะอย่างช้าภายในเดือนมีนาคม ๒๕๒๐ จะสามารถ
แจ้งผลการพิจารณาคำแหน่งระดับ ๘ ได้ทั้งหมด

คำถาม

การจำแนกตำแหน่ง ก. พ. กระทำโดย
อาศัยหลักเกณฑ์อะไร ได้ปฏิบัติเท่าเทียมกันทุก
หน่วยงานหรือไม่ เหตุใดจึงพิจารณาแต่ฝ่ายเดียวไม่
แต่งตั้งเจ้าหน้าที่จากหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง ไปร่วม
พิจารณาด้วย เหตุใดหัวหน้าส่วนราชการซึ่งอยู่
อำเภอเดียวกัน ตำแหน่งหนึ่งถูกจัดให้อยู่ในระดับ
๔ ทั้ง ๆ ที่ต้องรับผิดชอบมากกว่าอีกตำแหน่งหนึ่ง
ซึ่งจัดอยู่ในระดับ ๕ นั้น

การจัดอันดับตำแหน่งนั้น ก.พ. ได้กระทำโดยอาศัยหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งกำหนดให้จัดอันดับตำแหน่งออกเป็นสายงานและระดับ โดยคำนึงถึงลักษณะหน้าที่และความรับผิดชอบ ปริมาณงานและคุณภาพของงานในตำแหน่งนั้น ๆ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในบทมาตราดังกล่าว

วิธีการจัดอันดับตำแหน่งนั้น ก.พ. ได้จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งไว้ล่วงหน้าว่า ตำแหน่งที่มีลักษณะงานอย่างไรเป็นตำแหน่งในสายงานใด และตำแหน่งที่มีคุณภาพสูงต่ำเพียงใด เป็นตำแหน่งในระดับใด โดยพิจารณาถึงระดับความยากง่ายของงาน ระดับความรับผิดชอบระดับความรู้ความสามารถหรือความชำนาญงานที่จำเป็นต้องใช้ทำงานนั้น ระดับการกำกับตรวจสอบ และปกครองบังคับบัญชา และสภาพในการปฏิบัติงาน อันเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดระดับตำแหน่ง

ในการจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งไว้ล่วงหน้า นั้น ทาง ก.พ. ได้ตั้งคณะทำงานทางฝ่าย ก.พ. ร่วมพิจารณา กับคณะทำงานของกระทรวงทบวงกรมเจ้าสังกัดด้วย เช่น มาตรฐานการกำหนดตำแหน่งแพทย์และพยาบาล ก็พิจารณา ร่วมกับคณะทำงานที่กระทรวงสาธารณสุขซึ่งประกอบด้วยแพทย์และพยาบาลจากกรมต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นการพิจารณาจัดระดับตำแหน่งจึงเป็นการพิจารณาร่วมกันระหว่าง ก.พ. กับเจ้าหน้าที่ของกรมที่เกี่ยวข้อง กับตำแหน่งในสายงานนั้น ๆ อยู่แล้ว ก.พ. มิได้กำหนดตำแหน่งเอาเองตามอำเภอใจแต่ฝ่ายเดียว

ส่วนการกำหนดตำแหน่ง ที่ผู้ใดครองอยู่ว่าเป็นตำแหน่งในระดับใดนั้น กระทำโดยการนำข้อมูลเกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งที่ผู้นั้นครองอยู่ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถาม ที่ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นกรอกเอง ประกอบด้วยการสัมภาษณ์ผู้นั้นและผู้บังคับบัญชา และการสังเกตการปฏิบัติงาน มาเปรียบกับมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง

ที่เขียนไว้ล่วงหน้าดังกล่าวแล้ว ว่าตรงกับระดับใด ผู้ที่พิจารณาปรับระดับดังกล่าว คือ อนุกรรมการที่ ก.พ. ตั้งขึ้น ประกอบด้วยผู้เกี่ยวข้องในสายงานต่าง ๆ เช่น แพทย์ วิศวกร นักกฎหมาย นักเกษตร นักปกครอง นักการคลัง เป็นต้น ซึ่งมีทั้งข้าราชการประจำที่ปฏิบัติงานอยู่ในกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ และข้าราชการบำนาญ สำหรับเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นข้าราชการในสำนักงาน ก.พ. นั้น เป็นเพียงผู้ไปหาข้อมูล รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเสนออนุกรรมการดังกล่าวเท่านั้น

การจัดอันดับตำแหน่งดังกล่าวได้ปฏิบัติเท่าเทียมกันเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ แต่ทั้งนี้ไม่เหมือนกับข้าราชการประเภทอื่น เช่น ข้าราชการครู ซึ่งมีพระราชกฤษฎีกาจัดระบบวิธีการบริหารงานบุคคลแตกต่างออกไป

สำหรับการจัดระดับตำแหน่งของหัวหน้าส่วนราชการในอำเภอต่าง ๆ นั้น ถ้าเป็นตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญด้วยกัน เช่น ปลัดอำเภอ สมุห์บัญชีอำเภอ ป่าไม้อำเภอ ที่ดินอำเภอ เป็นต้น ก.พ. จะจัดระดับตำแหน่งตามงาน ได้ระดับมาตรฐานโดยเป็นธรรมทั่วกัน แต่หัวหน้าส่วนราชการในอำเภอต่าง ๆ นั้น ยังมีข้าราชการประเภทอื่นอีก ซึ่งจัดระดับตำแหน่งโดยองค์การกลางบริหารงานบุคคลอื่น เช่น ศึกษาธิการอำเภอ ผู้ช่วยศึกษาธิการอำเภอ เป็นข้าราชการครู จัดโดยคุรุสภา หัวหน้าหมวดการศึกษาประจำอำเภอ เป็นข้าราชการส่วนจังหวัด จัดโดยคณะกรรมการข้าราชการส่วนจังหวัด หรือ ก.จ. การจัดระดับตำแหน่งจึงอาจแตกต่างกันไปตามลักษณะและประเภทข้าราชการซึ่งยึดถือหลักการกำหนดตำแหน่งต่างกัน

คำถาม

ระบบจำแนก ตำแหน่ง เมื่อนำมาใช้แล้วก่อให้เกิดความล้าลั่นไม่เป็นธรรม จะปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความเป็นธรรมประการใดหรือไม่

ระบบจำแนกตำแหน่งเป็นระบบที่ให้จ่ายเงินเดือนข้าราชการตามงานในตำแหน่ง ซึ่งถือหลัก “งานเท่ากัน เงินเท่ากัน” เหมาะสมและเป็นธรรมเนียมแล้วสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งทำงาน ตามตำแหน่งที่กำหนดไว้แน่นอน แต่ที่มองเห็นกันว่าเมื่อนำมาใช้แล้วมีปัญหายุ่งยากก่อให้เกิดความสับสนและไม่เป็นธรรมในบรรดาข้าราชการทั่วไปนั้น มีเหตุผลอยู่ ๓ ประการด้วยกัน คือ

ประการแรก ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญมีจำนวนมากกว่าแสนตำแหน่ง การสำรวจหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งต่าง ๆ เพื่อจัดระดับตำแหน่งในครั้งแรกเมื่อเริ่มใช้พระราชบัญญัติ ระบบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๐๘ ต้องทำไว้ล่วงหน้าเป็นเวลานานในระยะเวลาห่างกัน แล้วนำมาจัดระดับตำแหน่งในชั้นแรกพร้อมกัน อาจมีบางตำแหน่งงานเพิ่มขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปจากที่ก.พ. เคยสำรวจไว้ ซึ่ง ก.พ. ก็ได้แจ้งให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ส่งหน้าที่และความรับผิดชอบ ปริมาณและคุณภาพของงานในตำแหน่งงานเปลี่ยนแปลงไปให้ ก.พ. ทบทวนพิจารณา กำหนดระดับตำแหน่งเสียใหม่ให้เหมาะสมแล้ว

ประการที่สอง เนื่องจากระบบเดิมข้าราชการพลเรือนรับเงินเดือนตามขั้นของตัวคน เช่น ข้าราชการชั้นโท ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากอง ก็รับเงินเดือนเพียงขั้นโท ข้าราชการชั้นเอกไม่ค่อยมีงานทำ ก็รับเงินเดือนในชั้นเอก ความเหลื่อมล้ำไม่เป็นธรรมจึงมีอยู่ก่อนแล้ว เมื่อนำปรับเข้าระบบจำแนกตำแหน่ง เพื่อให้ข้าราชการรับเงินเดือนโดยเป็นธรรมตามงานในตำแหน่ง จึงต้องปรับให้คนที่รับเงินเดือนต่ำกว่าตำแหน่งได้รับเงินเดือนสูงขึ้น ส่วนคนที่รับเงินเดือนพอเหมาะกับตำแหน่งอยู่แล้วให้คงรับเท่าเดิม โดยวิธีการปรับเช่นนี้ทำให้มีความรู้สึกว่าได้เพิ่มไม่เท่ากัน ทั้ง ๆ ที่ความจริงเป็นการปรับให้เป็นธรรมขึ้น แต่ความรู้สึกเช่นนี้จะมิอยู่ชั่ว ขณะหนึ่ง ในช่วงหัวเลี้ยว หัวคोटที่เริ่มปรับเท่านั้น เมื่อปรับเข้าที่คั่นแล้ว ความรู้สึกดังกล่าวจะหายไป

ประการที่สาม เนื่องจากในวงราชการมข้าราชการหลายประเภท มีลักษณะผิดแผกแตกต่างกัน มีระบบวิธีการบริหารงานบุคคลต่าง ๆ กัน เช่น ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการส่วนจังหวัด ข้าราชการรัฐสภา ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู เป็นต้น และมีองค์การกลางบริหารงานบุคคลหลายองค์การ เช่น ก.พ., ก.ค., ก.อ., ก.จ., ก.ร., ก.ม. และคุรุสภา เป็นต้น ถ้าเปรียบเทียบกันระหว่างข้าราชการประเภทต่าง ๆ ดังกล่าว จะมองเห็นว่าแตกต่างกันแต่ไม่ใช่สับสนกัน เพราะเป็นคนละระบบซึ่งถือหลักการกำหนดตำแหน่งและเงินเดือนต่างกัน ความแตกต่างกันเช่นนี้ไม่ใช่เพิ่งจะมีเมื่อนำระบบจำแนกตำแหน่งมาใช้สำหรับข้าราชการพลเรือน ความจริงมีมานานแล้ว ดังจะเห็นได้ว่าเงินเดือนผู้พิพากษา อัยการ แตกต่างกับเงินเดือนข้าราชการพลเรือนมาก เงินเดือนทหารก็ไม่เหมือนกับข้าราชการพลเรือน ซึ่งถ้าจะไม่ให้แตกต่างกันก็ต้องจัดระบบข้าราชการทุกประเภท รวมทั้งข้าราชการพลเรือน ทหาร ผู้พิพากษา อัยการ ตลอดจนครู และข้าราชการมหาวิทยาลัย ให้อยู่ในระบบเดียวกันและอยู่ภายใต้ความควบคุมขององค์การกลางบริหารงานบุคคลอันเดียวกัน ซึ่งไม่น่าจะทำได้ เพราะข้าราชการแต่ละประเภทนั้น ๆ มีลักษณะผิดแผกแตกต่างกัน มีเหตุผลความจำเป็นที่จะต้องจัดระบบการบริหารงานบุคคลให้ต่างกัน รัฐบาลจึงยังไม่คิดที่จะปรับปรุงแก้ไขในเรื่องนี้

ผู้ตอบปัญหาในฉบับนี้

สำนักงาน ก.พ.

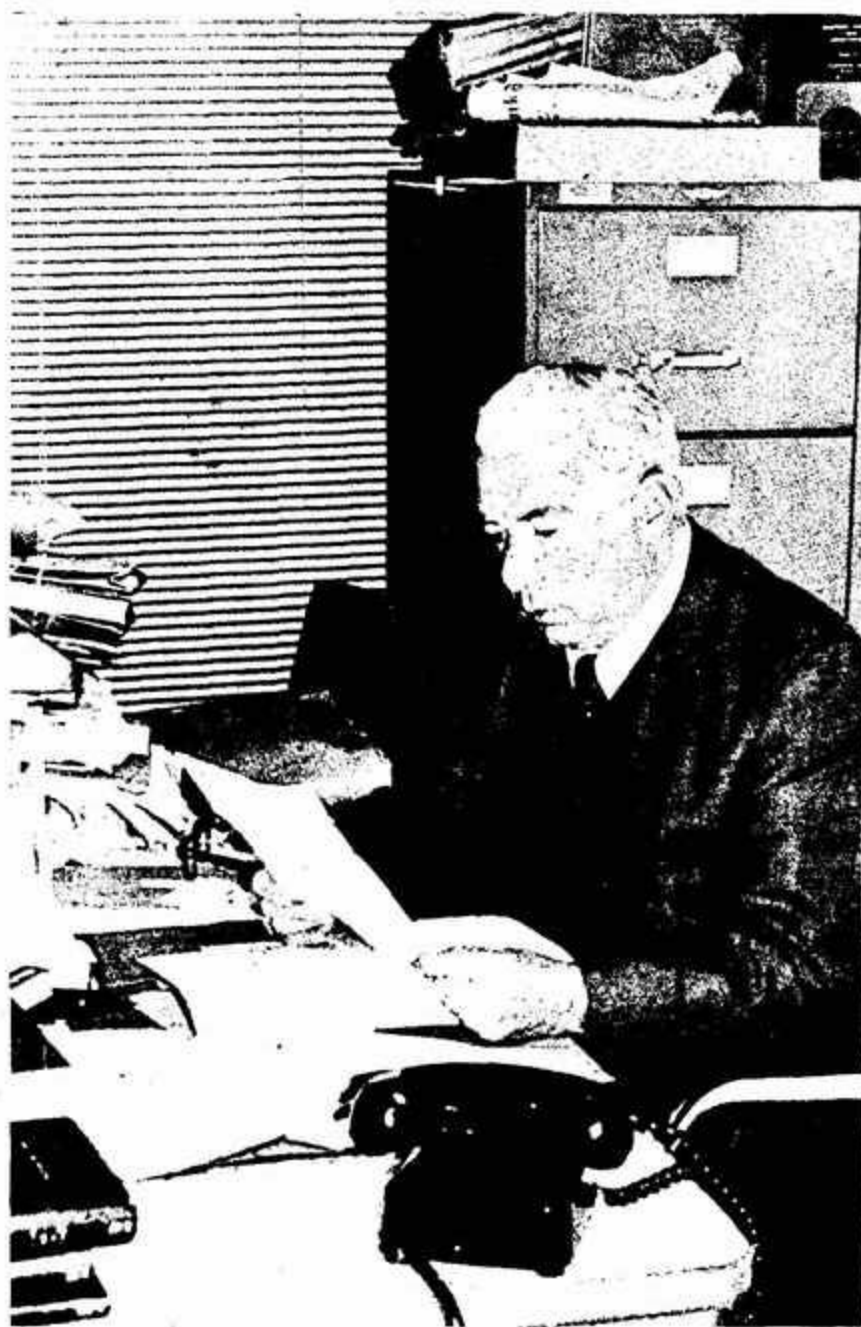
ธงชัย	วณิชกะ
สุธี	สิทธิสมบูรณ์
ศุภิต	พัศวี

กรมบัญชีกลาง

ผาสุนิตย์	ปิ่นเพชร
สุวัธ	วราธิราช
สมพงษ์	วัฒนสระ

ผู้บังคับบัญชากับการบริหารงานบุคคล

วิจิตร อิศสระ

ผู้บังคับบัญชา คือ ผู้นำในการบริหารงาน ในองค์กรทั้งปวงรวมทั้งการบริหารงานบุคคล ซึ่งผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจในการดำเนินงาน คุณภาพและประสิทธิภาพของงานจะเกิดขึ้นในองค์กรได้ผู้บังคับบัญชามีส่วนเกี่ยวข้องทั้งสิ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานราชการหรือธุรกิจเอกชนก็ตาม ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อ การ บริหารงาน บุคคล การก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจ ของ บุคคลในการทำงาน การประสานงานกันระหว่างบุคคล ผู้บังคับบัญชามีส่วนที่จะให้เกิดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

การบริหารงานนั้นประกอบด้วย องค์ประกอบ ๔ ประการ (4Ms)

Men	= คน
Money	= เงิน
Materials	= วัสดุสิ่งของ
Management หรือ Methods	= การบริหาร หรือ ระบบงาน

ผู้บังคับบัญชา จะต้อง พิจารณาใช้องค์ประกอบทั้ง ๔ นี้ให้ดี เพราะความสำเร็จของผู้บังคับบัญชาเกิดจาก 4Ms โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คน นับว่ามีความสำคัญเพราะคนเป็นผู้ที่ใช้องค์ประกอบการบริหารทั้งหมด คนไม่ใช่เครื่องจักรเพราะคนมีชีวิตจิตใจ การบริหารงานบุคคลจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

การที่ผู้บังคับบัญชา จะบริหารงาน บุคคลให้ได้นั้นจะใช้หลักวิชาการอย่างเดียวไม่พอ ต้องคำนึงถึงปัจจัยหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน ผู้บังคับบัญชา จะต้องใช้คนให้เหมาะสม กับ ความรู้ของเขา เพราะคนที่ทำงานด้วยความเต็มใจ ย่อมจะมีผลงานดีกว่าคนที่ทำงานเพราะถูกบังคับ

ขวัญ เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติงานต้องการจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องสร้างกำลังใจขวัญให้กับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา เงินมิใช่ว่าสามารถจูงใจให้คนทำงานอย่างเดียว ขวัญดีของผู้ใต้บังคับบัญชา จะทำให้ ผู้บังคับ บัญชา ได้ ทงงาน และ น้ำใจ

ระบบคุณธรรม (Merit System) เป็นระบบที่ผู้บังคับบัญชาควรจะนำมาใช้ ซึ่งหลักเกณฑ์ได้แก่

๑. หลักความเสมอภาค (Equality) โดยเปิดโอกาสให้เท่าเทียมกันแก่บุคคล เช่น การกำหนดผลประโยชน์ตอบแทนในการทำงาน การพิจารณาความดีความชอบ การส่งเสริมให้เลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น

๒. หลักความสามารถ (Competence) ในการเลือกสรรบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง จะต้องยึดความสามารถในการ ปฏิบัติงาน ของ บุคคล เป็นหลัก

๓. หลักความมั่นคง (Security) ในการปฏิบัติผู้นั้น จะต้องไม่ถูก กลั่นแกล้ง ให้ ออกจากงาน

๔. **หลักความเป็นกลางในทางการเมือง** (Political neutrality) ในการปฏิบัติงาน จะต้องป้องกันมิให้การเมือง เข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะ อาจจะทำให้เสียการบริหารได้

ประเภทของผู้บังคับบัญชาเป็นลักษณะหนึ่ง ที่ต้องคำนึงถึง ในการบริหารงาน ซึ่ง จะแบ่ง ออกได้ ๓ ประเภท ดังนี้

๑. **ประเภทเผด็จการ** (Autocratic Leadership) ผู้บังคับบัญชา ประเภทนี้ มัก จะใช้อำนาจ ของตน ตาม ความ พอใจไม่ได้ คำนึงถึงผู้ใต้บังคับบัญชาแต่อย่างใด มักจะให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ปฏิบัติตามอยู่เสมอ ซึ่งจะทำให้ผู้บังคับบัญชาต้อง ปฏิบัติตามด้วย เพราะความเกรงกลัวอำนาจ ผล งานมักจะไม่เกิดผลเพราะผู้ปฏิบัติงานขาดขวัญและ กำลังใจในการปฏิบัติงาน

๒. **ประเภทประชาธิปไตย** (Democratic Leadership) ผู้บังคับบัญชาประเภทนี้ มัก ให้ความสำคัญ ต่อผู้ใต้ บังคับบัญชา โดยฟัง ความคิด เห็นจากทุกฝ่ายเข้าร่วมพิจารณา นับว่าเป็นลักษณะ ที่ดีต่อการปฏิบัติงาน เพราะผู้บังคับบัญชาให้ความสำคัญ แก่ผู้ร่วมงาน แต่ผู้บังคับบัญชาต้องระวังให้ดี เพราะอาจจะก่อให้เกิดผลเสียได้ ถ้าผู้ใต้บังคับ บัญชาประเภทไม่รู้จักเคารพความคิดของผู้อื่น

๓. **ประเภทเสรีนิยม** (Laissez - faire Leadership) ผู้บังคับบัญชาประเภทนี้คือมีอำนาจ

แต่ไม่ใช่ ปล่อยให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีอิสระในการ ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ หรือปล่อยให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีอำนาจกระทำการใดๆก็ได้ที่ไม่ขัดต่อ กฎ ระเบียบ เสนออะไรมาก็เห็นชอบ ซึ่งจะทำให้ในบางครั้ง ผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดความไม่แน่ใจในการปฏิบัติงาน ไม่กล้าตัดสินใจ และจะทำให้หมองผู้บังคับบัญชาเป็น ผู้ที่ไม่มีความสามารถในการปฏิบัติงาน

สิ่งที่ผู้บังคับบัญชาควร จะหลีกเลี่ยงไม่ ควรปฏิบัติ คือ

๑. แสดงตัวเป็นผู้ที่รอบรู้ ในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ยอมรับฟังความคิดของคนอื่น เชื่อว่า ตนมีความสามารถกว่าบุคคลอื่น ซึ่งจะก่อให้เกิดผู้ใต้ บังคับ บัญชาไม่กล้า ที่จะเสนอ สิ่งใด เป็น การไม่ส่งเสริมให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

๒. เอาแต่ใจตัวเอง ถือว่าความคิดของ

คนเป็นใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ร่วมงานแสดงความคิดเห็นเลย แม้ว่าจะเป็นความคิดที่ดีมีเหตุผลที่ผู้บังคับบัญชาเห็นด้วยแต่ก็ไม่ปฏิบัติ ทำให้ผู้ร่วมงานเสียขวัญและกำลังใจในการทำงาน

๓. ชอบใช้อิทธิพลส่วนตัว เช่น ใช้ของราชการเพื่อประโยชน์แก่ตน โดยนำเอาไปใช้บ้าน หรือใช้ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาไปปฏิบัติงานส่วนตัวที่บ้านในเวลาทำงาน ซึ่งจะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา โดยถือว่าคนนั้นคนนี้เป็นคนของหัวหน้า และจะทำให้ผู้บังคับบัญชาชั้นรองลงมา เกิดความลำบากใจในการปกครอง

๔. ไม่รับผิดชอบ เพราะมีความขลาดกลัวว่า จะปฏิบัติงาน ผิดพลาด หรือไม่กล้า ตัดสินใจ คอยแต่จะเสนอ “เพื่อโปรดพิจารณา” ให้ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป หรือรับแต่ชอบเพียงอย่างเดียว ส่วนความผิดตกแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา เช่น เมื่อผลการปฏิบัติงาน ร่วมกัน เกิดความสำเร็จก็ได้รับความชมเชยจากผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป แต่ถ้าเป็นความผิดพลาด มักจะโยน ความผิด ทั้งหมด ให้อับลูกน้อง แทนที่จะรับผิดชอบร่วมกัน

๕. เห็นแก่ตัว คือชอบแสวงหาผลประโยชน์จากผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา โดยเอาความดี ความชอบมาเป็นของตัวเสียหมด ผู้ใต้บังคับบัญชาทำดีแต่ก็ไม่ได้ผลดีตอบแทน ทำให้ไม่อยากจะทำความดี

๖. ไม่เป็นที่พึ่งของผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา เมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติงานผิดพลาด ก็ถูกลงโทษไปตามระเบียบวินัย โดยไม่พิจารณาถึงเหตุผลหรือความจริง ซึ่งความผิดพลาดนั้นอาจจะเกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชาไม่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือชี้แจงวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องก็ได้

๗. ให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของตนเป็นฝ่ายถูกเสมอ เป็นการเอาอกเอาใจเพื่อสร้างอิทธิพลให้กับตนเอง จะเสนออะไรมาก็เห็นชอบ เลือกที่รักมักที่ชัง โดยขาดความยึดมั่นในหลักความเป็นกลาง ชอบใช้ระบบอุปถัมภ์ค้ำจุนลูกน้องที่ตัวชอบ เมื่อเกิดความผิดกับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ตัวชอบ ญาติ พรรคพวก หรือเพื่อนฝูงของตนก็จะทำเป็นเฉยเมยหรือช่วยกลบเกลื่อนความผิด แต่ถ้าเป็นผู้อยู่ใต้ บังคับบัญชาอื่น ๆ ก็จะถูกลงโทษด้วยความอคติ ซึ่งก่อให้เกิดความแตกความสามัคคี แบ่งพรรคแบ่งพวกกันจนไม่เป็นอันทำงาน

๘. เอาแต่โมโหโทโส โดยระบายอารมณ์กับผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาด้วยการกล่าวถ้อยคำ หรือปฏิกริยารุนแรงต่างๆ โดยไม่มีเหตุผล เป็นการทำลายจิตใจ เพื่อความกดดันและทำลายประสิทธิภาพให้เกิดกับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

๙. แบ่งงานไม่เป็น เพราะ ขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคใน การ บริหาร การมอบงานก็มีได้ใช้หลักเกณฑ์อะไร เห็นใครที่ใช้ได้ง่ายๆ ก็ใช้คนเดียว ทำให้งานไปรวมอยู่กับ

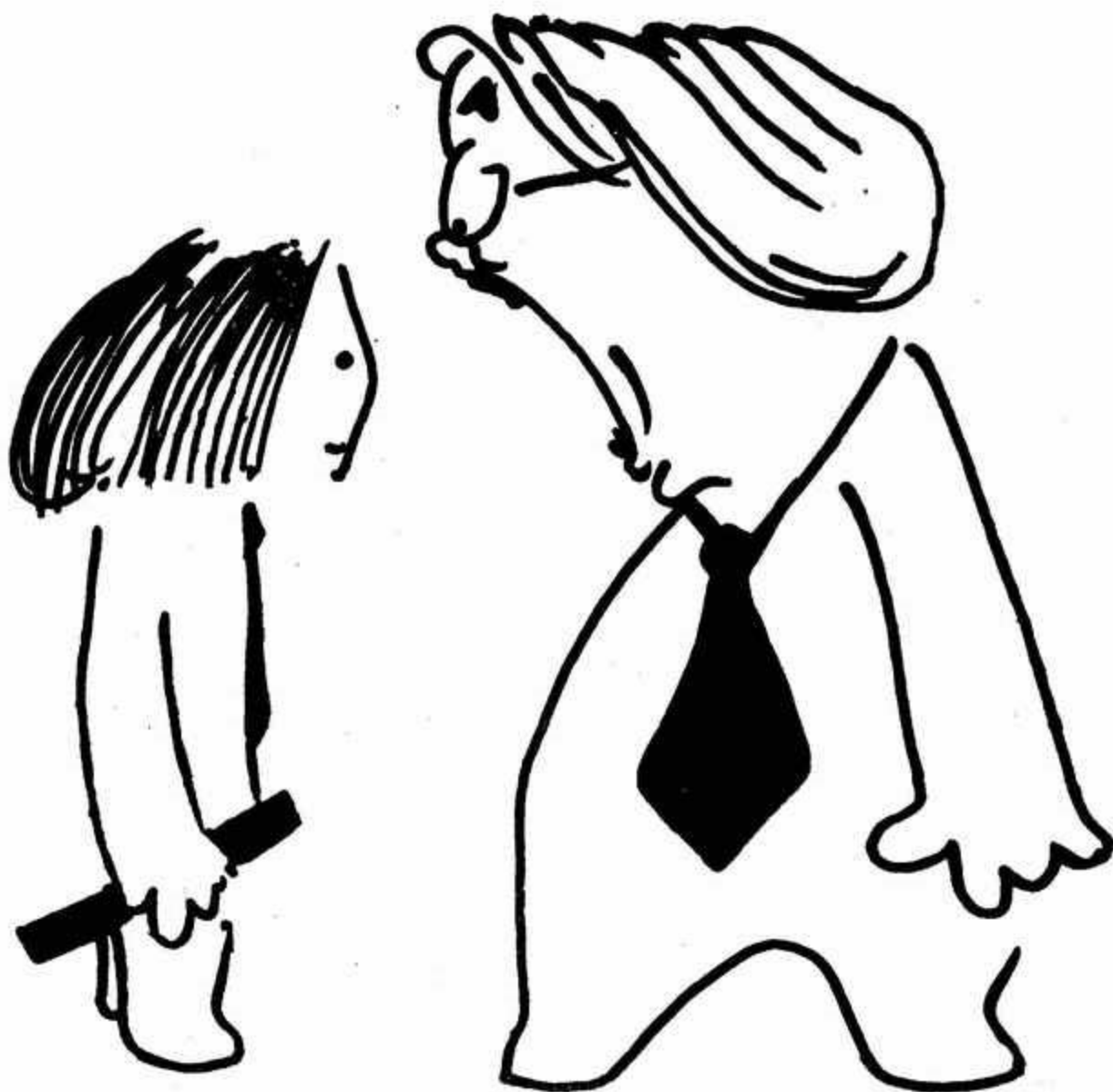
บุคคลคนเดียว คนอื่นไม่มีงานทำ ขาดความรับผิดชอบ และมองตัวเองไม่มีคุณค่าสำหรับหน่วยงาน

๑๐. รวบรวมงานมาทำเสียคนเดียว คือ ไม่ยอมมอบอำนาจให้กับใคร เพราะเกิดความไม่ไว้วางใจผู้อื่น หรือต้องการรักษาอำนาจกลัวว่าตนจะเสียอำนาจไป ทำให้เกิดงานค้างค้ำเป็นผลเสียแก่การบริหาร

๑๑. อำนาจของเวร ขาดความเมตตา ปรานี ไม่รู้จักการให้อภัย เช่น ผู้อยู่ใต้บังคับ

บัญชาทำผิด ครั้งเดียว ก็จะถูก กลั่น แกล้ง จับ ผิด อยู่ตลอดเวลา บางครั้งอาจจะใช้วิธีลงโทษโดยการไม่มอบหมายงานให้ทำ เมื่อถึงเวลาพิจารณาความดี ความชอบก็ไม่มีผลงาน ทำให้ขวัญของผู้ใต้บังคับบัญชาเสีย อาจจะพยายามโยกย้ายตัวเองหรือลาออกจากงาน

๑๒. ไม่ควร เป็นคน ประจบ สอพลอ หรือชอบให้ลูกน้องประจบสอพลอตน ประเภท ขอรับกระหมัดกับผู้บังคับบัญชาเหนือตน เพื่อจะให้

คนได้รับตำแหน่งสูงๆ ขึ้นไปอีก หรือต้องการความดีความชอบเป็นพิเศษ

๑๓. **ไม่ยอมมองคุณค่าความพยายาม**
ในการปฏิบัติงานของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ทำให้ลูกน้องหมดกำลังใจ ไม่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพราะทำดีแล้วไม่ได้ดี

๑๔. **ไม่เป็นคนหูเบา** เชื่อคำพูดของใครง่าย ๆ โดยไม่ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงให้รอบคอบ เช่น ถ้าผู้ใกล้ชิดตนมีความเกลียดชังผู้หนึ่งผู้ใด เป็นการส่วนตัว ก็อาจจะใช้ผู้บังคับบัญชาเป็นเครื่องมือโดยให้คำหุนหันุนใจลงโทษแก่บุคคลผู้นั้นให้เกิดความเคียดแค้นและคับแค้นใจได้

๑๕. **ไม่ควรเป็นคนขี้เล่น** ชอบพูดจาหยอกล้อ เล่นหัวกับ ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอย่างเป็นกันเอง ทำให้เกิดการปกครองบังคับบัญชาลูกน้องลำบากและลูกน้องไม่มีความเชื่อถือ ขาดระเบียบวินัยที่ดี

๑๖. **ไม่ควรเคร่งเครียดมากเกินไป** ซึ่งเขาจริงอาจจ้งกับงานเกินไป ไม่ว่าจะเป็นเวลางานหรือเวลาพัก มักจะเอาแต่เรื่องงานอยู่อย่างเดียว

ก่อให้เกิดบรรยากาศในหน่วยงานตึงเครียด ไม่มีการผ่อนคลายกันบ้าง

สรุป

๑. ในการบริหารงานบุคคล ผู้บังคับบัญชาจะต้องคอยดูแล ให้ความสนใจต่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องงาน ทั้งต้องคอยเป็นที่พึ่งของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้ทั้งคำปรึกษาและแนะนำในการปฏิบัติงานอยู่เสมอ

๒. สร้างขวัญให้เกิดขึ้นแก่ผู้ปฏิบัติงานทุกคนในหน่วยงาน เพราะกำลังใจขวัญดีของผู้ปฏิบัติงาน ย่อมจะก่อให้เกิดผลงานที่ดีแก่หน่วยงาน

๓. ใช้คนให้เหมาะสมกับงานตามความรู้ความสามารถ (Put the right man on the right job)

๔. ให้ผลตอบแทนที่ยุติธรรมแก่ผู้ปฏิบัติงาน (Equal pay for equal work) เพราะผลสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในองค์กรได้นั้น อยู่ที่การบริหารงานบุคคลที่ดี ซึ่งผู้บังคับบัญชาเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบทั้งหมดภายในองค์กร

ใหม่ ๆ ในราชการ (ต่อจากหน้า ๒๒)

ฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ ทางส่วนราชการที่ยืมตัว โดยให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดเดิมแจ้งชื่อ ตำแหน่ง ให้ส่วนราชการที่ยืมตัวทราบ

(หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร ๐๒๐๒/ว ๑๑๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๙)

การเลื่อนตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีดระดับ ๑ เป็นระดับ ๒

เรื่องนี้แต่เดิม ก.พ. ได้มีมติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๑๐๐๔/ว ๒๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๑๔ ให้คัดเลือกเลื่อนตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีดจากระดับ ๑ เป็นระดับ ๒ ได้ โดยต้อง ทดสอบ ความเร็ว ในการ พิมพ์ ดีด ให้ ได้ ตามที่ กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งด้วย (น้ำหนักไม่น้อยกว่า ๔๕ คำ)

บัดนี้ ก.พ. ได้พิจารณามิมีมติกำหนดแนวทางปฏิบัติในเรื่องนี้ใหม่ โดยให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาคัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๑ เป็นเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๒ ได้ ในเมื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และความประพฤติเหมาะสมที่จะเลื่อนตำแหน่งได้ และผู้นั้นได้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๑ หรือที่ ก.พ. เทียบเท่ามาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี กำหนดเวลา ๕ ปี ให้ลดเป็น ๒ ปี สำหรับผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ หรือเทียบ

ได้ไม่ต่ำกว่านี้ในทางบัญชี พณิชยการ เลขานุการ ภาษาต่างประเทศ หรือทางอื่นที่ ก.พ. กำหนดว่าใช้เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนี้ได้ ทั้งนี้ผู้ที่จะได้เลื่อนตำแหน่งนั้น จะต้องได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าขั้นต่ำของระดับ ๒ คือ ไม่ต่ำกว่าขั้น ๑,๓๗๕ บาทด้วย โดยยกเว้นให้ไม่ต้องทดสอบความเร็วในการพิมพ์ดีด

(หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๑๐๐๓/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๙)

เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีดเป็นระดับ ๓ ได้แล้ว

ตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด แต่เดิมแม้จะมีวุฒิ มศ. ๖ คือประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ ก็ปรับวุฒิกับเขาไม่ได้ การเลื่อนตำแหน่งก็เป็นได้เพียงระดับ ๒ (หรือชั้นตรีเดิม) แม้ ก.พ. จะกำหนดตำแหน่งในสายงานพิมพ์ดีดไว้เป็นถึงระดับ ๓ แต่ก็มิได้จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งระดับนี้ไว้ จึงไม่ทราบว่าจะเลื่อนตำแหน่งกันไปได้อย่างไร

นับว่า เป็นเรื่องที่น่ายินดี ที่บัดนี้ ก.พ. ได้พิจารณาวางแนวทางปฏิบัติให้มีการปรับวุฒิในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีดได้ และได้จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๓ แล้ว รวมทั้งได้มีการแก้ไขมาตรฐานกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีดระดับ ๑ และระดับ ๒ เสียใหม่ รับรองวุฒิ มศ. ๖ เป็นคุณสมบัติเฉพาะของตำแหน่งนี้เพิ่มขึ้น และได้แจ้งให้กระทรวงทบวงกรมต่างๆ ทราบแล้ว

สำหรับการเลื่อนตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด

ระดับ ๒ เป็นระดับ ๓ ก.พ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์ทางปฏิบัติไว้ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๑๐๐๓/ว ๒๐ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๙ ดังนี้

๑. อนุมัติเป็นหลักการให้กำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ระดับ ๒ เป็นระดับ ๓ ได้ทุกตำแหน่ง เมื่อจะเลื่อนตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๒ เป็นเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๓ ผู้ที่จะได้เลื่อนตำแหน่งดังกล่าวจะต้องมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะที่กำหนดไว้สำหรับเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๓ และผู้นั้นต้องสอบคัดเลือกได้ตามระเบียบที่กำหนดไว้ กับต้องได้ผ่านการทดสอบความสามารถในการพิมพ์ดีดจาก ก.พ. ให้ได้ความเร็วตามที่ละไม่น้อยกว่า ๕๐ คำต้ว

๒. สำหรับผู้ที่ เป็น เจ้าหน้าที่ พิมพ์ดีด ๒ และเคยสอบเป็นชั้นตรีในตำแหน่งพนักงานพิมพ์ดีดได้ เมื่อมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะของตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ๓ และผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่า เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และความประพฤติเหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาคัดเลือกเลื่อนขึ้น แต่งตั้งให้ ดำรง ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ พิมพ์ดีด ๓ ได้ เมื่อผู้นั้นได้รับเงินเดือนอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ตาม หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๑๐๐๓/ว ๘ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๙

หลักเกณฑ์ในทางปฏิบัติดังกล่าวมานี้ ย่อมเป็นหนทางที่สนับสนุนให้ข้าราชการ มีขวัญ กำลังใจดี และได้มีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่ราชการตามสมควรแก่กรณี อันจะเป็นเครื่องส่งเสริมให้ข้าราชการได้ปฏิบัติงานรับใช้ราชการ และมีศรัทธาต่อระบบราชการยิ่งขึ้นไม่มากนักน้อย △

วิเศษแท้

เมรอลเย็นชื่น พาดุณระรินชื่นใจ

ผู้อ่านพูดถึงวารสารข้าราชการ

วารสารข้าราชการ ฉบับนี้เป็น ฉบับสุดท้าย ของปี ๒๕๑๙ ที่ออกมาล่าช้าตามเคย เราได้รับ คำวิพากษ์วิจารณ์จาก ผู้อ่านทั้งภายในและภายนอก เกี่ยวกับข้อผิดพลาดและการจัดทำ ฉะนั้น ในฉบับ สุดท้ายนี้ จึงได้ประมวลเอาความคิดเห็นของผู้อ่าน ที่มีมาถึงกอง บก. และของบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้อง ในวงการหนังสือพิมพ์มาลง

สำหรับบุคคลภายนอกผู้ เป็น นักหนังสือพิมพ์โดยอาชีพและรุ่นอาวุโสของไทย ซึ่งเป็นที่ยกย่องมากในหมู่นักสื่อสารมวลชนทั้งหลาย และเพิ่งจะล่วงลับไปเมื่อไม่นานมานี้เอง **คุณอุทธรณ์ พลกุล**

คุณอุทธรณ์ ได้เคยพูดคุยและให้ข้อคิดเห็น ในการ จัดทำ วารสาร ข้าราชการ ในฐานะ เป็น ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการสื่อสารมวลชนมาช้านาน และคุ้นเคยกับวารสารข้าราชการนี้ ท่านได้พูดคุยไว้เมื่อก่อนหน้าจะล่วงลับไปไม่กี่เดือน ซึ่งทางเราได้เก็บไว้เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงโฉมหน้า จนกระทั่งบัดนี้ จึงประมวลมาเป็น ข้อคิดเห็นที่ ผู้อ่านของเรา พูดถึงวารสาร ฯ

คุณอุทธรณ์ พลกุล

สภาพการทำหนังสือพิมพ์ และ หนังสือของทางราชการนั้นต่างกัน หนังสือพิมพ์นั้นใช้เสรีภาพเต็มที่ทั้งภายในและภายนอกขอบเขต หนังสือพิมพ์

แต่ละฉบับจะอยู่ได้หรือไม่ประชาชนมีส่วนสำคัญในการวินิจฉัย

แต่สื่อของทางราชการนั้น ขึ้นอยู่กับ ผู้ใหญ่ของหน่วยงาน สื่อของทางการถือเป็นกระบอกเสียง

ของทางรัฐบาลที่ไม่ถือเป็นสื่อมวลชนโดยอาชีพเช่น
ที่เอกชนดำเนินการอยู่ ดังนั้น จึงไม่แคะคุยเรื่อง
ราวต่าง ๆ ก่อนที่หนังสือพิมพ์จะลง มักจะปล่อยให้
หนังสือพิมพ์แคะคุยปัญหาขึ้นมาก่อน แล้วจึงตาม
แก้ไขภาพพจน์ที่หลัง หากสื่อของทางการจะทำ
แข่งกับ เอกชนในเรื่อง ดังกล่าว จะเป็น การเอาเงิน
ประชาชนมาแข่งกับประชาชน เป็นการเอาเปรียบ
เอกชน เพราะหากสื่อของทางการ จะดำเนินการ
เรื่องนี้แล้วย่อมจะแคะคุยได้ดีกว่าเป็นแน่

อย่างไรก็ตาม หน้าที่ของสื่อสารของทางการ
นี้ ควรเป็นตัวกลาง ที่จะก่อให้เกิด ความสัมพันธ์ระ-
หว่างรัฐบาลกับประชาชน และควร จะยึดในวัตถุ
ประสงค์หลักของการออกสื่อชนิดต่าง ๆ

ในตอนท้ายคุณอุทธรณ์ได้พูดถึงสภาการณ์
ของอาชีพหนังสือพิมพ์ ซึ่งต่างจากสื่อของทางการ
ในยุครัฐบาลว่า “เดี๋ยวนี้แยตรงมีระเบิด และฆ่าคน
โดยรัฐบาลทำอะไรไม่ได้ มีการคุกคามถึงชีวิต
สมัยก่อนหนังสือพิมพ์ตีรัฐบาล แต่เดี๋ยวนี้หนังสือ
พิมพ์ตีประชาชน”

ส่วนจดหมาย ของสมาชิก ที่มีมา ต่อว่า เรื่อง
ความล่าช้า นั้น เราสัญญาว่าจะพยายามปรับปรุง
แก้ไขอย่างเต็มที่ในปีใหม่ ๒๕๒๐ นี้ จดหมาย
ต่าง ๆ มีมามากแต่คัดมาลงเพียง ๒-๓ ฉบับเท่านั้น

สมาชิกจากจังหวัดชลบุรี

ได้รับวารสารข้าราชการ ของเดือนกันยายน
เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ ต่อมาราวต้น

เดือนธันวาคมได้เดือนมายังฝ่ายสวัสดิการ สำนักงาน
ก.พ. หลังจากเดือนมาประมาณ ๗ วัน จึงได้รับ
ของเดือนตุลาคม มาวันที่ ๒๓ ธันวาคม ดีใจที่ได้
เห็นไปรษณีย์มาส่งวารสารข้าราชการ นึกว่าเดือน
พฤศจิกายนมาแล้วเปิดดูกลายเป็นเดือนตุลาคม ผม
จึงส่งคืนมา

ความจริงเมื่อปีกลายการส่งวารสารข้าราชการ
เช่นประจำเดือนกันยายน ประมาณกลางเดือน
ตุลาคมก็ได้รับของเดือนกันยายนแล้ว ที่ผมเดือนมา
เพราะผมเกรงว่าคุณส่งวารสารฯไปแล้ว แต่ผม
ไม่ได้รับ เพราะตกหล่นกลางทาง หรือคุณอาจจะลืม
ส่งให้ผม ถ้าผมเดือนมาเข้าไปเที่ยวหนังสือหมด ผม
ก็ไม่ได้อ่าน

สมาชิกจากสำนักงานที่ดินจังหวัดกระบี่

กระผมเคยแจ้ง มาให้ทราบแล้วว่า กรุณาส่ง
หนังสือวารสาร ฯ ไปให้กระผม ณ สำนักงานที่ดิน
จังหวัดกระบี่ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๑๙ เป็นต้นไป
นั้น บัดนี้ กระผมยังไม่ได้รับหนังสือวารสารจาก
ท่านแต่ประการใด จึงใคร่ขอได้โปรดส่งเจ้าหน้าที่
จัดการ ส่งวารสาร ข้าราชการไปให้ แก่ กระผมตาม
ความประสงค์ด้วย

สมาชิกจากกรุงเทพมหานคร

เนื่องจากได้รับ หนังสือ วารสาร ข้าราชการ
เล่มสุดท้ายเพียงเดือนกันยายนเท่านั้น จนบัดนี้

ของ เดือนตุลาคม และ พฤศจิกายน ยังไม่ได้รับเลย
อยากทราบว่าวารสารข้าราชการยังคงพิมพ์จำหน่าย
อยู่หรือไม่ หากล้มเลิกกิจการไปแล้วกรุณาแจ้งให้
สมาชิกทราบด้วย

สำหรับจดหมาย จากผู้อ่าน ฉบับสุดท้าย
ที่นำมามลง มาจาก นายประจวบ คำบุญรัตน์
อธิบดีกรมศาสนาที่มีมาถึงบรรณาธิการวารสาร
ข้าราชการแห่งบทความเรื่อง “ความหวังยังไม่สิ้น” ที่ลงในวารสารข้าราชการฉบับประจำ
เดือนกันยายน ทางกอง บก. ได้นำ จม. ฉบับ
นั้น มาลงโดยไม่ได้ตัดข้อความใดๆ ของเนื้อ จม.
ออก เพื่อชี้แจงตามความประสงค์ ดังนี้

ตามที่หนังสือวารสารข้าราชการ ฉบับประจำ
เดือนกันยายน ๒๕๑๙ หน้า ๓๕ ได้ตีพิมพ์
บทความสนทนาในหัวเรื่องว่า “ความหวังยังไม่สิ้น”
มีข้อความ กล่าวถึง เรื่อง สมณศักดิ์ ในทำนองตำหนิ
ติเตียน ซึ่งบทความดังกล่าวไม่ตรงกับข้อเท็จจริง
กล่าวคือ การพระราชทานสมณศักดิ์เป็นประเพณี
และวัฒนธรรมทางศาสนา ที่สืบทอดมาแต่สมัยกรุง-
สุโขทัยเป็นราชธานี โดยพระมหากษัตริย์ทรงไว้
ซึ่ง พระราชอำนาจ ในการ สถาปนา ฐานันดรศักดิ์
และ เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตาม พระราชอัชฌาสัย
สมณศักดิ์ตั้งอยู่ในฐานันดรศักดิ์ประเภทหนึ่ง ซึ่ง
พระมหากษัตริย์ทรงถวายแทนเครื่องสักการะ แก่
พระสงฆ์ผู้ทรงศีลาจารวัตรอันดีงาม รับภาระธรรมา
พระศาสนาและช่วยราชการ บ้านเมืองมาด้วยความ
เรียบร้อย และการที่พระสงฆ์ยอมรับสมณศักดิ์ ก็

เพื่อรับสนอง พระราช ศรัทธาใน ฐานะที่พระมหา-
กษัตริย์ทรงเป็นเอกอัครศาสนูปถัมภก

กรมการศาสนาได้พิจารณาแล้ว มีความเห็น
ว่า ผู้เขียนมุ่งแสดงความคิดเห็นคัดค้านและตำหนิ
การมีสมณศักดิ์ของพระสงฆ์ในปัจจุบัน อันอาจจะ
ก่อให้เกิดการดูหมิ่นเกลียดชังในพระสงฆ์ผู้รับสมณ-
ศักดิ์ได้ กับเป็นการทำลายประเพณีและวัฒนธรรม
อันดีงามของชาติ และจะเป็นการกระทบกระเทือน
ต่อสถาบัน พระศาสนาและพระมหากษัตริย์ ใน
ฐานะที่ท่านเป็นผู้รับผิดชอบหนังสือวารสารข้าราชการ
จึงขอได้พิจารณาแก้ไขเพื่อให้สมาชิกและ
ผู้อ่าน บทความนี้ เกิดความ เข้าใจ ที่ ถูกต้อง และมี
ทัศนคติอันดีต่อสถาบันทั้งสองดังกล่าว และควร
สอดคล้องพฤติกรรมของผู้เขียนเรื่องนี้ต่อไปด้วย

ทางกอง บก. ใคร่จะเรียนชี้แจงว่า บทความ
ความใดๆ ที่ลงในวารสารข้าราชการนั้นเป็นความ
เห็นของผู้เขียนในเรื่องนั้นๆ หาได้ถือเป็นการ
เห็นของกอง บก. ด้วยไม่ วารสารข้าราชการ
เป็นเพียงสื่อชนิดหนึ่งทำหน้าที่นำความคิดเห็นความ
เห็นของผู้หนึ่งถ่ายทอดสู่อีกผู้หนึ่ง เช่นเดียวกับ
สื่อมวลชนทั้งหลายพึงกระทำเท่านั้น ฉะนั้น
เราจึงพยายาม เปิดกว้าง สำหรับ ทุกคน ที่จะ
แสดงความคิดเห็น แม้ความคิดเห็นขัดแย้ง กัน
ในปัญหาเดียวกัน เพราะเราถือว่า การมอง
ปัญหาหนึ่งด้วยมุมต่างๆ เป็นสิ่งพึงกระทำเพื่อ
ให้ได้ข้อสรุปที่สมบูรณ์ที่สุด Δ

กฤษฎีกา

การวิจารณ์ตนเอง

การวิจารณ์ตนเองอยู่เสมอเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง ซึ่งจะช่วยยกระดับประคองการดำเนินงานใดๆ ให้มุ่งไปตามทิศทางอันถูกต้องอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะสำหรับการทำงานที่มีขอบเขตความรับผิดชอบเกี่ยวข้องกับผู้อื่นหรือต้องอาศัยเทคนิค และวิธีการที่แยบยล หรือต้องเผชิญกับการกดดันมากกว่าปกติ

การทำงานของหน่วยงานที่ต้องฝึกหลักวิจารณ์ตนเองนี้ พอเทียบเคียงได้กับบทบาทของหน่วยงานบริหารงานบุคคลในส่วนราชการต่างๆ ซึ่งอาจแยกออกได้ ๓ ประการ คือ

ประการแรก บทบาทในฐานะเป็นผู้ดำเนินการบริหารงานบุคคลในหน่วยงานนั้นเอง โดยเฉพาะหน่วยงานบริหารงานบุคคลเป็นผู้ใกล้ชิด เป็นผู้ทราบปัญหา จึงอาจใช้วิธีการต่างๆ ให้การบริหารงานบุคคลบรรลุเป้าหมายได้ยิ่งขึ้น

ประการที่สอง บทบาทในฐานะเป็นหน่วยงานที่เปรียบเสมือนสะพานที่ทอดเชื่อมโยงองค์การกลางบริหารงานบุคคลกับผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานนั้น เพื่อความเป็นธรรมและได้มาตรฐานในระหว่างส่วนราชการต่างๆ

ประการที่สาม บทบาทในฐานะเป็นตัวแทนขององค์การกลาง เพื่อดูแลความเป็นธรรมในหมู่ข้าราชการ รักษาผลประโยชน์ของทางราชการ ส่งเสริมให้ข้าราชการสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องที่หน่วยงานบริหารงานบุคคลในส่วนราชการต่างๆ ไม่เข้าใจหน้าที่และบทบาทที่ถูกต้อง ต่างพยายามแสวงหาผลประโยชน์เพื่อส่วนราชการของตนมากกว่าจะคำนึงถึงผลที่จะเกิดกับระบบราชการเป็นส่วนรวม มีการละเลยไม่ระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และการเพิกเฉยไม่เห็นความสำคัญของวินัยข้าราชการ เช่น การมาปฏิบัติราชการ การหยุดราชการไม่เคร่งครัดที่จะปฏิบัติตามระเบียบที่ทางราชการกำหนดไว้

การแก้ไขในเรื่องนี้จึงต้องเน้นให้หน่วยงานบริหารงานบุคคลทุกหน่วยเข้าใจ และรับรู้หน้าที่และบทบาทของตน ตลอดจนผู้รับผิดชอบทุกคนยอมรับถึงความสำคัญของการบริหารงานบุคคลและช่วยสนับสนุนให้การบริหารงานบุคคลในส่วนราชการต่างๆ สามารถปฏิบัติงานให้ได้ผลและบรรลุเป้าหมาย คือ ประสิทธิภาพของระบบข้าราชการในที่สุด ทั้งนี้ ข้อสำคัญในการวิจารณ์ตนเองนั้น จะต้องอดทน ใจกว้าง ไม่หลงตัวเอง และพร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นที่ต่างกันอย่างออกไป โดยปราศจากทิฐิมานะ เพื่อนำข้อวิจารณ์ทั้งหลายปรับปรุงการทำงานให้เหมาะสมได้เสมอ